

SDÍLENÍ VÍRY – radost a poslání

3/2020

Průvodce studiem Bible

Obsah

1. Proč sdílet svou víru a naději?
2. Moc osobního svědectví
3. Dívat se na lidi jako Ježíš
4. Síla modlitby za druhé
5. Svědectví v moci Ducha svatého
6. Neomezené možnosti
7. Zvěstování Božího slova
8. Sloužit jako Kristus
9. Laskavá služba lidem
10. Společně ve službě
11. Ježíšův příběh mění životy
12. Dobrá zpráva pro všechny
13. Krok víry

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

Sdílení víry – radost a poslání

Průvodce studiem Bible

3. čtvrtletí 2020

Autor: Mark Finley

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

Foto: iStock

Grafická úprava a sazba Grafické Studio

Vydala Církve adventistů sedmého dne

Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice

Vydání první, Praha 2020

ISBN 978-80-88026-31-0

ISSN 0409-3208

Úvod

Sdílení víry – radost a poslání

Občas se stane, že nás jediná myšlenka osloví tak, že zásadně změní celý náš život. Před lety jsem se spolu s kolegy zúčastnil jednoho kazatelského setkání. Začalo se diskutovat o víře, vydávání svědectví a evangelizaci. Jeden z mých přátel vyjádřil myšlenku: „Misie je především Božím dílem. Bůh využívá všechny nebeské zdroje, aby zachránil naši planetu. Naším úkolem je s ním radostně spolupracovat na jeho díle záchrany lidí.“ Měl jsem pocit, že mi z ramen spadla obrovská tíha. Pochopil jsem, že mým úkolem není zachránit ztracený svět. Za to přijal odpovědnost Bůh. Mou zodpovědností bylo spolupracovat s ním na tom, co už on dělá.

Myšlenka, že misie je Božím dílem, je jasně vysvětlena v Bibli. Šalomoun říká, že to byl Bůh, kdo „...lidem dal do srdce i touhu po věčnosti“ (Kaz 3,11). Když se člověk narodí na tento svět, Bůh hluboko do jeho nitra vkládá touhu po věčnosti. Augustin řekl: „Stvořil jsi nás pro sebe, a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.“ Podle Janova evangelia je Ježíš světlem, které „osvětluje každého člověka“ přicházejícího na svět (J 1,9). Bůh do nás nejen vložil touhu po něm, ale posílá svého svatého Ducha, aby nás k němu vedl.

Duch svatý v nás podněcuje naši touhu jednat správně a usvědčuje nás z hříchu. Každá touha po dobru a každý krok směrem k laskavosti a nesobeckosti je motivován Duchem svatým. I když tomu možná úplně nerozumíme nebo si to neuvědomujeme, Duch svatý jedná v našem životě tak, aby nás přivedl k Ježíši (J 16,7–15). Ale Ježíš samotný je tím největším darem ze všech.

Když se lidstvo beznadějně ztratilo v hříchu a propadlo věčné smrti, Boží láska se chopila iniciativy. Lukáš zaznamenal: „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (L 19,10) Apoštol Pavel k tomu dodává: „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8) Bůh se chopil iniciativy udělat vše pro naši záchranu. Kristus zanechal slávu a nádheru nebes a přišel do našeho hříchem ztemnělého světa na záchrannou akci – výkupnou misi.

Zatímco jsme my udělali maličký krůček jeho směrem, on udělal obrovský skok směrem k nám. Než jsme mu předali svůj život, on pro nás připravil spasení svou smrtí. Zatímco my jsme byli jeho nepřáteli, on byl naším přítelem. My jsme se k němu otočili zády, ale on k nám obrátil svou tvář. My jsme se o něj nestarali, ale jemu na nás nesmírně záleželo.

U Lukáše v 15. kapitole je Ježíš představen jako dobrý pastýř, který vytrvale a neúnavně hledá svou ztracenou ovečku, jako žena, která zoufale hledá ztracenou stříbrnou minci, a jako otec, který nezadržitelně běží vstříc svému ztracenému synovi.

Ellen G. Whiteová napsala: „Velký plán vykoupení byl připraven již před založením světa. V tomto úžasném díle vykoupení člověka nebyl Kristus osamělý. Ještě před stvořením světa se v nebeské radě Otec a Syn spolu dohodli, že když se člověk dopustí vůči Bohu nevěrnosti, Kristus, který je jedno s Otcem, zaujme místo přestupníka a ponese spravedlivý tres, který má na hříšníka dopadnout.“ (RH, 15. listopadu 1898)

Uvažujme chvíli nad těmito slovy. Máme skvělou příležitost a obrovskou zodpovědnost, abychom s radostí, která má přesah až do věčnosti, spolupracovali s Kristem na jeho misi. Právě tomuto tématu se budeme věnovat celé čtvrtletí.

Mark Finley je známý evangelista, který působil v mnoha zemích světa. V letech 2005 až 2010 sloužil jako místopředseda Generální konference CASD. Po odchodu do důchodu se stal asistentem předsedy GK. Mark Finley má se svou ženou Ernestine tři děti a pět vnoučat.

Proč sdílet svou víru a naději?

Texty na tento týden

Jk 5,19.20; L 15,6; Sf 3,17; J 7,37.38; 1Tm 2,3–6; 2K 5,14.15

Základní verš

„To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas.“ (1Tm 2,3–6)

Bůh velice touží, aby každý člověk odpověděl na jeho lásku, přijal nabídku milosti, nechal se proměnit Duchem svatým a byl zachráněn pro jeho království. Právě naše záchrana je tím, na čem Bohu nejvíce záleží. Boží láska je bezmezná, jeho milost je nezměrná a jeho milosrdenství je nekonečné. Jeho odpuštění je nevyčerpatelné a jeho moc je nesmírná. Na rozdíl od pohanských božstev, která vyžadují oběti od lidí, náš Bůh sám přinesl nejvyšší oběť. A ať už po záchraně toužíme jakkoliv, Boží touha spasit nás je nekonečně větší. „To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“ (1Tm 2,3.4) Bůh touží zachránit tebe i mě.

Samotnou podstatou a hlavním tématem křesťanského svědectví je osoba Ježíše Krista. Je to díky tomu, co udělal pro naši záchranu, jak změnil naše životy, pro jeho svědectví o obdivuhodných pravdách Písma, které vypráví o Boží kráse a jedinečnosti. Proč bychom o tom měli mluvit s druhými? Není to příliš osobní věc? Jestliže chápeme, kdo je Bůh, a máme-li zkušenost s úžasnou Boží milostí, mocí a láskou, nemůžeme mlčet. Kromě toho, jestliže s ním spolupracujeme, můžeme se spolu s ním také radovat z pohledu na lidi zachráněné jeho milostí a proměněné jeho láskou.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PŘÍLEŽITOST K ZÁCHRANĚ

⁹Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. ¹⁰Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (L 19,9.10)

¹⁹Bratří moji, zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede nazpět, ²⁰vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů. (Jk 5,19.20)

Osobní studium

Bůh každodenně vytváří příležitosti, aby ho lidé mohli poznat, a Duchem svatým působí na jejich srdce. Zjevuje se jim prostřednictvím krásy a mnohotvárnosti přírody. Rozlehlost a uspořádanost vesmíru svědčí o úžasném Bohu, jehož moudrost a moc jsou nekonečné. Bůh svým jednáním připravuje v našich životech okolnosti, aby nás přivedl k sobě.

Ačkoliv se Bůh zjevuje prostřednictvím Ducha svatého, velkoleposti přírody a tím, co dělá v životech lidí, nejjasnější zjevení jeho lásky nacházíme v životě a službě Ježíše Krista. Když o Ježíši vyprávíme druhým, poskytujeme jim tu nejlepší příležitost ke spasení.

Uvažuj o úvodních verších (L 19,9.10 a Jk 5,19.20). Jak bys vlastními slovy charakterizoval, proč vlastně Ježíš přišel na zemi?

Jak bys mohl s Kristem spolupracovat na jeho díle záchrany ztracených?

Jakub říká, že ten, „kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti“ (Jk 5,20). Tuto myšlenku zdůrazňuje i list Římanům. V prvních dvou kapitolách se dozvídáme, že bez Krista jsou ztraceni všichni lidé – ať už jsou to Židé, nebo pohané. Ve třetí až páté kapitole apoštol vysvětluje, že spasení je z milosti prostřednictvím víry. V šesté až osmé kapitole Pavel objasňuje, že milost hříšníka nejen ospravedlňuje, ale i posvěcuje. V desáté kapitole apoštol konstatuje: „Každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen.“ (Ř 10,13) Potom zdůrazňuje, že by nikdo nemohl vyzvat Boží jméno, kdyby neuvěřil. „A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“ (Ř 10,14). V plánu spasení jsme těmi, kdo ztraceným lidem představují velkolepost evangelia.

Aplikace

Není to tak, že by naše osobní svědectví bylo jedinou příležitostí, kterou dostanou lidé ke své záchráně. Naše svědectví jim však má dát tu nejlepší příležitost. Jaké je naše místo v Božím plánu záchrany lidstva? Kolik lidí slyšelo evangelium právě od tebe?

JEŽÍŠOVA RADOST

“A když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem nalezl ovci, která se mi ztratila.“⁷Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. (L 15,6.7)

Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá. (Sf 3,17)

Osobní studium

Běžně dostáváme otázky typu: „Jak se dnes máš? Je všechno v pořádku?“ Co kdyby ses na něco podobného zeptal Boha? „Bože, jak se dnes máš?“ Co myslíš, jak by ti asi Bůh odpověděl? Možná by řekl něco jako: „Měl jsem velmi náročný den. Oči jsem měl plné slz, když jsem viděl uprchlický tábor s tisíci plačících dětí a lidí trpících hladem a zimou. Procházel jsem se největšími městy světa a plakal jsem s bezdomovci a potřebnými. Srdce mi krvácelo, když jsem viděl zneužívané a týrané ženy a ustrašené děti prodané na prostituci. Viděl jsem válečné hrůzy, zničující následky přírodních katastrof a bolestivou agónii nevléčitelně nemocných.“ Jak bys reagoval? Možná by ses Boha zeptal:

„Bože, je také něco, co by tě potěšilo? Dělá ti něco radost?“

Uvažuj o verších L 15,6.7.9.10 a 22–24.32. Jak končí uvedené příběhy? Co se z nich můžeme dozvědět o Bohu?

Celá nebesa mají radost ze zachráněného hříšníka. Ve světě naplněném nemoce, nehodami a smrtí můžeme Bohu přinášet radost mimo jiné i tím, že se s druhými budeme dělit o „dobrou zprávu“ o záchraně. Poznání, že i naše služba a sdílení evangelia s druhými naplňuje Boží srdce radostí, je jedním z nejsilnějších podnětů, proč svědčit o Kristově lásce. Vždy, když se s někým podělíme o Boží lásku, nebesa zpívají radostí.

Uvažuj o textu Sf 3,17. Jak náš Bůh reaguje, když přijímáme jeho zachraňující milost?

Aplikace

Představ si ten moment, kdy se i svým svěděním o Kristu budeš moci podílet na tom, že někdo přijme Ježíše za svého osobního Spasitele. Ježíš má radost. Celá nebesa jásají, znějí nadšeně písně a náš Spasitel se z tohoto člověka raduje a zpívá. Co by mohlo být hezčí a více naplňující než vědomí, že tvé svědectví udělalo ve světě smutku a bolesti Bohu radost?

RŮST PROSTŘEDNICTVÍM DÁVÁNÍ

³⁷V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije!

³⁸Kdo věří ve mne, „proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“ jak praví Písmo.“ (J 7,37.38)

Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal. (J 6,38)

Osobní studium

Mrtvé moře je nejnižše položenou odkrytou vodní plochou na světě. Jeho hladina je dnes více než 420 metrů pod hladinou moře. Hlavním přítokem jezera je řeka Jordán. Ta protéká Jordánským údolím a Galilejským jezerem, až se nakonec vlévá do Mrtvého moře, které je vlastně bezodtokým slaným jezerem.

Horké a suché podnebí v kombinaci s dlouhým slunečním svitem a pouštními podmínkami způsobují, že voda se poměrně intenzivně vypařuje. Jelikož voda v Mrtvém moři má obsah soli (salinitu) 30–35 % (to je téměř desetkrát více než v běžném moři), přežije v ní jen máloco. V Mrtvém moři nežijí ryby ani rostliny, najdeme zde jen některé druhy jednobuněčných organismů (archejí a bakterií).

Kdyby do našeho života Boží milost pouze vtékala, ale neproudila by z něj dál, byli bychom jako stojatá voda bez života – podobně jako Mrtvé moře. To není zrovna způsob, jakým bychom měli žít jako křesťané.

Uvažuj o dnešních úvodních textech (J 7,37.38 a L 6,38). Jak se v životě křesťana projeví setkání s Boží milostí? Jde o jednorázovou událost, nebo o každodenní proces?

„Bůh by mohl uskutečnit svůj záměr a zachránit hříšníky i bez našeho přispění. Máme-li se však povahou podobat Kristu, musíme se podílet na jeho díle. Chceme-li s ním prožívat radost z pohledu na lidi vykoupené jeho obětí, musíme s ním spolupracovat na jejich záchraně.“ (DA 142; TV 86)

„Ti, co zvítězí, se musejí vzdát sami sebe. A toto velké dílo pomůže završit pouze intenzivní zájem o záchranu druhých.“ (FE 207)

Rosteme tehdy, když se s druhými dělíme o to, co Kristus vykonal v našich životech. Když se zamyslíme nad vším, co jsme v Kristu dostali, pak asi jen skutečné sobectví může způsobit, že druhým neřekneme o nádherném daru, který nám byl dán. Pokud se rozhodneme nechat si svou víru jen pro sebe, náš duchovní život bude živý asi tak jako Mrtvé moře.

Aplikace

Jaké jsou tvé zkušenosti s vydáváním svědectví, s modlitbou za druhé a službou lidem v nouzi? Jak tyto zkušenosti ovlivnily tvou vlastní víru a chození s Hospodinem?

BOŽÍ TOUHA A NAŠE POSLÁNÍ

³To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, 'aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. (1Tm 2,3,4)

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3,9)

Osobní studium

Věrnost Kristu vyžaduje závazek činit jeho vůli. Předpokládá to poslušnost jeho příkázání. Výsledkem je souznění našeho srdce s Kristovým v touze zachraňovat ztracené. Za nejdůležitější tehdy považujeme to, co je nejdůležitější pro něj.

Co se v úvodních verších dozvídáme o tom, co chce Bůh a na čem mu záleží?

Bůh je horlivý ve své snaze zachránit lidi. Není pro něj nic důležitějšího. Jeho největším přáním je, aby byli „všichni“ zachráněni a „poznali pravdu“ (1Tm 2,4). Bůh „si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2Pt 3,9). Je zcela nesmyslné se domnívat, že by jej těšila smrt jakéhokoliv hříšníka. Jeho největším přáním je, aby nemusel zahynout nikdo! Kristův příkaz, abychom se podíleli na jeho díle jako svědci

jeho lásky, milosti a pravdy, je přímým důsledkem jeho touhy zachránit celé lidstvo.

V souvislosti s počátkem misijní práce mezi pohany řekli Pavel s Barnabášem svým židovským odpůrcům: „Obracíme se k pohanům. Vždyť Pán nám přikázal: ‚Ustanovil jsem tě, abys byl světlem pohanům a nesl spásu až na sám konec země.‘“ (Sk 13,46.47) Na koho se tato slova původně vztahovala (Iz 49,6)? Jak jim rozumí apoštol Pavel?

Starozákonní texty mají někdy více než jednu aplikaci. Apoštol Pavel se zde odvolává na text, který původně hovořil o Izraeli a prorocky také o Hospodinovu služebníku Mesiáši (Iz 41,8; 49,6 a L 2,32), a aplikuje jej na novozákonní církev. Pokud by totiž církev zanedbala nebo oslabila Kristův příkaz, znamenalo by to, že selhala v samotném smyslu své existence a nenaplnila by prorocké povolání sloužit světu.

Aplikace

Proč je pro církev (a dokonce i pro každý sbor) nebezpečné, pokud se tak zahledí na (a do) sebe, že zapomene na své prvořadé poslání?

MOTIVACE LÁSKOU

¹⁴Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; ¹⁵a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.

¹⁸To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. ¹⁹Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. ²⁰Jsmo tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! (2K 5,14.15.18–20)

Osobní studium

Tento týden jsme se pokusili zodpovědět otázku: „Proč svědčit druhým o Kristu?“ Ukázali jsme si, že jestliže mluvíme o své víře, máme radost ze spolupráce s Bohem na jeho díle záchrany pro celý svět. Naše svědectví o jeho lásce dává lidem větší možnost přijmout spasení, protože mohou jasněji pochopit Boží milost a pravdu.

Vydávání svědectví je zároveň jedním ze způsobů, jak nám samotným Bůh pomáhá růst. Pokud nebudeme mluvit o tom, co pro nás Kristus udělal, a nebudeme druhým sloužit, náš duchovní život bude stagnovat.

Sdílení víry a naděje nás přivádí do důvěrné blízkosti s tím, kdo touží zachránit každého člověka. Z naší strany jde o odpověď poslušnosti na Boží příkaz. Dnes se soustředíme na zkoumání té nejsilnější motivace k vydávání svědectví.

Co podle úvodních veršů motivovalo apoštola Pavla, aby pro evangelium pod-

stoupil pronásledování, těžkosti a protivenství? Jak může stejná motivace podnítit i naši službu pro Krista?

Apoštola Pavla motivovala láska. Kvůli lásce jsme ochotni udělat věci, které bychom kvůli ničemu jinému neudělali. Když apoštol Pavel prohlásil, že „nás má ve své moci láska Kristova“ (2K 5,14), říkal skutečně pravdu. Slovo „má v moci“ znamená ovládá, nutí, vede a motivuje. Kristova láska ovládala Pavlovo jednání a motivovala ho vydávat svědectví. Pavel neohroženě a z celé síly mluvil o plánu spasení v celém Středomoří.

„Srdce musí být naplněno láskou. Pramenem pohnutek skutečného křesťana je hluboká láska k Mistrovi. Z ní se rodí nesobecký zájem o bližní.“ (AH 425)

Když skutečně pochopíme nezměrnou Kristovu oběť, kterou za nás přinesl, jsme ohromeni jeho láskou a cítíme nepřekonatelnou potřebu říkat druhým, co pro nás Kristus udělal.

Aplikace

Bůh, který vše stvořil (vesmír, galaxie, hvězdy, zástupy andělů a jiné světy), za nás zároveň zemřel na kříži. Jak by se mohlo stát, že by v nás tato ohromující pravda nezbudila lásku k němu a touhu mluvit o této lásce? Jak tebe změnilo to, že jsi poznal Boží lásku?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si 1. kapitolu „Boží záměr s církví“ z knihy *Poslové naděje a lásky* (AA 9–16; PNL 9–12) a 86. kapitolu „Poslední setkání“ z knihy *Touha věků* (DA 818–828; TV 521–528).

Novozákonní církev čelila hrozbě, že ztratí ze zřetele smysl vlastní existence. Ellen G. Whiteová popsala toto nebezpečí následovně: „Pronásledování, které dolehlo na jeruzalémskou církev, bylo silným podnětem ke zvěstování evangelia. Kázání Božího slova v tomto městě provázal úspěch. Vzniklo však nebezpečí, že se zde učedníci zdrží příliš dlouho a zanedbají Spasitelovo pověření jít do celého světa. Zapomněli, že zlu mohou nejsnáze vzdorovat průbojnou službou, a začali se domnívat, že jejich nejdůležitějším úkolem je chránit jeruzalémskou církev před útoky nepřítele. Měli poučovat nově obrácené věřící, že je třeba hlásat evangelium těm, kteří je dosud neslyšeli. Místo toho jim však hrozilo nebezpečí, že se postupně spokojí s úspěchy, kterých již dosáhli.“ (AA 105; PNL 60)

Otázky k rozhovoru

1. *Pečlivě si přečtete uvedený citát z knihy *Poslové naděje a lásky* a soustředte se na poslední větu. Proč si musíme i dnes dát pozor na stejné nebezpečí? Proč by podobný postoj byl tváří in tvář různým misijním výzvám tragickou chybou?*
2. *Proč podle vás každé evangelium končí podobným příkazem? Přečtete si texty Mt 28,18–20; Mk 16,15.16; L 24,46–49 a J 20,21. Co to znamenalo pro církev prvního století a jak tomu rozumíte dnes?*
3. *Mohlo by se stát, že se vydávání svědectví a služba stanou náhradou za skutečnou duchovnost? Vysvětlete svou odpověď. Jak si můžeme dát pozor na takové nebezpečí?*
4. *Podělte se společně o své odpovědi na poslední otázku z části na úterý. Jaký vliv mají vydávání svědectví a služba na váš vlastní duchovní růst? Co jste se naučili? Jakých chyb jste se dopustili?*
5. *Uvažujte o nádherné skutečnosti, že Bůh miluje osobně každého z nás. Co to vlastně znamená? Jak může tato skutečnost (možná nejdůležitější v celém vesmíru) ovlivnit váš život?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Moc osobního svědectví

Texty na tento týden

Mk 5,15–20; Mk 16,1–11; Sk 4,1–20; 1J 1,1–3; Ga 2,20; Sk 26,1–32

Základní verš

„Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ (Sk 4,20)

Osobní svědectví má velkou moc. Jestliže cítíme Kristovu lásku a jsme měněni jeho milostí, potom máme co o něm vyprávět druhým lidem. Jedna věc je říkat, co Kristus udělal pro někoho jiného nebo pro celé lidstvo, ale něco úplně jiného je podělit se o to, co Kristus udělal pro mě osobně.

Většinou nemá smysl se s někým dohadovat o jeho osobní zkušenosti. Lidé mohou zpochybňovat tvou teologii nebo výklad konkrétního verše, mohou se dokonce vysmívat celému tvému vyznání. Ale když člověk řekne: „Kdysi jsem byl zoufalý, ale teď jsem naplněný nadějí“ nebo „Kdysi jsem neměl smysl života, ale dnes vím, proč jsem tady“, pak i člověka zvyklého pochybovat zasáhne moc evangelia.

Někteří lidé mají zkušenost náhlého, dramatického obrácení, jako tomu bylo v případě apoštola Pavla na cestě do Damašku. Mnohem častěji je však obrácení výsledkem postupného poznávání Krista, hlubokého pochopení jeho úžasné oběti a intenzivního prožívání vděčnosti za milost, kterou nám Kristus zdarma nabízí. Spasitel od základu mění naše hodnoty a směřování. Svět naléhavě potřebuje právě taková svědectví.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

NEOČEKÁVANÝ SVĚDEK

¹⁵Přišli k Ježíšovi a spatřili toho posedlého, který míval množství zlých duchů, jak sedí oblečen a chová se rozumně; a zděsili se. ¹⁶Ti, kteří to viděli, vyprávěli jim o tom posedlém a také o vepřích, co se s nimi stalo. ¹⁷Tu počali prosit Ježíše, aby odešel z těch končin. ¹⁸Když vstupoval na loď, prosil ho ten člověk dříve posedlý, aby směl být s ním. ¹⁹Ale Ježíš mu to nedovolil a řekl: „Jdi domů ke své rodině a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smíloval.“ ²⁰Ten člověk odešel a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili. (Mk 5,15–20)

Osobní studium

Přemýšlej o známém příběhu zaznamenaném v Mk 5,1–20 a soustřeď se zejména na verše 15–20. Co si myslíš, proč Ježíš poslal uzdraveného člověka do Dekapole svědčit rodině a přátelům, místo toho, aby zůstal s ním a podporoval jej?

Dekapolis byla v prvním století oblast podél Galilejského jezera, kde se – jak naznačuje název – nacházelo deset měst. Tato města spojoval stejný jazyk a kultura. Člověk posedlého zlým duchem znalo v této oblasti mnoho lidí. Svým násilným a nevyzpytatelným chováním kolem sebe šířil strach. Ježíš v něm viděl člověka, který touží po něčem lepším, proto ho zázračně vysvobodil z moci nečistých duchů, kteří ho trýznili.

Když se lidé z měst a osad doslechli, že Ježíš dovolil, aby tito nečistí duchové vstoupili do jejich stáda prasat, a ta se pak zřítily z úbočí do moře, přišli se osobně přesvědčit, co se vlastně stalo. Marek ve svém evangeliu zaznamenává: „Přišli k Ježíšovi a spatřili

toho posedlého, který míval množství zlých duchů, jak sedí oblečen a chová se rozumně; a zděsili se.“ (Mk 5,15) Ten člověk byl uzdraven – tělesně, duševně, emocionálně a duchovně. Podstatou evangelia je přinést lidem zničeným hříchem obnovu a naplnění v Kristu, pro kterou byli stvořeni.

Kdo by mohl lépe oslovit lidi v oblasti Dekapole než uzdravený a změněný člověk? Ellen G. Whiteová k tomu poznamenává: „Jako Kristovi svědkové máme mluvit o tom, co jsme poznali, co jsme viděli, slyšeli a o čem jsme se přesvědčili. Pokud krok za krokem následujeme Krista, budeme mít co říci o cestě, kterou nás vede. Můžeme svědčit o pravdivosti jeho zaslíbení. Můžeme lidem vyprávět o Kristově milosti, kterou jsme ve svém životě poznali. Právě takové svědectví svět potřebuje pro svou záchranu a k takovému svědectví nás Pán povolává.“ (DA 340; TV 216) Bůh často používá neočekávané a na první pohled možná pochybné svědky, jež změnila jeho milost a kteří mohou výrazným způsobem oslovit náš svět.

Aplikace

Jaký je tvůj vlastní příběh obrácení? Co vyprávíš o tom, jak jsi uvěřil? Jaký užitek může mít z tvé zkušenosti člověk, který není věřící?

RADOSTNÁ ZPRÁVA

⁹Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. ¹⁰Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali.

¹¹Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. ¹²Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. ¹³Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. (Mk 16,9–13)

Osobní studium

Toho časného nedělního rána spěchaly ženy ke Kristovu hrobu. Když Ježíše naposledy viděly, byl již mrtvý – jeho tělo bylo celé krvavé a rozbité. Hrůzný pohled na kříž, kde umíral, se jim natrvalo vryl do paměti. Nyní mu chtěly ještě prokázat poslední službu. Šly k jeho hrobu, aby alespoň pomazaly a nabalžámovaly jeho tělo. I když už svítalo, v jejich životech jako by vládla noc a beznaděj. Budoucnost byla bez Ježíše nejistá a netušily, k čemu upnout svou nadějí.

Když dorazily k hrobu, s úžasem zjistily, že je prázdný. Matouš ve svém vyprávění popisuje, jak je oslovil anděl: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl.“ (Mt 28,5.6)

V tu chvíli jejich srdce naplnila nesku- tečná radost. Temné mraky jejich smutku najednou prozářily sluneční paprsky onoho slavného rána. Všechn zámutek byl pryč. Štěstí teď zářilo z jejich tváří a místo naříkání si teď radostně prozpěvovaly.

Přečti si příběh zaznamenaný v Mk 16,1–13. Jaká byla první reakce žen poté, co zjistily, že Ježíš byl vzkříšen?

Když se Marie setkala se vzkříšeným Kristem, utíkala, aby tuto zprávu oznámila ostatním. Stejně na toto setkání o něco později zareagovali i další dva učedníci. O dobré zprávy je třeba se podělit a Marie ani učedníci nemohli mlčet. Kristus byl naživu! Jeho hrob byl prázdný a musí se o tom dozvědět celý svět! Ani my, setkáme-li se ve svém životě s Kristem, přece nemůžeme mlčet. Vždyť dobré zprávy je třeba říct co nejvíce lidem.

Je pozoruhodné, že navzdory opakovaným Ježíšovým předpovědím toho, co se stane – že bude zabit a pak vzkříšen –, učedníci, které si on sám vybral, odmítli uvěřit Mariinu svědectví: „Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili.“ (Mk 16,11) A nevěřili dokonce ani svým dvěma blízkým přátelům a spolupracovníkům: „Ale ani těm nevěřili.“ (Mk 16,13) Jestliže tedy ani Ježíšovi vlastní učedníci nedokázali hned uvěřit, nemělo by nás překvapit, pokud ani lidé, se kterými se setkáme my, nebudou schopni okamžitě přijmout naše svědectví. Řada lidí svědectví o Kristově vzkříšení nepřijala nikdy. Ale na druhou stranu mnozí z těch, kteří byli nejprve skeptičtí, po čase „dozráli“ k tomu, že této úžasné zprávě uvěřili a jejich životy se zásadně změnily.

Aplikace

Kdy ses naposledy setkal s odmítnutím svého svědectví? Jak jsi reagoval? Co ses ze své zkušenosti naučil? Ovlivnilo toto odmítnutí tvůj vztah k těmto lidem?

SVĚDECTVÍ PROMĚNĚNÝCH ŽIVOTŮ

Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, zaslí; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. (Sk 4,13)

Osobní studium

Raná církev rostla na začátku závratným způsobem. Na Letnice bylo pokřtěno tři tisíce lidí (Sk 2,41). V průběhu následujících týdnů se k církvi přidaly další tisíce lidí (Sk 4,4). Brzy bylo všem jasné, že se děje něco opravdu mimořádného. Tito novozákonní věřící žili s Kristem a jejich životy byly změněny. Byli proměněni jeho milostí, a proto nemohli mlčet.

Uvažuj o textu Skutky 4,1–20. Co se stalo, když náboženští vůdcové chtěli umlčet Petra a Jana, kteří s nadšením hovořili o vzkříšeném Ježíši? Co naznačuje odpověď apoštolů?

Apoštolové jako následovníci Krista z celého srdce toužili vyprávět svůj příběh. Boží milost změnila Petra, někdy až příliš upovídaného rybáře. Boží milost změnila Jakuba a Jana,

syny hromu, kteří měli problém ovládat vlastní vznětlivost. Boží milost změnila i skeptického Tomáše. Každý učedník rané církve měl svou vlastní zkušenost, o níž nemohl a nechtěl mlčet. Všimni si následující myšlenky z knihy *Cesta k vnitřnímu pokoji*: „Jakmile přijmeme Ježíše Krista, budeme chtít všem lidem sdělit, jak úžasného přítele jsme v něm našli. Boží pravdu, která nás zachraňuje pro věčný život a která nás mění, nedokážeme ve svém srdci zatajit.“ (SC 78; CVP 81)

Přemýšlej i o slovech náboženských vůdců: „Bůh skrze ně působil zřejmý zázrak. Všichni, kdo bydlí v Jeruzalémě, to vědí, a my to nemůžeme popřít.“ (Sk 4,16) Otevřeně přiznali, že Bůh udělal zázrak – uzdravený muž stál přímo před nimi – odmítli však změnit svůj postoj. Ale ani přes jasný odpor ze strany vlivných a mocných lidí se Petr a Jan nevzdali svého svědectví.

Aplikace

Jak souvisí poznání Krista s vydáváním svědectví o Kristu? Proč je pro vydávání svědectví o Kristu nezbytné znát jej osobně? Je na tobě znát, že ses v životě setkal se vzkříšeným Ježíšem?

PODĚLIT SE O VLASTNÍ ZKUŠENOST

¹Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. ²Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. ³Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. (1J 1,1–3)

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,20)

Osobní studium

Ve Sk 26. kapitole je popisována událost ze života apoštola Pavla, kdy stojí jako vězeň před králem Agrippou. Pavel se obrací přímo na krále a vydává své osobní svědectví. Mluví o tom, jak pronásledoval Ježíšovy učedníky a jak po svém obrácení svědčil o Kristu a o zaslíbeném vzkříšení (Sk 26,8).

Když Pavel prožil na cestě do Damašku obrácení, Pán mu řekl: „Neboť proto jsem se ti zjevil, abych tě učinil svým služebníkem a svědkem toho, co jsi spatřil a co ti ještě dám poznat.“ (Sk 26,16) Svědectví o naší víře je vždy velmi živá, dynamická zkušenost. Mluvíme o tom, co pro nás Kristus udělal v minulosti, co pro nás dělá dnes a co pro nás ještě udělá v budoucnosti.

Sdílení naší víry se nikdy nemá soustředit na nás samotné. V centru našeho svědectví stojí vždy Kristus. On je Bohem, který odpouští naše provinění, uzdravuje naše

nemoci, korunuje nás milostí a náš život naplňuje dobrem (Ž 103,3–5). Vydávat svědectví znamená vlastně mluvit o naší zkušenosti s úžasnou Ježíšovou milostí.

Porovnej dnešní texty (1J 1,1–3 a Ga 2,20). Jaké podobnosti se v nich nacházejí? V čem se Janova zkušenost podobá Pavlově?

Přestože Jan a Pavel byli v mnoha ohledech různí, oba prožili osobní setkání s Ježíšem. Jejich zkušenost s Kristem se však neomezovala na nějakou ojedinělou událost v minulosti. U obou šlo o trvajících, každodenní radost z Ježíšovy lásky a vytrvalé cesty ve světle jeho pravdy.

Může být obrácení jen jednorázová událost v minulosti? Všimni si v této souvislosti výroku o lidech, kteří své obrácení v začátcích své cesty považovali za jediné, na čem záleží: „Jako by jejich rozhodnutí pro víru kdysi dávno znamenalo, že nepotřebují každodenní obrácení. Ale obrácení potřebujeme všichni prožívat každý den.“ (4MR 46)

Aplikace

Ať už byla tvá minulé zkušenost jakákoliv (možná i nesmírně intenzivní a dramatická), je třeba mít každodenní vztah s Kristem. Proč? Proč je důležité každý den prožívat realitu Boží dobroty a moci?

MOC OSOBNÍHO SVĚDECTVÍ

²⁶ „Vždyť král to všechno zná, a proto také k němu mluvím otevřeně. Jsem přesvědčen, že mu nic z toho není neznámo. Vždyť se to neudálo někde v ústraní.“ ²⁷ Věříš, králi Agrippa, prorokům? Víím, že věříš.“ ²⁸ Agrippa odpověděl Pavlovi: „Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem.“ (Sk 26,26–28)

Osobní studium

Soustředme se znovu na setkání Pavla s Agrippou. Apoštol stojí před králem, který je posledním z řady židovských králů z rodu Makabejců a potomků Heroda. Agrippa prohlašoval, že je Žid, ale ve svém srdci se cítil spíše jako Říman. Zestárlý apoštol, který byl unaven svými misijními cestami a poznamenán zápasy a spory mezi dobrem a zlem, stojí před králem. Jeho srdce je naplněno Boží láskou a jeho tvář vyzařuje Boží dobrotu. Ať už se v jeho životě událo cokoli – včetně prožitého pronásledování a potíží –, může prohlásit, že Bůh je dobrý.

Agrippa je cynický, skeptický a lhostejný k jakémukoliv hodnotovému systému. Apoštol Pavel je naproti tomu naplněn vírou, je oddaný pravdě a vystupuje jako obránce spravedlnosti. Kontrast mezi těmito dvěma muži nemůže být zřejmější. Pavel během soudu žádá o slovo a Agrippa mu ho uděluje.

Přečti si text Sk 26,1–32. Jakým způsobem apoštol Pavel vydává Agrippovi své svědectví? Co se můžeme naučit z jeho slov?

Dobrota a osobní příklad otevírá srdce tam, kde je tvrdošijnost a drsnost zavírá. Pavel je zde vůči Agrippovi nesmírně laskavý a zdvořilý. Říká o něm dokonce, že dobře zná „všecky židovské obyčeje i sporné otázky“ (Sk 26,3). Pak teprve začíná popisovat svůj život.

Soustřeď se na příběh Pavlova obrácení zaznamenaný ve Sk 26,12–18 a potom pozorně uvažuj o vlivu, který mělo toto svědectví na Agrippu (Sk 26,26–28). Co podle tebe ovlivnilo Agrippovu reakci? Čím na krále zapůsobilo Pavlovo svědectví?

Pavlův popis změny, jakou Kristus způsobil v jeho životě, měl na bezbožného krále obrovský vliv. Nic není tak účinným svědectvím jako změněný život. Setkání s někým, kdo takovou změnu prožil, má na druhé veliký vliv. Tak to bylo i s králem Agrippou, jehož oslovilo svědectví života změněného Kristovou milostí. A přestože jsme patrně neprožili tak dramatické obrácení jako Pavel, každý z nás by měl být schopen říci druhým, co to znamená poznat Krista a být zachráněn jeho krví.

Aplikace

Čím nejvíce oslovuje příběh Pavlova obrácení tebe? Jaký jiný příběh obrácení ovlivnil tvůj život nebo tvou víru?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si 41. kapitolu „Málem bys mě přesvědčil...“ z knihy *Poslové naděje a lásky* (AA 433–438; PNL 249–252).

Podstatou života křesťana je vztah s Kristem, který je tak bohatý a naplňující, že o něm chceme vyprávět druhým. A přestože správné učení je opravdu důležité, v žádném případě nemůže nahradit život proměněný milostí a láskou. „Spasitel věděl, že žádné důkazy, jakkoli by byly rozumově odůvodněné, nedokážou obměkčit tvrdost charakteru ani rozbít pancíř světského myšlení a sobectví. Věděl, že učedníci musí být nadáni nebeskou mocí; že evangelium může být účinné pouze tehdy, budou-li je zvěstovat lidé, kteří svou vřelost a výmluvnost získali na základě živého poznání toho, který je cestou, pravdou a životem.“ (AA 31; PNL 20) V knize Touha věků nacházíme tuto inspirující myšlenku: „Kristova podivuhodná láska si podmaní srdce i tam, kde by pouhé opakování věroučných výkladů k ničemu nevedlo.“ (DA 826; TV 527)

Někteří lidé se domnívají, že podstatou vydávání osobního svědectví je snaha přesvědčit druhé o pravdách, které objevili v Božím slově. Přestože je důležité podělit se v příhodný čas i o pravdy Božího slova, naše osobní svědectví souvisí především s osvobozením od viny, s klidem, milostí, odpuštěním, se silou, nadějí a radostí, které jsme našli v daru věčného života, jenž Ježíš zdarma nabízí.

Otázky k rozhovoru

1. Proč má podle tebe osobní svědectví tak velký vliv na druhé? Jak svědectví někoho jiného ovlivnilo tebe a tvou vlastní zkušenost?
2. Uvažujte společně o vašich odpovědích na aplikační otázku ze středy. Proč je každodenní zkušenost s Kristem tak důležitá nejen pro naše vydávání svědectví, ale i pro naši osobní zbožnost?
3. Ukázali jsme si, že upřímné svědectví může výrazně ovlivnit životy jiných lidí. Proč je však důležitou součástí našeho svědectví i zbožný život?
4. Podělte se ve třídě o svou vlastní zkušenost. Pamatujte na to, že ve svém svědectví vyprávíte, co pro vás osobně Kristus vykonal a co pro vás znamená dnes. Jakou změnu přinesl do vašeho života Ježíš?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Dívat se na lidi jako Ježíš

Texty na tento týden

Mk 8,22–26; J 4,3–34; J 1,40.41; Mk 12,28–34; L 23,39–43; Sk 8,26–38

Základní verš

„Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.““ (Mt 4,19)

Ježíš věděl, jak oslovit a zachránit člověka. Když sledujeme způsob, jakým Ježíš přistupoval k lidem, můžeme se hodně naučit o tom, jak vést lidi ke spasení. Když se s Ježíšem vydáme do zalidněných ulic Jeruzaléma, projdeme se s ním po zaprášených cestách Judska nebo po úbočích Galileje, objevíme, jak hledajícím zjevoval principy nebeského království.

Ježíš se na každého člověka díval jako na možného obyvatele jeho království. Vnímал všechny očima plným nebeského soucitu. Petra například neviděl jako vznětlivého a upovídaného rybáře, ale jako schopného kazatele evangelia. Jakuba a Jana nevnímali jako výbušné, zapálené radikály, ale jako nadšené zvěstovatele Boží milosti. V nitru Marie z Magdaly i samaršské ženy viděl jejich hlubokou touhu po skutečné lásce a opravdovém přijetí. Na Tomáše se nedíval jako na pochybovače, ale jako na upřímně hledajícího člověka. Ať už šlo o ženu nebo muže, o pohana nebo Žida, zločince na kříži, setníka nebo démonem posedlého člověka, Ježíš viděl jejich Bohem daný potenciál a díval se na ně očima záchrany.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

DRUHÝ DOTEK

²²Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. ²³I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“ ²⁴On pozvedl oči a řekl: „Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí.“ ²⁵Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všecko zcela zřetelně. ²⁶Ježíš ho poslal domů a přikázal mu: „Ale do vesnice nechod!“ (Mk 8,22–26)

Osobní studium

V Písmu se nachází jen jediný zázrak, který Ježíš vykonal nadvakrát. Jde o uzdravení slepého v Betsaidě a tento příběh nám přináší nadčasové poučení. Ukazuje, že Božím plánem je použít každého věřícího pro přivedení někoho dalšího k Ježíši. Marek své vyprávění začíná slovy: „Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl.“ (Mk 8,22) V tomto verši se soustředíme na slova „přivedli“ a „prosili“. Nevidomý muž nepřišel za Ježíšem sám. Přátelé viděli jeho potřebu a přivedli ho k Ježíši. Muž samotný možná neměl dost víry, ale jeho přátelé ji měli. Byli přesvědčeni, že Ježíš mu může vrátit zrak.

Nový zákon zaznamenává přibližně dvacet pět různých zázraků uzdravení, které Ježíš uskutečnil. Více než v polovině těchto příběhů přivedli člověka potřebujícího uzdravení k Ježíši právě jeho přátelé nebo

rodina. Mnozí lidé by se k Ježíši nikdy nedostali, kdyby je nepřivedl někdo, kdo pevně věřil. Měli bychom být těmi, kdo ochotně „přivedou“ lidi k Ježíši.

Druhým významným slovem ve verši Mk 8,22 je sloveso „prosili“, které má význam „naléhavě žádali“ nebo „žadonili“. Jde o jemnější, vlídnější a laskavější formu žádosti než hlučné a divoké dožadování se. Přátelé tohoto muže zdvořile Ježíše prosili o pomoc ve víře, že Ježíš tomuto člověku chce a může pomoci. Občas musíme druhé přivést k Ježíši „na křídlech“ naší vlastní víry.

Přemýšlej, proč Ježíš uzdravil nevidomého nadvakrát, jak je to popsáno v úvodních verších. Co se z toho můžeš naučit?

Je možné, že ani my nevidíme druhé lidi správně? Nevidíme je i my někdy jen jako „chodící stromy“ nebo nejasné stíny – a ne jako uchazeče o Boží království? Co může způsobovat, že nevidíme, jací jsou lidé ve skutečnosti?

Aplikace

Co se z tohoto příběhu můžeš naučit o tom, jak nás Bůh chce používat pro záchranu druhých lidí? Jak se podle tohoto příběhu můžeme podílet na tělesném i duchovním uzdravení a službě ztraceným?

PŘIJETÍ TĚCH, KTEŘÍ JSOU JINÍ

⁵Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; ⁶tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. ⁷Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ – ⁸Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. – ⁹Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. ¹⁰Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ (J 4,5–10)

Osobní studium

Ježíš ukázal učedníkům, co znamená dívat se na každého člověka z jiné, nebeské perspektivy. Jeho pohled na lidi byl odlišný. Nedíval se na to, jací lidé jsou, ale jakými by mohli být. Ke každému člověku přistupoval s úctou a s respektem. Často se stávalo, že tím, jak se Ježíš k lidem choval, překvapil nebo dokonce zaskočil své učedníky. Velmi dobře je to vidět na příkladu Ježíšova rozhovoru se Samařankou.

Jestliže pochopíme tehdejší situaci v Palestině, může nám to pomoci lépe porozumět vztahům Židů a Samařanů. „Neshody mezi Judejci a Samařany pocházely z dávné doby. Podle 2Kr 17 byli Samařané potomky obyvatel Mezopotámie, kteří byli násilně přesídleni do severní oblasti Izraele asyrským králem v roce 722 před Kristem. Jejich náboženství bylo kombinací modlářství a uctívání Hospodina.“ (Archaeological

Study Bible, Zondervan Publishing, 2005, str. 1727) Kromě pohanských praktik, které si přinesli ze své původní vlasti, postavili Samařané na hoře Gerizímu chrám, ve kterém uctívali Hospodina. Pokud vezmeme v úvahu nevraživost mezi Židy a Samařany, museli být učedníci určitě zaskočeni, když si Ježíš pro svou pouť do Galileje vybral cestu přes Samaři. Překvapilo je, že se Ježíš nenechal zatáhnout do náboženské diskuse. Obrátil se přímo na Samařanku, která toužila po přijetí, lásce a odpuštění.

Přečti si text J 4,3–34. Jak Ježíš přistupoval k Samařance? A jak reagovala ona na rozhovor s Ježíšem? Jaký postoj zaujali učedníci a jakým způsobem Ježíš změnil jejich pohled na danou věc?

Ježíš chtěl učedníky naučit něco velice důležitého: „Ti, kteří mají Ducha Kristova, se budou na každého člověka dívat očima plným nebeského soucitu.“ (ST, 20. června 1892) Stejnou lekci chce dát Kristus i nám dnes.

Aplikace

Na koho se díky různým vlivům v naší společnosti díváš pohrdavě nebo s nedostatkem úcty? Proč musíš tento postoj změnit? Jak může k takové změně dojít?

ZAČNI TAM, KDE PRÁVĚ JSI

⁴⁰Jeden z těch dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra.

⁴¹Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše (což je v překladu: Kristus).“ (J 1,40.41)

²⁰Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. ²¹Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ ²²Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. ²³Ježíš jim odpověděl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. ²⁴Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. ²⁵Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. ²⁶Kdo mě chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ (J 12,20–26)

Osobní studium

Jeden známý citát říká: „V životě je jediným místem, odkud můžeme začít, pouze místo, kde právě jsme. Nikde jinde se totiž začít nedá.“ Ježíš zdůraznil tento princip, když svým učedníkům řekl: „Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8)

Ježíšovo poselství učedníkům bylo příliš jasné, než aby ho někdo pochopil nesprávně: začněte tam, kde právě jste. Vydávej svědectví na místě, kam tě Bůh postavil. Nesni o lepších možnostech, začni s lidmi, kteří jsou kolem tebe. Podívej se Božíma očima na příležitosti, které máš na dosah ruky!

Nepotřebuješ být tím nejvdělanějším, nejvmluvnějším ani nejschopnějším. Přestože správně použité dary mohou být užitečné, nejdůležitější je milovat Boha a milovat lidi. Pokud jsi ochoten vydávat svědectví, Bůh ti otevře dveře příležitostí dokořán.

Uvažuj o úvodních textech a také o J 6,5–11. Co ses z těchto veršů dozvěděl o Ondřejově

duchovním nasměrování a o jeho přístupu k vydávání svědectví?

Ondřejova zkušenost k nám mluví velmi jasně. Nejprve začal ve své rodině a o Kristu řekl svému bratru Petrovi. Později si vytvořil přátelský vztah s chlapcem, díky jehož daru Ježíš mohl udělat zázrak. Ondřej věděl i to, jak přistoupit k Řekům, kteří se o Ježíše zajímali. Místo toho, aby s nimi začal rozebírat teologické otázky, vytušil jejich potřebu a dovedl je k Ježíši.

Umění účinného přivádění lidí ke Kristu spočívá ve vytváření pozitivních, laskavých vztahů se zájmem o druhé. Uvažuj o lidech z tvé blízkosti, kteří nevědí o Ježíši. Uvědomuj si, že mají ve své blízkosti někoho, kdo jim projevuje laskavost a péči? Cítí z tebe klid a naplnění, po kterém touží? Je tvůj život pozitivní „reklamou“ na evangelium? Druhé přivádíme k Bohu tím, že se s nimi dělíme o Ježíše. Nejprve se z nich stanou Kristovi přátelé, a nakonec, když jim řekneme o Božím poselství pro čas konce, mohou se z nich stát i adventisté sedmého dne.

Aplikace

Proč bývá někdy tak komplikované přivést ke Kristu členy naší rodiny? Podařilo se ti úspěšně vydávat svědectví o Kristu někomu z tvých příbuzných nebo blízkých přátel? Co z tvé zkušenosti by mohlo být poučením nebo povzbuzením pro ostatní?

JAK PŘÍSTUPOVAT KE KOMPLIKOVANÝM LIDEM?

²⁸Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“²⁹Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán;‘³⁰miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“³¹Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“³²I řekl mu ten zákoník: „Správně, Místře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho;“³³a milovat jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary.“³⁴Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ Potom se ho již nikdo otázat neodvážil. (Mk 12,28–34)

³⁹Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“⁴⁰Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu.“⁴¹A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“⁴²A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“⁴³Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (L 23,39–43)

Osobní studium

Ježíš byl odborníkem na přístup ke komplikovaným lidem. Svými slovy i činy jim dokazoval, že je přijímá. Pozorně poslouchal jejich obavám, kladl jim otázky a postupně jim zjevoval nebeské pravdy. I v těch nejvíce zatvrzelých srdcích viděl ušlechtilé touhy a dokázal rozpoznat potenciál pro změnu i u těch největších hříšníků. Pro Ježíše neexistoval člověk, který by nemohl přijmout evangelium. Ježíš věřil, že „nikdo nemůže padnout tak hluboko a být tak hříšný, aby nemohl najít vysobození v Kristu“ (DA 258; TV 160). Ježíš se na lidi díval úplně jinou optikou, než jak se díváme my. V každé lidské bytosti viděl odraz slávy původního stvoření. Nasměroval jejich uvažování tak, aby pochopili, čím by se mohli stát. Mnohým z nich se tak skutečně podařilo dosáhnout toho, co měl pro jejich životy připraveno.

Přemýšlej o úvodních textech. Pozorně si prostuduj, jak ke každému ze zmíněných lidí Kristus přistupoval. Co v textech vystupuje do popředí?

Aplikace

Co se můžeš z Ježíšova příkladu naučit o způsobu jednání s lidmi, se kterými se setkáváš ve svém okolí? Komu bys mohl v nadcházejících dnech vydat svědectví o Kristově lásce?

Ježíš viděl duchovní možnosti všude, kde se octl. I v té nejméně pravděpodobné situaci viděl lidi, kteří se mohli stát občany Božího království. Tuto schopnost můžeme nazvat jako „oči vidící růst církve“. Jde o schopnost dívat se na lidi Ježíšovými očima a vidět možnosti, jak by mohli být získáni pro Boží království. Vyžaduje si to také „uši slyšící růst církve“, které dokážou vnímat nevyslovené potřeby lidí kolem nás. Vyžaduje to schopnost porozumět touze lidí po něčem, co ani nedokážou přesně pojmenovat.

Pros Boha, aby tě učinil citlivým k tomu, co dělá Duch svatý v životech lidí. Každé ráno se modli o druhý Boží dotek, kterým by otevřel tvé oči, abys viděl možnosti mluvit o své víře, které pro tebe Bůh připravuje. Pros o duchovní zrak, o naslouchající srdce a o ochotu vydávat svědectví o Kristu, jehož znáš a miluješ. Bude to vzrušující celoživotní cesta. Tvůj život získá zcela nový smysl. Budeš prožívat vědomí smyslu a naplnění, jaké jsi nikdy předtím nezažil. Jen lidé, kteří spolupracují na záchraně ztracených, mohou poznat, jak uspokojující je tato práce.

BOHEM PŘIPRAVENÉ MOŽNOSTI

²⁶Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. ²⁷Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny.

²⁹Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ ³⁰Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ ³¹On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil!“ A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho.

³⁴Dvořan se obrátil k Filipovi: „Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví – sám o sobě, či o někom jiném?“ ³⁵Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. ³⁶Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“

³⁷Filip mu řekl: „Jestliže věříš celým svým srdcem, nic tomu nebrání.“ On mu odpověděl: „Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ ³⁸Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip je pokřtil. (Sk 8,26.27.29–31.34–38)

Osobní studium

V knize Skutky apoštolů se nachází mnoho záznamů o tom, jak učedníci využili Bohem připravené možnosti hlásání Božího království. Od začátku do konce knihy čteme příběhy o obdivuhodných událostech v rané církvi a o jejím růstu, navzdory vnitřním i vnějším obtížím.

Apoštol Pavel například popisuje svou zkušenost v Troadě následovně: „Když jsem přišel do Troady zvěstovat evangelium Kristovo, našel jsem tam dveře otevřené pro dílo Páně, a přece jsem neměl stání, neboť jsem tam nezastihl bratra Tita; rozloučil jsem se s nimi a vydal se do Makedonie.“ (2K 2,12.13) Bůh zázračně otevřel Pavlovi dveře, aby mohl kázat evangelium na evropském kontinentu. Pavel věděl, že se tyto dveře mohou zanedlouho zavřít. Proto se co nejdříve vydal do Makedonie.

Bůh je Bohem otevřených dveří. Přináší nám možnosti, jak se dělit o naši víru. Kniha Skutky apoštolů ukazuje, jak Bůh jedná. Otevírá dveře ve městech, oblastech, zemích – a co je nejdůležitější, otevírá lidská srdce.

Co úvodní verše říkají o Filipově otevřenosti Božímu vedení a vnímavosti pro připravené příležitosti?

„Anděl zavedl Filipa k člověku, který toužil po poznání a byl ochoten přijmout evangelium. I dnes povedou andělé kroky těch služebníků, kteří dovolí Duchu svatému, aby posvětil jejich ústa a očistil a zušlechtil jejich charakter. Anděl, který byl vyslán k Filipovi, mohl etiopskému dvořanovi posloužit sám. Takto však Bůh nepracuje. Jeho záměrem je, aby si lidé navzájem sloužili.“ (AA 109; PNL 62)

Pokud umíme naslouchat a pokud se umíme dívat, i nás povedou neviditelní andělé k lidem, kteří touží poznat pravdu o Božím království.

Aplikace

Uvažuj o klíčové roli, kterou v tomto příběhu sehrálo Písmo. Všimni si, jak důležité bylo, aby se v dané situaci objevil člověk, který dokázal Písmo vysvětlit. Jaké poučení si z toho můžeš vzít?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si 11. kapitolu „Poselství naděje v Samaří“ z knihy *Poslové naděje a lásky* (AA 103–111; PNL 59–63).

Lidé kolem nás se zajímají o věčnost. Ježíš výstižně řekl, „Žeň je velká, dělníků málo.“ (Mt 9,37) Problém není na straně úrody. Očima ovlivněným Duchem svatým viděl Ježíš množství „úrody“ tam, kde učedníci viděli jen protivenství. Jaké bylo Kristovo řešení daného problému? „Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,38) Řešením je modlitba, aby vás Bůh poslal sesbírat jeho úrodu.

Můžeme se modlit tuto výstižnou modlitbu: „Pane, jsem ochoten nechat se použít k rozšíření tvého království. Otevři mi oči, abych viděl tebou seslané možnosti, které pro mne každý den připravuješ. Nauč mě být citlivým k potřebám lidí kolem mě. Pomoz mi říkat slova naděje a povzbuzení. Pomoz mi dělit se o tvou lásku a pravdu s těmi, které potkávám.“ Pokud budete tuto modlitbu předkládat Bohu, udělá ve vašich životech mimořádné věci.

Otázky k rozhovoru

1. Pokud jste se snažili přivést někoho k Ježíši, určitě jste si všimli, že to často není vůbec jednoduché. Samozřejmě, jen Bůh může změnit srdce člověka, ale ve své moudrosti si nás vyvolil, abychom se stali součástí tohoto procesu. Snažíme-li se přivést k Bohu i jen jednoho člověka, vyžaduje to čas, úsilí, trpělivost a lásku, která pochází shora. Jaká rozhodnutí vám pomohou prožít změnu, která z vás udělá užitečné svědky Kristovy lásky a milosti?
2. Se kterými lidmi, kteří neznají Krista, se setkáváte? Co jste pro ně udělali, děláte nebo se chystáte udělat, abyste jim přinesli svědectví o Boží lásce?
3. Uvažujte o Saulovi z Tarsu. Nikdo určitě nepředpokládal, že se takový člověk obrátí a přijme Krista. Přesto se to stalo. Co se z toho můžeme naučit o nebezpečí rychlého odsuzování lidí jen na základě vnějších projevů?
4. Když přemýšlíte o Saulovi (Pavlovi), jak v kontextu jeho života a změny rozumíte verši: „Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.“ (Mt 7,6)?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Síla modlitby za druhé

Texty na tento týden

Zj 12,7–9; Ef 6,12; Žd 7,25; Ef 1,15–21; Da 10,10–14; 1J 5,14–16

Základní verš

„Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ (Jk 5,16)

První křesťané vnímali velkou důležitost modlitby. „Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.“ (Sk 4,31) Jen si všimněme – učedníci se modlili. Naplnil je Duch svatý a začali odvážně hlásat Boží slovo.

Z textu vyplývá jasná souvislost mezi modlitbou učedníků, naplněním Duchem svatým a mocným hlásáním Božího slova. „Učedníci ... nežádali požehnání jenom pro sebe, ale cítili tíhu zodpovědnosti za spasení druhých. Věděli, že evangelium má být hlášáno světu, a proto žádali o sílu, kterou jim Kristus zaslíbil.“ (AA 37; PNL 23)

Jestliže se modlíme v souladu s Boží vůlí, Bůh nás slyší (1J 5,14–17). Jestliže hledáme Boha a prosíme za druhé, Bůh mění naše srdce, přivádí nás blíž k sobě a dává nám svou moudrost, abychom mohli získat druhé pro jeho království (Jk 1,5). Kromě toho mocně působí i v jejich životech způsobem, který si nedokážeme ani představit, a to vše proto, aby je přitáhl k sobě.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

VESMÍRNÝ ZÁPAS

⁷A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. ⁸Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. ⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zj 12,7-9)

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6,12)

Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby... (2K 10,4)

Osobní studium

Porovnej dnešní texty. Jak tyto verše ovlivňují tvé chápání smyslu a důležitosti přímluvné modlitby?

Bible odkrývá závoj mezi viditelným a neviditelným světem. Prostřednictvím Písma poznáváme, že existuje zápas mezi dobrem a zlem, mezi silami spravedlnosti a mocnostmi temnoty, mezi Kristem a satanem. V tomto vesmírném zápase Bůh respektuje svobodu každého člověka. Nikdy námi nebude manipulovat ani nás nebude nutit jednat proti našemu vlastnímu přesvědčení. Sesílá však svého Ducha, aby nám pomohl poznat pravdu (J 16,7,8). Nebeští andělé vstupují do tohoto zápasu a pomáhají nám, abychom šli cestou věčnosti (Žd 1,14). Bůh kromě toho vkládá do našich životů situace, které nás mohou přivádět k němu.

Bůh nás nikdy nebude nutit, abychom dělali věci, které by se přičily našemu svědomí. Násilí je v protikladu s principy Božího království. Nucení je v rozporu s láskou,

kteřá je základem Boží vlády. Tady se ukazuje důležitost modlitby. Ještě dříve, než se za nějakého člověka modlíme, Bůh již dělá vše, co může, pro jeho záchranu. Naše modlitby však uvolňují nekonečnou Boží moc. Bůh bere ohled na naši svobodnou vůli modlit se za druhé a může tak ve světle sporu mezi dobrem a zlem udělat víc, než kdybychom se nemodlili.

Pozorně uvažuj o této myšlence: „Součástí Božího plánu je poskytovat nám jako odpověď na modlitbu víry to, co by nám Bůh nedal, kdybychom o to neprosili.“ (GC 525; VDV 343) Ve velkém sporu mezi dobrem a zlem má modlitba obrovský vliv. Modlíme-li se za někoho, kdo nezná Krista, do života takového člověka začínají proudit prameny nebeského požehnání. Bůh oceňuje naše rozhodnutí modlit se za lidi a dělá pro ně mimořádné věci.

Když přemýšlíme o tématu přímluvné modlitby, nerozumíme úplně tomu, jak Bůh jedná. To by nám však nemělo bránit obracet se k Bohu v modlitbě, která přináší požehnání nám i lidem kolem nás.

Aplikace

Proč podle tebe Bůh jedná mocněji, když se modlíme, než když modlitbu zanedbáváme? Proč nás Bible napomíná, abychom se za druhé modlili, přestože zcela nechápeme, jak naše modlitba „funguje“?

JEŽÍŠ SE MODLÍ ZA DRUHÉ

²¹Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe ²²a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (L 3,21.22)

On [Ježíš] však odcházival na pustá místa a tam se modlil. (L 5,16)

Když se [Ježíš] o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mne zástupy pokládají?“ (L 9,18)

Osobní studium

Co úvodní verše říkají o vztahu mezi Ježíšovým modlitebním životem a účinností jeho služby?

Ježíšův život se vyznačoval nepřetržitým společenstvím s jeho Otcem. V době křtu, kdy začínal svou mesiášskou službu, se Ježíš modlil o nebeskou moc, aby mohl uskutečnit své poslání. Duch svatý ho zmocnil, aby jeho jednání bylo podle Otcovy vůle a aby zvládl vše, co bylo před ním. Ať šlo o nasycení velkého zástupu lidí, uzdravení malomocného nebo vysvobození démonem posedlého člověka, Ježíš ve všech případech jasně věděl, že v boji mezi dobrem a zlem je modlitba mocnou zbraní, která dokáže odrazit útoky mocností zla. Modlitba je nebem daným prostředkem, který spojuje naši bezmocnost a slabost s Boží všemocností. Prostřednictvím modlitby se umíme pozvednout k Bohu, který se jediný může dotknout srdcí těch, za které se modlíme.

Uvažuj o textech L 22,31–34 a Žd 7,25. Jaké ujištění dostal Petr od Ježíše? Jak ho tím

Ježíš připravoval na pokušení, kterému měl být Petr zanedlouho vystaven? Jaké ujištění můžeš v této souvislosti přijmout od Ježíše ty sám?

Pokud chce někdo pracovat na záchraně druhých lidí, musí být člověkem modlitby. Ježíš se modlil za Petra přímo, jmenovitě. Ubezpečoval svého učedníka a přítele Petra, že se za něj bude v době jeho největšího pokušení modlit. Satan velmi dobře vnímal Petrovy schopnosti, kterými mohl výrazně ovlivnit šíření nebeského království na zemi. Pokoušel se udělat vše, aby zničil Petrův pozitivní vliv na vznikající církev. Uprostřed všeho pokušení se však Ježíš za Petra modlil – a tato modlitba byla vyslyšena. Není úžasné a povzbuzující vědět, že se Spasitel modlí i za nás? Zároveň nás zve, abychom se k němu připojili a spolu s ním se modlili za druhé lidi a směřovali jejich pohled k nebeskému trůnu.

Naše vytrvalost při modlitbě je vyjádřením vědomí, že jsme ve snaze přivést lidi ke spasení zcela a ve všem závislí na Bohu.

Aplikace

Za koho se modlíš v těchto dnech? Proč je důležité nikdy se nevzdávat modlitebního úsilí, i když se nám může zdát situace bezvýhodná?

PAVLOVA PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

¹⁵Proto i já, když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, ¹⁶nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. ¹⁷Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali ¹⁸a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu ¹⁹a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

²⁰Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, ²¹vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. (Ef 1,15–21)

Osobní studium

Přímluvná modlitba je biblickým konceptem. Apoštol Pavel se modlil za ty, kteří nově uvěřili ve sborech, jež zakládal během svých misijních cest. Pavel byl přesvědčen, že když se modlí, může se stát něco, co by se bez modlitby nikdy neudálo. A i když byl později odloučen od těch, které miloval, uvědomoval si, že prostřednictvím modlitby mohou být vzájemně propojeni.

Pokus se udělat seznam všeho, o co se apoštol Pavel modlí v souvislosti s křesťany v Efezu. O jaký konkrétní dar pro ně prosí?

Pavlova modlitba za křesťany v Efezu je obdivuhodná. Apoštol prosí, aby jim Bůh dal moudrost, zjevil jim pravdu a dal naději na věčný život. Modlí se, aby tito křesťané mohli vnímat působení Boží moci. Bůh je natolik svrchovaný a mocný, že vzkřísil Krista

z mrtvých. Právě tato událost vytvořila základ naděje učedníků na věčný život v Kristu. Pavlova modlitba končí připomínkou velké Boží moci a slavného dědictví. Skutečnost, že se Pavel za ně modlí, byla určitě pro křesťany v Efezu obrovským povzbuzením.

Uvažuj také o textu Fp 1,3–11 a všimni si tónu Pavlovy modlitby. Jak by ses cítil, kdybys byl součástí společenství křesťanů ve Filipech, které by dostalo od Pavla dopis nejen o tom, že se za vás modlí, ale popsal by i obsah své modlitby? Jaké zaslíbení můžeme najít v Pavlových slovech? Jaké napomenutí se v těchto verších nachází?

Uvedený text patří v Bibli mezi ty, které nás skutečně povzbuzují. Obsahuje výzvu nechat se naplnit láskou a vnímavostí, které pocházejí z poznání Ježíše. Díky tomu se můžeme měnit, abychom byli takoví, jaké nás chce mít Bůh.

Aplikace

Zkus si napsat modlitbu, kterou by ses mohl modlit za svého nevěřícího přítele.

PROJEVY NEVIDITELNÉ MOCI

¹⁰A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou, takže jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. ¹¹Muž mi řekl: „Danieli, muži vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě.“ Když se mnou mluvil to slovo, stál jsem a chvěl jsem se. ¹²Řekl mi: „Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel. ¹³Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů. ¹⁴Přišel jsem, abych tě poučil o tom, co potká tvůj lid v posledních dnech, neboť vidění se týká těchto dnů.“ (Da 10,10–14)

Osobní studium

V boji mezi dobrem a zlem, který nazýváme „velký spor“, je přímluvná modlitba účinnou zbraní. Velmi jasně je to vidět v knize Daniel v 10. kapitole.

U proroka Jeremjáše nacházíme předpověď, že Židé budou v babilónském zajetí sedmdesát let. Ke konci Danielova života se toto prorocké období blížilo k závěru. Daniela tato situace znepokojovala, protože téměř nic nenavědčovalo naplnění Jeremjášových slov.

Médové a Peršané sice dobyli Babilón, ale Židé stále zůstávali v zajetí. Daniel se tři týdny postil a modlil a vroucně prosil za svůj lid. Po třech týdnech se mu zjevila zářivá andělská bytost.

Uvažuj o textu na dnešní den (Da 10,10–14). Co se dělo v souvislosti s Danielovou modlitbou? Proč musel Daniel na odpověď tak dlouho čekat?

Je to fascinující příběh. Abychom ho správně pochopili, připomeňme si jednotlivé postavy. Kdo je ochránce (kníže, B21; velitel, ČSP) perského království? Určitě ne Kýros,

ten je přece králem Perské říše. Je velmi pravděpodobné, že vyjádření „ochránce perského království“ představuje satana. Ježíš ho také nazývá „vládcem tohoto světa“ (J 12,31; 14,30). Pavel mluví o satanovi jako o „vládcí nadzemských mocí“ (Ef 2,2). Jestliže pojmenování ochránce perského království opravdu označuje satana, kdo je pak Míkael, nebo jinak přeloženo Michael? Toto jméno se v Bibli v tomto významu objevuje pětkrát (Zj 12,7; Ju 1,9; Da 10,13,21 a Da 12,1). Pozorné studium těchto textů nám odhaluje, že Míkael (což v překladu znamená „někdo jako Bůh“) je jen jiným označením Ježíše jako ochránce a velitele nebeských andělů bojujícího v přímém souboji se satanem a jeho anděly. Kristus je věčný a všemocný Boží Syn. Jeho posláním jako Ochránce a Velitele všech andělů je porazit a nakonec zničit satana.

Daniel 10. kapitola odhaluje zmíněný zápas mezi dobrem a zlem. Když se Daniel modlí, Míkael, všemocný Kristus, sestupuje z nebes, aby odrazil síly zla. I když si to možná neuvědomujeme, Ježíš svým jednáním odpovídá i na naše přímluvné modlitby. Ani jedna z našich modliteb nezůstává nepovšimnuta.

Aplikace

Jak vnímáš realitu velkého sporu ve svém životě? Co nám existence tohoto sporu říká o tom, jak je důležité se správně rozhodovat?

CÍL MODLITBY

¹⁴Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.

¹⁵A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho. ¹⁶Vidí-li někdo, že jeho bratr se dopouští hříchu, který není k smrti, ať za něho prosí; a Bůh mu daruje život, jestliže nehřešil k smrti. Jest ovšem hřích, který je k smrti; o takovém neříkám, abyste za něj prosili. (1J 5,14–16)

Osobní studium

V celé Bibli je položen důraz na konkrétní cíl modlitby. Modlitba není jen nějaké nekonkrétní, nejasné očekávání duše. V modlitbě adresujeme Bohu naše prosby. Ježíš se velmi konkrétně modlil za své učedníky a apoštol Pavel se modlil za konkrétní potřeby křesťanů v Efezu, Filipech a Kolosách. Modlil se i za své spolupracovníky – Timotea, Tita a Jana Marka.

Uvažuj o textech 1S 12,22–24 a Jb 16,21. Co mají tyto dvě statě společného? Co se z nich dozvídáme o přímlybné modlitbě?

Samuel a Jób zdůrazňují důležitost vážné, upřímné a konkrétní přímlybné modlitby. Samuelova slova vyznívají velmi silně, když volá: „Jsem dalek toho, abych proti Hospodinu hřešil a přestal se za vás modlit.“ (1S 12,23) Se Samuelovými slovy rezo-

nují i slova Jóba: „Nechť může někdo vést za muže spor s Bohem, lidský syn za svého bližního.“ (Jb 16,21; ČSP) Naším úkolem je prosit Boha za ty, kteří Krista neznají.

Co se podle úvodních veršů děje, když se modlíme za druhé? Na co se můžeme při přímlybné modlitbě spolehnout?

Když se modlíme, stáváme se prostředníky Božího požehnání pro lidi, za které se modlíme. Bůh na ně z nebeského trůnu naším prostřednictvím vylévá řeku živé vody. Celé satanovo vojsko se chvěje před zvukem upřímné modlitby. Ellen G. Whiteová popisuje moc modlitby těmito slovy: „Satan nemůže snést, když se někdo dovolává jeho mocného protivníka, protože se bojí a třese před jeho silou a majestátem.“ (1T 346) Modlitba nás spojuje s tím, kdo dává nebeskou moc a sílu v zápase o duše ztracených mužů a žen.

Aplikace

Uvažuj o verších Mt 18,18.19. Jak tyto verše souvisejí s přímlybnou modlitbou? Jak nás tento text povzbuzuje, abychom se modlili za ty, kteří neznají Boha?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si kapitulu „Síla modlitby“ z knihy *Cesta k vnitřnímu pokoji* (SC 93–104; CVP 96–104).

Když se modlíme za druhé, Bůh oceňuje naši oddanost a naši závislost na něm tím, že zapojuje všechny nebeské síly, aby změnil lidské životy. Když naše modlitby vystupují k jeho trůnu, andělské bytosti se na jeho příkaz pouštějí do díla. „Sloužící andělé čekají při trůnu, aby okamžitě poslechli příkaz Ježíše Krista a odpověděli na každou upřímnou modlitbu.“ (2SM 377) Máme jistotu, že žádnou naši modlitbu Bůh nepřeslechne ani nezapomene. Všechny modlitby čekají v nebesích na to, aby byly vyslyšeny ve správném čase a tak, jak je to podle Boha nejvhodnější. „Modlitba víry není nikdy zapomenuta. Ale je opovázlivostí vyžadovat, aby byla vždy vyslyšena přesně tak, jak to očekáváme.“ (1T 231) Toto vědomí je pro nás velkým povzbuzením, když se modlíme za své životní partnery, za naše syny a dcery, za příbuzné, přátele a spolupracovníky, kteří neznají Krista. Žádná upřímná modlitba nikdy nevyzní do prázdna. Neuvidíme vždy okamžitou odezvu v životech těch, za které se modlíme, ale Bůh koná v jejich srdcích způsobem, který poznáme až během věčnosti.

Otázky k rozhovoru

1. Uvažujte o textech Fp 1,19; Ko 4,2.3 a 2Te 3,1.2. Jakou jistotu prožíval Pavel ve vězení díky modlitbám křesťanů ve Filipech? O jaké modlitby prosil Pavel křesťany v Kolosách a v Tesalonice? Jak přímluvné modlitby souvisejí se záchranou lidí pro věčnost?
2. Uvažujte o existenci velkého sporu, který se odehrává na pozadí světa, ve kterém žijeme. Jak vám vědomí velkého sporu pomáhá pochopit důležitost modlitby? Ano, Ježíš na kříži zvítězil a my víme, že bude i konečným vítězem na konci věků. Proč je však nyní důležité, abychom se modlili, abychom usilovali zůstat Bohu věrní a abychom s ním spolupracovali na záchraně druhých?
3. Jaké překážky vám mohou bránit, abyste se efektivně modlili za druhé? Jaké výmluvy (pokud nějaké) používáte, když se nemodlíte za druhé tak, jak potřebují?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Svědectví v moci Ducha svatého

Texty na tento týden

J 15,26.27; Sk 2,41.42; Sk 8,4; Žd 4,12; Sk 17,33.34; Sk 18.8

Základní verš

„Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.“ (Sk 4,31)

„Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Když Ježíš řekl svým učedníkům tato slova, muselo jim to připadat úplně nemožné. Bylo jich jen pár, měli omezené prostředky a většinou byli nevzdělaní. Jak by mohli zvládnout takovou výzvu! Měli však pozoruhodného Boha, který je zmocnil pro toto neobvyklé poslání.

Ježíš učedníkům řekl: „Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) Právě síla Ducha svatého měla dát učedníkům schopnost hlásat poselství kříže s mocí, která mění svět i životy lidí. Za několik desetiletí evangelium skutečně ovlivnilo celé lidstvo. Ve Skutcích se dozvídáme, že tyto první křesťané „pobouřili celý svět“ (Sk 17,6). Apoštol Pavel říká, že evangelium „bylo kázáno všemu stvoření pod nebem“ (Ko 1,23). Tento týden se soustředíme na roli, kterou má Duch svatý při našem povolání vydávat svědectví o Kristu.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

JEŽÍŠ A ZASLÍBENÍ DUCHA SVATÉHO

²⁶Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. ²⁷Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku. (J 15,26.27)

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. (J 16,8)

Osobní studium

Ježíš zaslíbením Ducha svatého reagoval na obavy učedníků z toho, že je opouští a vrací se do nebes. „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (J 16,7) Tento Utěšitel (řecky *paraklétos*) je někdo, kdo přichází do naší blízkosti, aby nám pomáhal. Jedním z nejdůležitějších posláních Ducha svatého je být po boku věřících, dávat jim sílu a vést je při vydávání svědectví. Když mluvíme o Kristu, nejsme na to sami. Duch svatý je s námi a vede nás k lidem, kteří upřímně hledají pravdu. Připravuje jejich srdce ještě dříve, než se s nimi setkáme. Pomáhá nám říct ta správná slova, působí na mysl posluchačů a posiluje jejich ochotu přijmout Boží pozvání.

Uvažuj o dnešních úvodních textech. Co říkají o úloze Ducha svatého při vydávání svědectví?

Duch svatý vydává svědectví o Ježíši. Jeho hlavním cílem je přivést ke Kristu tolik lidí, kolik se jen dá. Jeho posláním je oslavit

Ježíše. Snaží se přesvědčit všechny věřící, že i oni mají zodpovědnost za vydávání svědectví. Otevírá nám oči, abychom viděli v lidech kolem nás budoucí občany Božího království. Zároveň působí na srdce lidí, aby se stali citlivějšími k poselství evangelia.

Janovo evangelium to říká jasně. Když přijde Duch svatý, „ukáže světu, v čem je hřích...“ (J 16,8). Jinými slovy – působí tak, aby si lidé co nejjasněji uvědomovali své odcizení od Boha a potřebu činit pokání. Duch svatý kromě toho ukazuje světu „spravedlnost“. Nejen odhaluje podstatu hříchu, ale ukazuje na to, co je správné. Zjevuje velkolepost Ježíšovy spravedlnosti, která je v protikladu s naší zkažeností. Úkolem Ducha svatého není jen poukázat na naši hříšnost. Spolu s tím nám dosvědčuje, jak dobrý, laskavý, shovívavý a milující je Kristus. Zároveň nás svou mocí mění v Kristův obraz.

Vydávání svědectví je ve své podstatě spolupráce s Duchem svatým při oslavení Ježíše. V moci Ducha a pod jeho vedením můžeme vydávat svědectví o nádherném Kristu, který proměňuje naše životy.

Aplikace

Proč si v naší službě druhým lidem musíme uvědomovat, že skutečné obrácení v srdci člověka může vyvolat jen Duch svatý, a ne my?

ZMOCNĚNÁ CÍRKEV

Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru. (Sk 6,7)

A tak se církev upevňovala ve víře a počet bratří rostl každým dnem. (Sk 16,5)

Osobní studium

Kniha Skutky apoštolů je oprávněně nazývána také „Skutky Ducha svatého“. Jde o strhující události vydávání svědectví, evangelizačního úsilí a růstu církve. Tato kniha je příběhem oddaných věřících naplněných Duchem svatým, jejichž jedinou motivací byla touha získat svět pro Krista. Ve své snaze byli zcela závislí na Duchu svatém. Jsou příkladem toho, co může Duch svatý udělat prostřednictvím mužů a žen, kteří se jím nechají vést.

Uvažuj o textech Sk 2,41.42; Sk 4,4.31; Sk 5,14.42; Sk 6,7 a Sk 16,5. Co tě na těchto textech nejvíce udivuje? Jaké poselství se podle tebe snaží předat Lukáš, autor knihy Skutky apoštolů, tím, jak popisuje rychlý růst církve?

Lukášovým záměrem při psaní této knihy bylo ukázat čtenářům působení Ducha svatého v rané církvi.

Všimni si také, že Lukáš pro popsání výsledků práce Ducha svatého v prvním století neváhá používat čísla a zaznamenává, kolik lidí bylo pokřtěno. Ve Sk 2,41 vyzdvihuje skutečnost, že za jediný den byly na jednom místě pokřtěny tři tisíce lidí. Ve Sk 4,4 mluví o pěti tisících pokřtěných a ve Sk 5,14 ukazuje, že přibývalo mnoho těch, „kteří uvěřili Pánu“.

Pokud šlo o jednotlivce, mezi něž patřil etiopský dvořan, démonem posedlá žena, žalárník z Filip nebo Lýdie, Lukáš si všímá a zaznamenává působení Ducha svatého v jejich srdcích. Je důležité si také uvědomit, že i za velkými počty pokřtěných se skrývají konkrétní lidé. Každý z nich je Božím dítětem, za které Kristus zemřel. Možná nás fascinují velká čísla, ale vydávání svědectví se nakonec většinou stejně uskutečňuje v přímém kontaktu dvou lidí.

Jedním z důvodů rychlého růstu rané církve bylo i to, že byly zakládány nové sbory. Toto poselství je důležité i pro dnešek.

Aplikace

Hlavním zaměřením rané církve byla misie. Je i v našem sborovém společenství misie základem všeho, co děláme?

DUCH SVATÝ A VYDÁVÁNÍ SVĚDECTVÍ

⁶Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frygií a krajinou galatskou. ⁷Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. ⁸Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. ⁹Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přelav se do Makedonie a pomoz nám!“ ¹⁰Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. (Sk 16,6–10)

Osobní studium

Knihy Skutky apoštolů podává mocné svědectví o působení Ducha svatého. Ten působí ve prospěch věřících a také jejich prostřednictvím, když různým způsobem vydávají svědectví o svém Pánu. Posiluje je, když jsou v nepřátelském prostředí vystaveni zkouškám a potížím. Vede je k lidem s otevřeným srdcem, kteří touží poznat pravdu o Bohu a o životě. Duch připravuje lidi v celých městech ještě předtím, než tam přicházejí učedníci zvěstovat evangelium. A je to Duch svatý, kdo otevírá dveře netušeným možnostem a dává moc slovům a skutkům svých svědků.

Jak Duch svatý pomáhal učedníkům v uvedených situacích? Jakými různými způsoby se projevovalo jeho působení?

Sk 7,55

Sk 8,29

Sk 11,15

Sk 15,28,29

Sk 16,6–10

Působení Ducha svatého v prvním století bylo opravdu mimořádné. Uvedené situace jsou pouze příkladem jeho jednání. Duch svatý posiloval Štěpána při vydávaní svědectví o Ježíši i v situaci, kdy čelil rozvášněnému davu připravenému učedníka kamenovat. Duch zázračně vedl Filipa k pravdu hledajícímu etiopskému dvořanovi, díky čemuž se otevřela cesta pro evangelium i do Afriky. Petrovi dal ujištění, že křesťany se mohou stát i bývalí pohané, když jim dal stejný dar jako učedníkům o Letnicích. Duch svatý pomohl církvi zachovat si jednotu v době, kdy mohlo dojít k rozdělení v souvislosti s otázkou obřízky. A konečně umožnil prostřednictvím Pavlovy služby, aby se evangelium začalo šířit po celé Evropě.

Duch svatý však nepůsobil jen v rané církvi, ale působí v církvi i dnes. Touží nás zmocňovat, posilovat, učit, vést, sjednocovat a připomínat nám to nejdůležitější poslání na světě – přivádět lidi k Pánu Ježíši Kristu a jeho pravdě. Měli bychom mít neustále na paměti, že Duch svatý je i dnes stejně aktivní jako v době apoštolů a rané církve.

Aplikace

Co můžeš dělat ve svém každodenním životě, abys byl přístupnější moci Ducha svatého? Jaká tvá rozhodnutí otevřou Duchu svatému možnost naplno působit na tebe a také prostřednictvím tebe?

DUCH SVATÝ A BOŽÍ SLOVO

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12)

²⁰Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. ²¹Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé posláni od Boha. (2Pt 1,20.21)

Osobní studium

Boží slovo tvořilo základ svědectví rané církve. Petrova kázání o Letnicích čerpala ze Starého zákona a dokazovala, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš. Svědectví umírajícího Štěpána poukazovalo na dějiny starozákonního Izraele. Petr vysvětloval „zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským“ (Sk 10,36), a potom Kornéliovi vyprávěl příběh Kristova vzkříšení. Apoštol Pavel se opakovaně odkazoval na proroctví Starého zákona, která se týkala příchodu a působení Mesiáše. Filip zase velmi důkladně vysvětloval hledajícímu etiopskému dvořanovi význam proroctví o Mesiáši z Izajáše 53. Ve všech případech učedníci kázali Boží slovo, ne své vlastní myšlenky a dojmy. Duchem svatým inspirované Písmo bylo základem jejich autority.

Co se v uvedených verších dozvídáme o vztahu mezi Duchem svatým, Božím slovem a svědectvím rané církve?

Sk 4,4.31

Sk 8,4

Sk 13,46–49

Sk 17,2

Sk 18,24.25

Tentýž Duch svatý, který inspiroval pisatele Bible, měnil prostřednictvím Písma životy lidí. V Božím slově je životodárná moc, protože prostřednictvím Ducha svatého se stává živým Kristovým slovem.

Proč podle úvodních veršů Boží slovo hraje tak důležitou roli při změně života člověka? Co dává Písmu takovou sílu?

„Stvořitelská energie, která kdysi vytvořila světy, je v Božím slově. Toto slovo dává moc a přináší život. Každý příkaz je zároveň i slibem. Pokud jej přijmeme vůlí a necháme proniknout do duše, přináší život nekonečného Boha, mění naši přirozenost a naši duši znovu přetváří k Božímu obrazu.“ (Ed 126; Vých 75)

Bible nepochybně mění životy lidí. Má takovou moc, neboť tentýž Duch, který Písmo inspiroval, podněcuje a uskutečňuje změnu v nás, když je čteme. Jestliže o poselství Písma vyprávíme druhým lidem, Duch svatý mění jejich životy i prostřednictvím slova, za jehož vznikem stojí. Bůh zaslíbil, že požehná své slovo, nikoliv naše slova. Moc má Boží slovo, ne lidské názory a domněnky.

Aplikace

Jako Boží slovo mění a ovlivňuje tvůj život? V čem se tato změna projevuje nejvíce?

ŽIVOT PROMĚŇUJÍCÍ MOC DUCHA SVATÉHO

¹¹Vypluli jsme tedy z Troady a plavili se přímo na ostrov Samothráké a druhého dne do makedonské Neapole. ¹²Odtud jsme šli do Filip, které jsou nejvýznamnějším městem té části Makedonie a římskou kolonií. V tomto městě jsme strávili několik dní. ¹³V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna; posadili jsme se a mluvili k ženám, které se tam sešly. ¹⁴Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěštoval. ¹⁵Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty“; a my jsme její naléhavé pozvání přijali. (Sk 16,11–15)

Osobní studium

Pozorné studium knihy Skutky zjevuje Boha prostřednictvím jeho Ducha, který koná zázraky v životech lidí. Skutky jsou „případovou studií“ o tom, jak evangelium přemáhá kulturní předsudky, jak mění celoživotní, hluboce zakořeněné zvyky a jak vede celé lidstvo ke Kristově milosti a pravdě. Duch svatý působí na lidi tam, kde zrovna jsou, ale nenechává je ve stejném stavu a často ani na stejném místě. V jeho přítomnosti se člověk mění a stává se z něj nové stvoření.

Přemýšlejte o následujících verších popisujících příběhy obrácení. Co nás tyto příklady učí o Boží moci měnit životy různých lidí s odlišnou životní zkušeností?

Sk 16,11–15

Sk 16,23–34

Sk 17,33–34

Sk 18,8

Kolik různých osudů! Lydie byla prosperující židovská podnikatelka a žalárník byl

římským státním úředníkem střední třídy. Duch svatý je schopen oslovit lidi s různým společenským postavením. Jeho moc měnit životy zasahuje muže i ženy, chudé i bohaté, vzdělané i nevzdělané.

Poslední postavy z našeho seznamu jsou také pozoruhodné. Sk 17,34 mluví o obrácení Dionýsa z Areopagu. Členové Areopagu byli součástí poradního sboru soudců ověřujících soudní rozhodnutí. Patřili mezi důležité a respektované členy řecké společnosti.

Díky působení Ducha mohl apoštol Pavel zasáhnout i ty nejvyšší vrstvy společnosti. Krispus (Sk 18,8) byl představeným synagogy a znal dokonale Starý zákon. Duch svatý pronikl i do jeho života a změnil ho.

Uvedené příklady ukazují, že když vydáváme svědectví o Kristu a přinášíme poselství Božího slova, Duch svatý dělá pozoruhodné dílo v životech těch nejruznějších lidí. V žádném případě nám nepřísluší vynášet jakékoliv soudy o tom, kdo by mohl nebo nemohl uvěřit. Naším dílem je vydávat svědectví každému a všem, kdo vstoupí do našeho života. Bůh se postará o ostatní.

Aplikace

Kristus zemřel za každého člověka, který kdy žil. Co tato důležitá pravda říká o tom, kdo může nebo nemůže být zachráněn?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si pozorně 5. kapitolu „Dar Ducha svatého“ z knihy *Poslové naděje a lásky* (AA 47–56; PNL 28–33) a část 73. kapitoly „Nebojte se!“ z knihy *Touha věků* (DA 667–672; TV 426–430).

Duch svatý spolupracuje s Otcem a se Synem na díle vykoupení. Když vydáváme svědectví, připojujeme se vlastně k jeho dílu záchrany lidí. Duch svatý otevírá dveře možnostem a usvědčuje srdce. Prostřednictvím Božího slova osvětluje mysl a zjevuje pravdu. On trhá pouta předsudků, které nás zotročují, vítězí nad kulturními vlivy, které překrucují naše chápání pravdy, a vysvobozuje nás z pout špatných návyků.

Při vydávání svědectví o Kristu pamatujeme na to, že spolupracujeme s Duchem svatým. Než se s někým setkáme a otevřeme ústa, Duch svatý už na něj působil a připravoval ho na přijetí evangelia. Duch svatý stojí při nás a vede nás, jestliže projevujeme skutky milosrdenství, vydáváme svědectví, vyučujeme z Bible, rozdáváme literaturu nebo se podílíme na organizaci evangelizačních přednášek. Duch svatý také bude působit na srdce lidí i po našem odchodu a bude se snažit udělat vše pro to, aby další člověk přijal spasení.

Otázky k rozhovoru

1. Podělte se navzájem o zkušenost, kdy jste intenzivně vnímali, že Duch svatý působí vašim prostřednictvím při vydávání svědectví.
2. Cítili jste někdy strach a obavy, když jste měli mluvit o své víře? Jak vám v takové situaci může pomoci vědomí, že Duch svatý je s vámi a vede vás?
3. Jakými různými způsoby se Duch svatý může podílet na našem vydávání svědectví? Jak nás pro tuto činnost vyzbrojuje a jak působí v životě lidí?
4. Proč je Bible při evangelizaci tak důležitá? Jak se můžeme vyvarovat chyb, jež dělají ti, kteří se sice hlásí k Písmu, ale zmenšují jeho autoritu a sílu jeho svědectví?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Neomezené možnosti

Texty na tento týden

1K 12,22; Mt 3,16.17; 1K 12,7; 1K 1,4–9; Mt 25,14–30

Základní verš

*„To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“
(1K 12,11)*

Bůh nás povolává, abychom byli jeho svědky (Sk 1,8; Iz 43,10). Vydávání svědectví není mimořádným duchovním darem, který by Bůh dal jen některým lidem. Každý křesťan je povolán svědčit druhým o své víře a o evangeliu.

Bible používá k označení Božího povolání také jiné výrazy. Máme být „světlem světa“ (Mt 5,14), „Kristovými posly“ (2K 5,20) a „královským kněžstvem“ (1Pt 2,9). Bůh, který nás povolává sloužit a být svědky, nás zároveň připravuje a vyzbrojuje pro tuto roli. Každému věřícímu dává duchovní dary. Bůh nepovolává schopné, ale uschopňuje povolané. Tak jako každému člověku dává zdarma milost, dává nám i duchovní dary (a dar je vždy zdarma).

Když se dáváme Bohu k dispozici a zasvětime své životy službě pro něj, naše možnosti sloužit rostou do nekonečných rozměrů. „Užitečnost člověka, který není poznamenán sobectvím, který nechá na své srdce působit Ducha svatého a jehož život je plně zasvěcen Bohu, je bez hranic.“ (MH 159; ŽNP 76)

V této lekci se budeme věnovat neomezeným možnostem služby prostřednictvím darů Ducha svatého.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

RŮZNÉ DARY – JEDNOTA SLUŽBY

¹²Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. ¹³Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

¹⁸Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. ¹⁹Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? ²⁰Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. ²¹Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ ²²A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné. (1K 12,12.13.18–22)

Osobní studium

Uvažoval jsi někdy o tom, jak rozdílní byli jednotliví učedníci? Jejich původ, osobnost, temperament a dary byly v mnohém velmi odlišné. Pro církev to však nebylo žádnou nevýhodou. Naopak, bylo to silnou stránkou církve. Matouš, výběřčí daní, byl přesný a důsledný. Naproti tomu Petr často mluvil rychle, bez přemýšlení, ale byl nadšený, impulzivní a zároveň měl přirozené vůdčí schopnosti. Jan byl laskavý a přímý. Pro Ondřeje byly velmi důležité vztahy, záleželo mu na lidech v jeho okolí a byl k druhým citlivý. Tomáš měl přirozený sklon klást otázky a občas pochyboval více, než bylo správné. A přestože každý z učedníků měl jinou povahu a jiné dary, všechny si Bůh použil k vydávání svědectví o něm.

Co se z úvodních veršů dozvídáme o potřebě lidí s různými dary, kteří tvoří tělo Kristovo, církev?

Bůh se zálibou postupuje tak, že lidem s různými schopnostmi a povahami dává dary ke službě. Tělo Kristovo není jednodílnou skupinou stejných lidí. Církev není společen-

ským klubem, který sdružuje lidi se stejnými zájmy a uvažováním. Církev je dynamickým hnutím lidí, kteří mají různé dary, které spojuje láska ke Kristu a k Písmu a kteří zasvětili svůj život zvěstování Kristovy lásky a pravdy okolnímu světu (Ř 12,4; 1K 12,12). Jednotliví členové těla Kristova mají sice různé dary, ale každý z nich je cenný. Každý je totiž důležitý pro zdravé fungování těla Kristova. Podobně jako oko, ucho a nos mají sice různé funkce, ale jsou pro tělo potřebné, jsou zapotřebí i všechny dary jednotlivých členů církve (1K 12,21.22).

Když pozorně uvažujeme o lidském těle, uvědomíme si, že i ty nejmenší části mají důležitou roli. Například takové řasy. Co by se stalo, kdyby nám chybělo něco tak zdánlivě nepatrného? Částičky prachu a nečistoty by nepříznivě ovlivňovaly naše vidění a výsledkem by mohlo být až nevratné poškození zraku. I člen církve, který je zdánlivě „méně hodnotný“, tvoří důležitou součást Kristova těla a Duch svatý mu dává dary. Když naše dary zasvětíme Bohu, každý z nás může přispět ke změně, která bude mít dosah až do věčnosti.

Aplikace

Ať už máš jakékoliv schopnosti a obdarování, určitě jsou oblasti, ve kterých nejsi tak dobrý jako někteří jiní členové církve. O jaké oblasti jde ve tvém případě? Jak ti to pomáhá uvědomit si, že jsi součástí něčeho, co tě přesahuje, a že v církvi jste všichni stejně důležití?

BŮH – DÁRCE VŠECH DOBRÝCH DARŮ

¹⁶Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. ¹⁷A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ (Mt 3,16.17)

³⁸Petr jim odpověděl: „Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. ³⁹Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ ⁴⁰A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ ⁴¹Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. ⁴²Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. (Sk 2,38–42)

Osobní studium

Podle textů 1K 12,11.18; Ef 4,7.8 a Jk 1,17 je Bůh dárce všech darů a „každý dobrý dar“ pochází od něj. Proto můžeme mít jistotu, že nám dá takové dary Ducha svatého, jaké jsou nejvhodnější pro naši povahu. Bůh udělá vše pro to, aby co nejvíce využil naše schopnosti ve službě pro něj a k oslavě jeho jména.

Komu dává Bůh duchovní dary a podle čeho se přitom rozhoduje? Poselství Bible je jasné (Mk 13,34 a 1K 12,11). Bůh má v díle zvěstování evangelia pro každého z nás konkrétní poslání. V Ježíšově podobenství o majiteli domu, který odchází a přenechává péči o svůj dům služebníkům, svěřuje každému z nich konkrétní úkoly (Mk 13,34). Každému jednotlivci určuje, jaká bude jeho odpovědnost. Podobně dává Bůh každému věřícímu duchovní dary, aby mohl uskutečňovat konkrétní poslání nebo svěřenou službu. Když své životy podřídíme Kristu a prostřednictvím křtu se stáváme členy jeho těla, církve, Duch svatý nám uděluje

dary, abychom mohli sloužit Kristovu tělu a vydávat svědectví světu.

V roce 1903 Ellen G. Whiteová napsala dopis člověku, jehož chtěla povzbudit, aby používal dary, které mu Bůh dal. „Všichni jsme členy Boží rodiny. Každému z nás byla svěřena určitá míra Božích darů a my máme odpovědnost za jejich používání. Ať už je náš talent velký nebo malý, máme ho používat ve službě pro Boha. Zároveň máme uzнат právo všech ostatních používat dary, které Bůh svěřil jim. Nikdy bychom neměli znevažovat nebo podceňovat hodnotu ani toho nejmenšího tělesného, duševního nebo duchovního daru.“ (Lt 260; 2. prosince 1903)

Co říkají úvodní verše a také Sk 10,36–38 o zaslíbení daru Ducha svatého při křtu?

Tak jako byl Kristus při svém křtu pomazán, aby byl připraven a vyzbrojen pro svou službu světu, podobně každý z nás dostává při křtu zaslíbený dar Ducha svatého. Bůh touží, abychom si byli jisti, že naplnil své slovo a vložil do nás duchovní dary, aby jimi požehnal svět i svou církev.

Aplikace

V čem jsou tvé duchovní dary požehnáním pro církev a v čem pro tvé okolí?

SMYSL DUCHOVNÍCH DARŮ

Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. (1K 12,7)

¹¹A toto jsou jeho dary: jedny [Kristus] povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, ¹²aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, ¹³až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. ¹⁴Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmitáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.

¹⁵Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, ¹⁶z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,11–16)

Osobní studium

Uvažuj o textech z úvodu. Proč Bůh každému věřícímu svěřuje duchovní dary?

Duchovní dary mají několik významů. Bůh je dává pro rozvoj a podporu církve, aby mohla naplnit své poslání. Dary mají budovat a sjednocovat církve ke splnění Bohem svěřeného poslání – misie. Pisatelé Bible uvádějí příklady duchovních darů, které Bůh dává své církvi. Patří mezi ně například dary služby, zvěstování, učení, povzbuzování a štědrosti, ale také dary pohostinnosti, milosrdenství a pomoci (více viz Ř 12 a 1K 12).

Někdy si lidé kladou otázku, jak souvisejí duchovní dary a vrozenými schopnostmi. Duchovní dary jsou Bohem svěřené schopnosti, které dává Duch svatý každému věřícímu, aby ho zmocnil ke konkrétní službě v církvi nebo ve světě. Jejich součástí mohou být i přirozené schopnosti a talenty člověka, které Duch svatý posvětit a využije

ve službě pro Krista. Všechny vrozené talenty jsou od Boha, ale ne všechny jsou využity ve službě pro Krista.

„Zvláštní dary Ducha nejsou jedinými dary, o kterých mluví toto podobenství (Mt 25,13–30). Zahrnuje všechny dary a schopnosti, vrozené nebo získané, přirozené nebo duchovní. Všechny máme použít ve službě Kristu. Když se stáváme Kristovými učedníky, odevzdáváme se Kristu se vším, co jsme a co máme. Kristus to očistí, zušlechťí a znovu vrátí, abychom všechno mohli použít k jeho slávě pro požehnání svých bližních.“ (COL 328; PM 165)

Kromě toho Bůh ustanovil konkrétní dary (například dar prorocství) a služebnosti v církvi (například starší a učitelé, kteří mají připravovat každého člena ke službě – viz Ef 4,11.12). Bratři a sestry, kteří odpovídají za fungování církve, mají pomáhat každému členovi objevit jeho duchovní dary a učit ho používat tyto dary k budování Kristova těla.

Aplikace

Jaké máš přirozené, vrozené schopnosti a jak je využíváš ve svém pracovním životě? A jaké dary jsi od Pána dostal jako křesťan, abys mohl lépe sloužit? Jsou všechny tvé schopnosti požehnáním i pro církve?

POZNÁVÁNÍ VLASTNÍCH DARŮ

Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí! (L 11,13)

Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. (Jk 1,5)

Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. (Mt 7,7)

Osobní studium

Porovnej texty 1K 1,4–9 a 2K 1,20–22. Co tyto verše říkají o Božích zaslíbeních a o duchovních darech v souvislosti s druhým Kristovým příchodem?

Bůh zaslíbuj, že před příchodem našeho Pána budou v jeho církvi přítomné a viditelné všechny dary Ducha svatého. Na Boží zaslíbení se můžeme spolehnout. Do našich srdcí vložil svědectví Ducha, aby každého z nás vedl k pochopení darů, které nám dal. Bůh dává dary a prostřednictvím Ducha svatého nám je i zjevuje.

Co můžeme podle úvodních veršů udělat pro to, abychom objevili dary, které nám Bůh dal, a pochopili jejich smysl?

Dary Ducha dostáváme, když se zasvětime Bohu a prosíme ho, aby nám ukázal schopnosti, kterými nás obdaroval. Když se naše srdce zbaví pýchy a naší prioritou se stane služba Kristu, jeho Duch dá naší mysli pochopení toho, jaké dary nám svěřil. „Dříve,

než Kristus opustil své učedníky, dechl na ně a řekl jim: ‚Přijměte Ducha svatého.‘ (J 20,22) ... Ale teprve po nanebevstoupení Pána Ježíše učedníci přijali tento dar v plnosti. Teprve až se plně odevzdali Bohu, vírou a na modlitbě přijali Ducha svatého. Kristus udělil svým následovníkům nebeské dary ve zvláštní míře. Když Kristus ‚vystoupil vzhůru, zajal nepřátele, dal dary lidem‘ (Ef 4,8). ... Tyto dary nám již nyní patří v Kristu, ale jejich skutečné přijetí závisí na tom, jak přijímáme Božího Ducha.“ (Col 3:27; PM 165)

Duchovní dary (1K 12,4–6) nám Bůh svěřuje, abychom mohli být v jeho službě užiteční. Jednotlivé služebnosti jsou oblastmi, ve kterých můžeme projevit své dary. Konkrétní aktivity jsou prostorem, který nám umožňuje naše dary využít. Duchovní dary obvykle nedostáváme zcela rozvinuté. Když ti Duch svatý ukazuje prostor pro službu, modli se, aby tě vedl ke konkrétním činům, díky kterým budeš moci využít svůj dar i při záchraně lidí.

Aplikace

Jak bys mohl své konkrétní duchovní obdarování využít efektivněji ve službě pro Krista?

ROZVÍJENÍ DARŮ

¹⁴Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; ¹⁵jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval.

²⁰Přistoupil ten, který přijal pět hřiven, přinesl jiných pět a řekl: „Pane, svěřil jsi mi pět hřiven; hle, jiných pět jsem jimi získal.“ ²¹Jeho pán mu odpověděl: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“

²⁴Přistoupil i ten, který přijal jednu hřivnu, a řekl: „Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal.“ ²⁵Bál jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.“ ²⁶Jeho pán mu odpověděl: „Služebníku špatný a líný, věděl jsi, že žnu, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal.“

²⁸Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven! ²⁹Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ (Mt 25,14.15.20.21.24–26.28.29)

Osobní studium

Prostuduj si podobenství o hřivnách zaznamenané v Mt 25,14–30. Která myšlenka z tohoto podobenství tě nejvíce oslovuje? Proč první dva služebníky Pán pochválil a posledního odsoudil? Co ti toto podobenství říká o využívání darů? Soustřeď se zvláště na verš 29.

Pán dal každému ze služebníků hřivnu „podle jeho schopností“ (Mt 25,15). Každý dostal jiné množství – pět, dvě a jednu. Každý se mohl rozhodnout, jak se svěřenými hřivnami naloží – ať už je investuje, nebo použije jinak. Klíčovým momentem je, že svěřené dary nebyly jejich vlastnictvím. Patřily někomu jinému, kdo jim je svěřil do péče.

Pánovi nešlo o to, komu svěří vzácnější nebo podřadnější hřivny. Nešlo ani o jejich množství. Soustředil se jen na to, co se svěřenými dary každý ze sluhů udělal.

Pavel tuto myšlenku vyjadřuje následovně: „Vždyť je-li zde tato ochota, pak je dar

před Bohem cenný podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá.“ (2K 8,12) Bohu tedy nejde ani tak o to, kolik čeho máš, ale spíše o to, co děláš s tím, co máš.

Bůh odměnil první dva služebníky, protože byli při použití svěřených darů věrní. Jejich hřivny se používáním zhodnotily. Ale „špatný a líný“ sluha svěřenou hřivnu nijak nevyužil ani nepoužil. Je věčnou pravdou, že „zákon služby se stává spojovacím článkem, který nás pojí s Bohem a s bližními“ (COL 326; PM 164). Nevěrný sluha promrhal možnost sloužit, a tak nakonec o tuto možnost zcela přišel.

Pokud používáme dary, které nám dal Bůh, pro oslavení jeho jména, pak se tyto dary rozvíjejí. Jak můžeš poznat dary, které ti Bůh dal? Pokorně pros Boha, aby ti zjevil oblasti služby, do kterých by ses měl podle jeho vůle zapojit. Když ti to ukáže, začni jednat. Tvé dary budou používáním růst a také ty sám najdeš ve službě pro Boha radost a uspokojení.

Aplikace

Uvažuj o podobenství o hřivnách a pokus se ho aplikovat do svého života. Jsou oblasti, pro které sice máš obdarování, ale příliš ho nevyužíváš? Prožíval jsi něco takového v minulosti? Co jsi změnil? Jaká je tvá dnešní zkušenost?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si 25. kapitolu „Hřivny“ z knihy *Perly moudrosti* (COL 325–365; PM 164–186).

Správné pochopení biblického učení o duchovních darech přináší do církve jednotu. Poznání, že každý z nás má velkou cenu a každý je nepostradatelnou součástí Kristova těla, je sjednocující myšlenkou. Abychom jako církev naplnili Kristovo poslání, je potřebný úplně každý člen. Každý má totiž obdarování ke službě.

„Pan svěřil každému určitý díl práce. Všem svým služebníkům dal zvláštní dary, hřivny. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a dalšímu jednu. Každý služebník má nějakou zodpovědnost a tyto dary jsou v souladu s jeho schopnostmi. Bůh nerozděluje dary rovnoměrně. Dary dává podle sil svých služebníků a očekává odpovídající výnos.“ (2T 282)

Pamatujme, že duchovní dary dostáváme k Boží slávě, ne ke svému vyvýšení. Bůh dává dary, aby oslavil své jméno a posunul dílo záchrany vpřed.

Otázky k rozhovoru

1. Uvažujte o tom, že každý z nás dostal od Boha dary. Co to znamená pro váš sbor? Jak může tato myšlenka pomoci zapojit každého člena vašeho společenství do služby?
2. Podělte se vzájemně o zkušenost, jak vám byl k dobrému konkrétní dar nějakého člena. Jak jste poznali své duchovní dary a jak je využíváte pro službu druhým?
3. V této lekci jsme zdůraznili, že naše dary se používáním zlepšují. Které z darů se ve vašem životě takto rozvinuly k Boží slávě? Uvažujte také o tom, zda jste věrní v používání darů, které vám Bůh svěřil. Podělte se o svá zjištění.

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Zvěstování Božího slova

Texty na tento týden

Ž 119,105; Jr 23,29; Žd 1,1–3; 2Tm 3,14–17; 1J 1,7–9; Kaz 3,1; 2Tm 4,2

Základní verš

„Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Iz 55,10.11)

Jako křesťané svědčíme o Ježíši Kristu. Co bychom však věděli o Ježíši bez Bible? A co bychom věděli o Boží lásce, o velkém sporu mezi dobrem a zlem, o narození, životě, službě, smrti, vzkříšení, nanebevstoupení a druhém příchodu našeho Pána, kdybychom neměli Bibli?

Příroda sice zjevuje Boží majestátnost a moc, ale nemluví o plánu spasení. Ježíš, prostřednictvím Ducha svatého, je „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka“ (J 1,9). Bez Božího slova, které nám plně vysvětluje nebeské pravdy, by však bylo působení Ducha svatého v našich srdcích omezené. Psané Boží slovo je úplným a nejjasnějším zjevením Ježíše, živého Slova.

Přestože náboženští představitelé Ježíšovy doby studovali Boží slovo, mnozí z nich nepochopili jeho základní poselství. „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“ (J 5,39) Jestliže Písmo chápeme správně, pak v každé pravdě, kterou nás učí, budeme vidět odraz krásy Ježíšova charakteru. Když zvěstujeme Boží slovo, naším hlavním cílem nemá být dokazování, kdo má pravdu, a kdo se mýlí. Naším posláním je poukazovat na Krista ve všem, co se z Bible můžeme naučit.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

SYMBOLY BOŽÍHO SLOVA

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. (Ž 119,105)

Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu? (Jr 23,29)

Toto podobenství znamená: Semenem je Boží slovo. (L 8,11)

On však odpověděl: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ (Mt 4,4)

Osobní studium

Jakými symboly charakterizují Boží slovo verše z úvodu dnešní lekce? Co vypovídají o Božím slově? Který z uvedených symbolů tě nejvíce oslovuje? Čím?

Ž 119,105

Jr 23,29

L 8,11

Mt 4,4

Symbole použité v těchto verších popisují některé základní úlohy Božího slova. Když se o Písmo dělíme s druhými, Písmo je jako světlo, které vchází do života člověka. Ježíš, „světlo světa“, prolamuje temnotu nepochopení, jaký Bůh je a jaký je jeho charakter. Mysli zatemněné neporozuměním jsou prostřednictvím Božího slova osvětleny Duchem svatým.

Podle Jeremjáše je Boží slovo jako oheň a kladivo. Pálí smetl a nepořádek, ale také se „probíjí“ k zatvrzelým srdcím. Když pomáháme lidem, aby v Písmu uviděli Ježíšovu

slávu, jejich srdce jsou citlivá a oheň Boží lásky spálí pýchu, chamtivost, žádosťivost a sobectví.

Boží slovo je přirovnáváno také k semenu. Klíčovou charakteristikou semena je, že z něho povstává život. Zrnku nějakou chvíli trvá, než začne růst. Ne všechna semena vyklíčí za stejnou dobu. Ne všechny rostliny rostou stejně rychle. Ale při správných podmínkách se život v semínku prodere ven k novému životu. Když zaséváme zrnka Božího slova v srdcích a myslích lidí, často nevidíme okamžité výsledky. Ale semínko bude pomalu klíčit a postupně růst. A pokud se člověk otevře volání Ducha, pak zaseté semínko v ten správný čas přinese úrodu pro Boží království.

Ježíš přirovnal Boží slovo k chlebu, který dává život. Mnozí z nás si umějí vychutnat čerstvý, ještě trochu teplý a krásně voňavý chléb. Boží slovo uspokojuje hlad duše a sytí naše vnitřní duchovní touhy. Když druhým vyprávíme o zaslíbeních Písma a pomáháme jim objevit, že Ježíš je Slovo, jejich životy budou proměňovány jeho dobrotou, láskou a milostí. Lidé budou moci spočinout v Boží přítomnosti.

Aplikace

Uvažuj znovu o pravdách, které známe jen díky Písmu. Která z těchto pravd je pro tebe nejdůležitější, která nejkrásnější a která nejpřekvapivější?

STVOŘITELSKÁ MOC BOŽÍHO SLOVA

¹Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; ²v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. ³On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech. (Žd 1,1-3)

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12)

⁶Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup.

⁹Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. (Ž 33,6.9)

Osobní studium

Co říkají úvodní texty o moci Božího slova?

Boží slovo je živým slovem. Má v sobě moc uskutečnit to, co říká. Lidská slova mohou mluvit o tom, co existuje, ale Bůh mluví o tom, co ještě není, a pak to mocí svého slova uskutečňuje. Boží slovo je stvořitelským slovem. Slovo, které vychází z Božích úst, má moc stvořit a uskutečnit to, o čem mluví.

V příběhu stvoření opakovaně zaznívá vyjádření „Bůh řekl“ (Gn 1,3.6.11.14.20.24.26.29). Boží slova mají takovou moc, že když Bůh říká, objevuje se suchá zem, raší rostliny, rozkvétají květiny, na stromech se objevuje ovoce a zemi osidlují zvířata.

V knize Genesis se nachází fascinující hebrejské sloveso, které popisuje Boží stvořitelskou činnost. Je to sloveso *bara* („stvořil“ – Gn 1,1.21.27; 2.3.4) V této konkrétní formě se používá k vyjádření toho, že Bůh tvoří něco z ničeho. Subjektem tohoto slovesa (tedy tím, „kdo stvořil“) je jen Bůh. Jedině

Bůh tedy může *bara* („stvořit“) a činí tak pouze prostřednictvím moci svého slova.

Bůh prostřednictvím svého slova svět nejen stvořil, ale stejným slovem jej i udržuje a zachovává. Stejná moc, která se nachází ve vyslovených Božích slovech, se nachází také v jeho psaném slově. Tentýž Duch, který byl aktivní při stvoření, inspiroval Písma. A tento Duch je přítomen i tehdy, když Písmo čteme nebo když o něm vyprávíme druhým. V Božím slově je životodárná a život proměňující moc. „Stvořitelská energie, která kdysi vytvořila světy, je v Božím slově. Toto slovo dává moc a přináší život. Každý příkaz je zároveň i slibem. Pokud jej přijmeme vůlí a necháme proniknout do duše, přináší život nekonečného Boha, mění naši přirozenost a naši duši znovu přetváří k Božímu obrazu.“ (Ed 126; Vých 76)

Jestliže se držíme zaslíbení Božího slova, náš život se mění. Pomáháme-li druhým, aby i oni přijali tato nádherná zaslíbení, Duch svatý bude měnit i jejich život.

Aplikace

Představ si: Bůh promluvil – a stalo se. Co toto konstatování vypovídá o Boží moci? Čím je pravda o Boží stvořitelské moci uklidňující, a čím by nás naopak mohla znepokojovat?

UŽITEK ZE STUDIA BOŽÍHO SLOVA

¹⁴Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil.

¹⁵Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. ¹⁶Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, ¹⁷aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,14–17)

¹⁴Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁵Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. ¹⁶Nějsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁷Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 17,14–17)

Osobní studium

Studium Božího slova je užitečné z několika důvodů. Apoštol Petr říká, že díky zaslíbením Písma jsme se stali „účastnými božské přirozenosti“ (2Pt 1,4). Jakub zase říká: „zaseté slovo ... má moc spasit vaše duše“ (Jk 1,21). Pavel dodává, že slovo jeho milosti „má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni“ (Sk 20,32). Cílem Písma je zprostředkovat nám vykoupení. Měníme se pohledem na Krista, kterého nám představuje Bible. Tím, že hledíme na slávu našeho Pána, „jsme proměňováni k jeho obrazu“ (2K 3,18). „V oblasti rozumové i duchovní platí zákon, že se měníme podle toho, na co se díváme. Mysl se postupně přizpůsobuje předmětům, kterými se zabývá; připodobňuje se tomu, co se naučila milovat a uctívat.“ (GC 555; VDV 361)

V čem a jak nám v kontextu úvodních veršů prospívá studium Božího slova?

Apoštol Pavel v listě svému mladému společníkovi Timoteovi zdůrazňuje, aby zůstal

věrný Písmu a těšil se z užitku, který přináší. Podle Pavla je Písmo „dobré k učení“. Bible zjevuje pravdy a odhaluje chyby. Představuje člověku Boží plán. Kárá naše hříchy, napravuje omyly v našem uvažování a učí nás, co je správné. Písmo ukazuje na Kristovu spravedlnost a vede nás od pošetlosti naší hříšnosti ke kráse Kristovy spravedlnosti. Když vnímáme Ježíšovu obětavou lásku v kontrastu s naší sobeckostí, plní nás to údivem. Čím více poznáváme hloubku Kristova milosrdenství a laskavosti, tím víc se náš život mění. Dělíme-li se o jeho slovo s ostatními, i oni se od základu mění. Hleděním na Krista, jak se nám představuje v Písmu, se měníme k jeho obrazu. Podstatou vydávání svědectví není představovat naše názory, a dokonce ani naši víru. Svědectví vydáváme tehdy, jestliže se dělíme o věčné pravdy, které se nacházejí v Božím slově. Pokud Boží slovo přineslo do našeho života velké požehnání, pak jsme věrohodnými svědky toho, jak mohou být požehnány i životy lidí, kterým přinášíme naše svědectví.

Aplikace

Uvažuj o obdobích potíží, se kterými jsi musel zápasit. Bylo ti tehdy Boží slovo posilou? Co ses z této zkušenosti naučil?

ŽIVOT PODLE BOŽÍHO SLOVA

⁷Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. ⁸Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. ⁹Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,7–9)

¹³Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.

¹⁹Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. (Fp 4,13.19)

Osobní studium

Kdosi spočítal, že se v Božím slově nachází více než tři tisíce zaslíbení. Každé z těchto zaslíbení vychází ze srdce milujícího Boha, který „působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ (Ef 3,20). Boží zaslíbení jsou vlastně sliby, které Bůh dává každému z nás. Když se na tato zaslíbení vírou odvoláváme a když ostatní vedeme k tomu, aby se na ně odvolávali také, do našich životů proudí nebeské požehnání. Apoštol Pavel zdůrazňuje tuto nebeskou realitu následovně: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32) Apoštol Petr toto zaslíbení vysvětluje slovy: „Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc...“ (2Pt 1,3). Prostřednictvím Kristovy smrti na kříži a jeho vítězství nad satanem a mocnostmi pekla nám Ježíš daroval všechno, co potřebujeme, abychom žili zbožným životem. Zaslíbil také, že se bude starat i o naše základní tělesné potřeby.

Porovnej navzájem oba úvodní texty. Jak tato zaslíbení ovlivnila tvůj život?

Ačkoli jsou tato zaslíbení odlišná, můžeme se z nich naučit něco důležitého o Božím charakteru. Obě představují Boha jako toho, kdo má nekonečnou moc, ale přitom je laskavý, pečuje o naše základní potřeby a odpouští nám. Dávají nám ujištění, že Bůh se o nás stará.

Co říkají následující texty o důležitosti víry?

Žd 3,19

Žd 4,1–3

Mt 13,58

V Písmu se nachází mnoho nádherných Božích zaslíbení. Když se na tato zaslíbení vírou odvoláváme a důvěřujeme jim, protože je zaslíbil Kristus, sestupuje na nás jejich požehnání. Naplnění Božích zaslíbení v našem životě je často omezeno nedostatkem naší víry v Boží schopnost splnit to, co zaslíbil.

Aplikace

Modli se, aby tě Bůh vedl tento týden k někomu, kdo potřebuje zaslíbení naplněná naději, která se nacházejí v Písmu.

ZVĚSTOVÁNÍ BOŽÍHO SLOVA

Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci. (Iz 50,4)

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. (Kaz 3,1)

Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. (2Tm 4,2)

Osobní studium

Dobrá zpráva se má šířit dál. Vzpomeň si na okamžiky, kdy jsi byl nadšený nějakou dobrou zprávou. Možná to bylo v den tvé svatby nebo narození dítěte. Možná jsi měl radost z dobré zprávy, že tě přijali do nového zaměstnání nebo že jste si konečně mohli dovolit koupit první bydlení. Byl jsi z toho tak nadšený, že ses nemohl dočkat, až to všem povíš.

Je nádherné, když se můžeme o svou radost dělit s ostatními. Ale tou nejlepší zprávou v celém vesmíru je příběh Ježíše Krista. Když objevujeme v Božím slově nové pravdy o spasení v Kristu, naše srdce překypuje radostí a toužíme o tom říct někomu dalšímu. Když se představitelé Židů snažili zakázat apoštolům mluvit o Kristu, Petr prohlásil: „O tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ (Sk 4,20)

„Jakmile přijmeme Ježíše Krista, budeme chtít všem lidem sdělit, jak úžasného přítele jsme v něm našli. Boží pravdu, která nás zachraňuje pro věčný život a která nás mění, nedokážeme ve svém srdci zatajit. Jestliže přijmeme od Ježíše Krista odpuštění a proměňující moc, nedokážeme to před ostatními skrýt. Když nás naplní radost, kterou do lidského života přináší Boží Duch, musíme se o ni podělit s jinými. Poznali jsme, že náš Pán je dobrý, a to si nemůžeme nechat pro sebe.“ (SC 78; CVP 81)

V Ř 1,14–16 apoštol Pavel píše: „Cítím se totiž dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i nevzdělaných. Odtud moje touha zvěstovat evangelium i vám, kteří jste v Římě. Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.“ Apoštol Pavel stále znovu a znovu vyprávěl svůj příběh obrácení. Jeho srdce překypovalo radostí z Ježíše. Nemohl prostě mlčet a o dobrou zprávu se musel dělit.

O kterých důležitých principech zvěstování Božího slova se mluví v úvodních verších?

Iz 50,4

Kaz 3,1

2Tm 4,2

2Tm 4,2

Když svůj život podřídíme Kristu a službě pro něj, on otevře dveře možnostem, abychom mohli v ten správný čas hlásat slovo těm, kteří mají otevřené srdce. Při našem vydávání svědectví musíme pamatovat na tři biblické principy: co říkáme, jak to říkáme a kdy to říkáme.

Aplikace

Se kterými lidmi přicházíš do pravidelného kontaktu? Jak se pro ně můžeš stát lepším svědkem?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si pozorně kapitolu „Směřovat výš“ z knihy *Cesta k vnitřnímu pokoji* (SC 87–91; CVP 88–93).

Bůh pracuje v srdcích lidí kolem nás. Kdybychom dokázali duchovním zrakem rozpoznat, kde všude Bůh koná své dílo, určitě bychom využívali možnosti podělit se o jeho slovo. Když Bůh připravuje půdu lidského srdce, my máme možnost zasévat semínka evangelia. Duch svatý připravil srdce Nikodéma, samařské ženy u studny, ženy s krvácením, zločince na kříži, římského setníka a mnoha dalších ještě předtím, než se s nimi Ježíš setkal. Díky tomu, co prožili, a pod vlivem Ducha svatého byli připraveni přijmout Kristovo poselství.

Někdy můžeme cítit přirozenou neochotu zeptat se lidí, jestli se za ně můžeme modlit, říct jim něco z Bible nebo jim věnovat knihu. Cítíme-li naopak nutkání s někým sdílet naši víru, bude to velmi pravděpodobně působení Ducha svatého, který již dříve tohoto člověka ovlivňoval, aby přijal naše svědectví.

Otázky k rozhovoru

1. *Kdyby za vámi přišel někdo s obrovskými pocity viny za své chování a potřeboval by prožít Boží odpuštění, jakou radu byste mu dali a o které biblické texty byste se s ním podělili? Jaká je vaše vlastní zkušenost s pocity viny a s mocí Božího odpuštění?*
2. *Někdy Bůh přivede do našeho života lidi proto, že touží, aby poznali pravdu o něm. Jak se můžeme stát citlivějšími k Božímu vedení?*
3. *Uvažujte o Boží mocí a o mocí jeho slova, jak nám to ukazuje příběh stvoření. Pro nás je obtížné pochopit koncept vesmíru, protože nás naprosto přesahuje. A Bůh, který tento vesmír stvořil, je ještě velkolepější než to, co stvořil. V čem může být pro nás úlevou poznání, že Bůh, kterému sloužíme, je tak mocný? A není jen mocný, ale zároveň nás velmi miluje. Jakou naději můžeme cítit, jestliže o Bohu víme tyto skutečnosti? Jak nám toto poznání může pomoci o něm lépe svědčit druhým?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Sloužit jako Kristus

Texty na tento týden

Mt 5,13,14; Fp 2,15; Mk 12,34; Ef 4,15; Mt 4,23–25; Mt 25,31–46

Základní verš

*„Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.“
(Mt 9,36)*

Ježíši na lidech upřímně záleželo. Zajímal se více o jejich obavy a potřeby než o své vlastní. Jeho život se naplno soustředil na druhé a jeho služba byla službou laskavého milosrdenství. Naplňoval tělesné, duševní i citové potřeby lidí, a proto byla jejich srdce otevřena pro duchovní pravdy, které je učil. Uzdravoval malomocné, vracel zrak slepým a sluch hluchým, vysvobozoval posedlé, sytil hladové a staral se o nuzné – to vše se dotýkalo srdcí lidí a měnilo jejich životy.

Ježíšův hluboký zájem o lidi způsoboval, že toužili naslouchat duchovním pravdám, o kterých jim říkal. „Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mne.“ (MH 143; ŽNP 67) Ježíš velmi jasně věděl, že svět potřebuje evangelium nejen slyšet, ale potřebuje vidět to, jak se skutečně projeví. Pokud se náš život podobá Kristovu tím, že projevujeme laskavé milosrdenství a oddaně sloužíme druhým lidem, je to nejlepší potvrzení upřímnosti a pravdivosti slov, která zvěstujeme.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

JEŽÍŠŮV PŘÍSTUP K LIDEM

¹³Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbuďte chuť, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. ¹⁴Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. (Mt 5,13,14)

Osobní studium

Ježíš hledal v lidech dobro. Snažil se v nich probudit to nejlepší. Náboženští představitelé ho velmi často kritizovali za to, že „přijímá hříšníky a jí s nimi“ (L 15,2). Znepokojovalo je, že se stýkal s „hříšníky“. Jejich přístup k náboženství byl založen na stavění hranic a oddělování, ne na přijímání a spojování. Rozhodně je překvapilo, když Ježíš o sobě řekl: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,13)

Náboženství zákoníků, farizeů a saduceů bylo postaveno na tom, co nedělat a komu se vyhýbat. Byli přesvědčeni, že je třeba udělat vše pro to, aby se „neznečistili a nenakazili hříchem“. Ale Ježíš, přestože sám byl čistý a bez hříchu, se nevyhnul našemu světu, ale přišel mezi nás, na místo prosáklé hříchem, chaosem a problémy, aby svět zachránil. On je „světlo světa“ (J 8,12).

Jakými obrazy Ježíš představil své následovníky v úvodním textu? Proč podle

tebe použil právě tyto obrazy? (Viz také J 1,9; 12,46 a Fp 2,15.)

Sůl byla ve starověkém světě jednou z nejdůležitějších surovin. Měla velkou cenu a určitý čas ji římsí vojáci používali dokonce jako platidlo. Byla symbolem bohatství. Používala se pro zlepšení chuti jídla. Když Ježíš použil sůl jako symbol jeho následovníků, vyjádřil tím, že skutečným bohatstvím světa nejsou mocní a bohatí lidé, ale oddaní křesťané, kteří jménem Božího království přinášejí do světa pozitivní změny. Jejich skutky lásky a nesobecká služba chrání dobro a dodávají světu „příjemnou chuť“.

Druhý obraz mluví o tom, že křesťané jsou „světlo světa“ (Mt 5,14). Světlo nemusí temnotu někam „odsunout“. Světlo v temnotě září. Nepotřebuje se temnotě vyhýbat. Proniká temnotou a mění ji ve světlo. Ježíšovi následovníci mají svítit v temnotě tohoto světa – ve svém okolí, ve městech a vesnicích. Mají přinášet světlo Boží slávy.

Aplikace

Jak ve světle veršů J 17,15–18 rozumíš snahám „oddělit se od světa“ a „vyhýbat se světu“? Jde o totéž? Co měl Ježíš na mysli, když se modlil, aby Bůh zachoval od zlého jeho následovníky, kteří „jsou ve světě“, ale neprosí, aby je „vzal ze světa“?

JEŽÍŠOVA PÉČE O LIDI

⁵Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: ⁶„Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí.“ ⁷Řekl mu: „Já přijdu a uzdravím ho.“ ⁸Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.“ ⁹Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, tak jde; jinému ‚pojď sem‘, tak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, tak to udělá.“ ¹⁰Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: „Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.“ (Mt 8,5–10)

²⁸Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“

³⁴Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ Potom se ho již nikdo otázat neodvážil. (Mk 12,28.34)

Osobní studium

Ježíšovým cílem bylo objevit v lidech to nejlepší. I při mimořádně náročných okolnostech jednal laskavě. Lukáš ve svém evangeliu zaznamenává, že se lidé v synagóze divili „slovům milosti, vycházejícím z jeho úst“ (L 4,22). Jan k tomu přidává, že „milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista“ (J 1,17). Přistupoval k lidem smírně a jeho laskavá slova oslovovala jejich srdce.

Přečti si znovu úvodní texty. Jak na tebe působí Ježíšova slova adresovaná římskému setníkovi a židovskému zákoníkovi? Co mají společného, a v čem se liší?

Ježíšova slova určená římskému setníkovi byla revoluční. Představ si, jak se asi musel cítit tento profesionální voják, když o něm Ježíš prohlásil, že u nikoho v Izraeli nenašel tak velkou víru. A co asi prožíval zákoník, když mu Ježíš řekl: „Nejsi daleko od Božího království“? Ježíš se záměrně snažil povzbudit v lidech dobro. Jen máloco

otevře srdce každého člověka pro evangelium tak úspěšně, jako povzbuzení nebo pochvala. Usilujte v lidech kolem sebe hledat to dobré a snažte se jim dát najevo, že si jich vážíte.

O jakých základních principech spojených s evangelizací a naším vztahem k lidem hovoří následující verše?

Iz 42,3

Ko 4,5.6

Ef 4,15

Pokud jsou naše slova plná povzbuzení a milosti, mají pozitivní vliv na životy druhých lidí. Izajášova prorocká slova ukazují, že Ježíš „nalomenou třtinu nedolomí“ a „nezhasí knot doutnající“. Jinými slovy, Ježíš byl tak laskavý a soucitný, že si dával velký pozor, aby zbytečně nezranil někoho, kdo má slabou víru nebo v jehož srdci doutná možná už jen malý uhlík víry.

Aplikace

Proč je to, jak mluvíme, minimálně stejně důležité (pokud ne i víc) než to, co říkáme? Jak bys reagoval na výrok: „Pravda je pravda a lidé se musí rozhodnout – buď ji přijmou, nebo ne.“ Co je na tomto výroku problematického?

JEŽÍŠ NAPLŇUJE NEJHLUBŠÍ POTŘEBY

⁵ „Je snadnější říci ‚odpouštěj se ti hříchy‘, nebo říci ‚vstaň a chod‘? ⁶Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ (Mt 9,5.6)

³³Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázňí a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. ³⁴A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“ (Mk 5,33.34)

Osobní studium

Způsob Ježíšovy evangelizace nespočíval v naučených kázáních a v předem připravených prezentacích. Jeho způsob zvěstování dobré zprávy o odpuštění byl stejně bohatý a dynamický jako samotný život. Každý den se setkáváme s lidmi, kteří mají různé potřeby – tělesné, citové, sociální a duchovní. Ježíš touží naplnit tyto potřeby i naším prostřednictvím. Jak? Někdy stačí tak málo: projevit soucit s jejich samotou, smutkem a trápením a zároveň mít radost z jejich radosti, nadějí a snů.

Ježíš většinou nejprve naplňoval ty potřeby lidí, které si oni nejvíce uvědomovali, aby nakonec naplnil i jejich nejhlubší potřeby, kterých si často ani nebyli vědomi. Pociťované potřeby se týkají těch oblastí života, kde lidé vnímají, že si sami s nějakým problémem nevědí rady. Možná chtějí přestat kouřit, snaží se zbavit stresu, zhubnout nebo se zdravěji stravovat. Možná mají problém s bydlením, nemohou najít dobrého lékaře, potřebují poradit v manželské krizi nebo při výchově dětí.

Lidé však nejvíce ze všeho potřebují poznat, jak moc je důležité mít osobní vztah s Bohem. A také, že jejich život má smysl přesahující až na věčnost. Naši hlavní potřebou v tomto zkaženém a trpícím světě je nalezení odpuštění a smíření s Bohem.

Přečti si příběh o uzdravení ochrnutého (Mt 9,1–7) a ženy trpící krvácením (Mk 9,25–34). Co v těchto příbězích ukazuje na skutečnost, že Ježíš spojoval tělesné uzdravení s tím nejdůležitějším – se smířením s Bohem?

Kristova služba uzdravení v sobě zahrnovala mnohem víc, než jen tělesné nebo duševní uzdravení. Ježíš toužil, aby lidé zakusili život v plnosti, kterou tuzil hřích. Pro Krista nebylo tělesné uzdravení úplné, pokud se k němu nepřidalo i uzdravení duchovní. Pokud nás Boží láska vede k tomu, abychom usilovali o tělesné a citové blaho druhých lidí, pak nás bude motivovat i k tomu, abychom jim pomáhali prožívat duchovní blaho. Jen tak totiž budou moci žít život v plnosti zde na zemi a později i po celou věčnost. Každý člověk, kterého Ježíš uzdravil, nakonec zemřel. Tím nejdůležitějším tedy bylo naplnění jeho duchovní potřeby.

Aplikace

Jakými aktivitami může tvé sborové společenství pomáhat naplňovat potřeby lidí, a tak jim ukázat, že nám na nich opravdu záleží? Uvažuj o lidech ve vašem sousedství. Co dělá tvé společenství, aby přineslo do života lidí pozitivní změnu?

JEŽÍŠ A UZDRAVENÍ DUŠE

³⁵Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. ³⁶Šimon a jeho druhové se pustili za ním. ³⁷Když ho našli, řekli mu: „Všichni tě hledají.“ ³⁸Řekne jim: „Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel.“ ³⁹A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy. (Mk 1,35–39)

Osobní studium

Ježíš ve své službě kombinoval tři činnosti – učil, kázal a uzdravoval (Mt 4,23–25; 9,35). Mluvil o věčných principech, které nám umožní žít život, jenž má smysl a cíl. Ježíš řekl: „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (J 10,10) Jeho služba byla až po okraj naplněna milostí. Ježíš přišel, abychom mohli prožívat skutečnou hojnost – nyní i po celou věčnost.

Uvažuj o textu Mk 1,32–39. Ježíš se celý den věnoval uzdravování nemocných a vyhánění zlých duchů. Druhý den časně ráno strávil čas na modlitbě a pak se rozhodl odejít jinam, přestože na něj čekali lidé z předchozího dne. Jak Ježíš zdůvodnil své rozhodnutí?

Tento příběh je důležitý. Přestože jeho služba v dané oblasti byla úspěšná a lidé od něj zřejmě očekávali další uzdravení, Ježíš se rozhodl je opustit. Jeho zdůvodnění je vlastně vysvětlením Ježíšova skutečného poslání – kázat evangelium. Prvořadým posláním Ježíše Krista nebylo dělat zázraky a uzdravovat. Byl Synem živého Boha, který přišel na záchrannou misi. Nemohl se spokojit pouze s tělesným uzdravováním, jakkoli to lidé určitě potřebovali. Toužil, aby lidé přijali dar věčného života, který jim nabízel. Velmi jasně vyjádřil smysl svého poslání následujícími slovy: „Nebot Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (L 19,10) Každé uzdravení bylo pro Ježíše příležitostí ukázat lidem Boží charakter, přinést úlevu v utrpení a zprostředkovat šanci na věčný život.

Aplikace

Je možné žít naplněný život, který nabízí Ježíš, když je člověk chudý nebo nemocný? Nabízí Ježíš lidem i něco víc než jen tělesné uzdravení? Jakými praktickými způsoby můžeme lidi vést k duchovním pravdám, když jim pomáháme naplnit jejich tělesné a duševní potřeby?

CO JE PRO JEŽÍŠE DŮLEŽITÉ?

³⁴Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojdte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“ ³⁵Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“

⁴⁰Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.“ (Mt 25,34–36.40)

Osobní studium

Ježíšovo poselství učedníkům zaznamenané v Mt 24. kapitole spojuje události při zničení chrámu s dobou před jeho příchodem. Následující kapitola (Mt 25) přináší tři podobenství týkající se konce času. Tato podobenství naznačují, které charakterové vlastnosti považuje Ježíš u lidí očekávajících jeho příchod za důležité. Podobenství o deseti družičkách zdůrazňuje význam opravdového, nepředstíraného, Duchem svatým naplněného života. Podobenství o hřivnách podtrhuje důležitost věrného používání darů, které Bůh dal každému z nás. Podobenství o ovcích a kozlech ukazuje, že skutečné křesťanství je postavené na službě lidem, které Bůh přivádí každý den do našich životů.

Přečti si podobenství o ovcích a kozlech (Mt 25,31–46). Jakou službu lidem zde Ježíš vyzdvihuje? Jak bys vyjádřil hlavní myšlenku tohoto podobenství? Co tě na tomto podobenství nejvíce překvapuje?

Toto podobenství jasně ukazuje, že máme lidem pomáhat a naplňovat jejich opravdové potřeby. Je však možné, že toto podobenství odhaluje i nějakou další myšlenku? Lidé touží, aby byl naplněn jejich skrytý (a často

nevědomý) hlad a žízeň po Ježíši (J 6,35; J 4,13.14). Všichni jsme zde na zemi jen cizinci, kteří touží po skutečném domově. Ten najdeme až tehdy, když poznáme a přijmeme Krista, jeho pokoj a milost. (Ef 2,12.13.19). Duchovně jsme nazí, dokud nás nepřikryje Kristova spravedlnost (Zj 3,18; 19,7.8).

Starozákonní proroci často popisovali stav člověka jako toho, kdo je beznadějně nemocný (Iz 1,5; Jr 30,12–15). Nemoc hříchu je smrtelná, ale prorok nám ukazuje skutečný lék: „Zahojím a vyléčím tvé rány, je výrok Hospodinův.“ (Jr 30,17) Ježíš je lékem na život ohrožující nemoc naší duše.

Podobenství o ovcích a kozlech nám sice připomíná, abychom dbali o fyzické potřeby lidí kolem nás, ale přidává k tomu i něco dalšího. Je to příběh o Kristu, který naplňuje nejhlubší potřeby lidské duše. Kristus nás zve, abychom s ním spolupracovali ve službě lidem kolem nás. Pokud člověk žije egoisticky a přehlíží tělesné, duševní, citové a duchovní potřeby druhých, riskuje věčnou ztrátu. V podobenství vidíme, že Kristus chválí ty, kteří zasvětili svůj život službě a pomoci druhým, a zve je do věčnosti. Ale ty, kteří se egoisticky starají jen o naplnění vlastních cílů a zanedbávají potřeby druhých lidí, Ježíš odsuzuje.

Aplikace

Komu a jak chceš tento týden pomoci naplnit některou z jeho potřeb?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Mnozí nemají víru v Boha a ztratili i důvěru k člověku. Váží si však projevů účasti a ochoty pomoci. Vidí-li někoho, kdo bez nároků na světské uznání nebo odměnu přichází do jejich domovů, slouží nemocným, sytí hladové, odívá nahé, utěšuje zarmoucené a všem laskavě ukazuje Toho, který je miluje, dotkne se to jejich srdcí. Vždyť tito ochotní pracovníci jsou nositeli Boží lásky a soucitu. Když to vše lidé uvidí, začnou být vděční a vzklíčí v nich víra. Pochopí, že Bůh se o ně stará, a jsou ochotni naslouchat, když otevřeme jeho slovo.“ (MH 145; ŽNP 68)

Ježíšova nesobecká služba otevírá srdce, láme předsudky a způsobuje, že jsou lidé vůči evangeliu vnímaví. Církev jako Kristovo tělo s láskou naplňuje různé potřeby lidí. Kristus nás posílá k našim sousedům, abychom jeho jménem přinášeli změnu. A přestože si musíme dávat pozor, abychom se nenechali pošpinit hříchem (a je to velmi reálná a nebezpečná hrozba), potřebujeme se stále znovu učit, jak přijít za lidmi tam, kde zrovna jsou, a nechat se použít Bohem, aby je zachránil z místa zániku a zkázy a přenesl je na místo života a plnosti.

Náměty na společné přemýšlení

1. *Proč má Kristova služba milosrdenství takovou moc, že dokáže lámat předsudky a otevírat srdce lidí pro duchovní pravdy? Pokuste se představit si, jak účinná by byla naše svědecká služba, kdybychom uměli projevovat stejný nesobecký zájem o lidi, jak to dělal Ježíš.*
2. *Uvažujte o situacích, kdy jste sice zvěstovali to, co bylo správné, pravdivé a dokonce nutné, ale řekli jste to špatně – s nesprávným postojem, nebo dokonce v hněvu či s odsouzením. Co jste se z takové zkušenosti naučili? Jak vám to může pomoci vystupovat s větší pokorou a láskou?*
3. *Uvažujte o myšlence, že všichni Ježíšem uzdravení nebo dokonce vzkříšení lidé nakonec zemřeli. Co se z toho můžeme naučit pro náš přístup a službu lidem kolem nás?*
4. *Jakým novým způsobem může váš sbor začít sloužit lidem ve vašem okolí?*

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Laskavá služba lidem

Texty na tento týden

J 4,27-30.39-42; Mt 15,21-28; 2Te 1,1-4; Ř 15,7; Ef 4,32; 1Pt 3,15

Základní verš

„A Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni.“ (1Pt 3,15.16)

Čím více poznáváme Kristův život, tím více obdivujeme jeho ochotu přijímat každého člověka. Přestože vyslovil mnoho ostrých napomenutí na adresu náboženských představitelů, ochotně přijímal ty, kteří zápasili s hříchem a trápili se pocity viny a beznaděje. Jeho milost byla určena právě jim. Jeho milosrdenství bylo dostačující i pro nejhorší zločince. Hloubka Ježíšova odpuštění byla a je nekonečně hlubší než hloubka jejich hříchů. Jeho láska nezná žádné hranice.

Ježíš nikdy neprojevil ani trochu pýchy nebo nadřazenosti. V každém člověku viděl lidskou bytost stvořenou k Božímu obrazu. Vnímal symptomy hříchu v každém člověku a každého toužil zachránit. Nikdy nežil a ani nežije nikdo, koho by Ježíš nemiloval. Nikdo nepadl tak hluboko, že by na něj nemohla dosáhnout Kristova milost. Ježíš projevoval respekt každému, s kým se setkal, a ke každému se choval s náležitou úctou. Věřil lidem, a proto je dokázal získávat pro Boží království. V Ježíšově blízkosti se měnily životy lidí, protože o ně měl skutečný zájem. Dokázal lidi pozvednout a změnit je, protože viděl potenciál v každém člověku.

Tento týden se budeme hlouběji věnovat způsobu, jakým Ježíš přistupoval k lidem, a budeme zkoumat, jak můžeme tyto principy aplikovat v našem životě a také v naší službě.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

OTEVŘENÍ EVANGELIU

³⁹Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala.“ ⁴⁰Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. ⁴¹A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. ⁴²Oně ženě pak říkali: „Teď už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“ (J 4,39–42)

Osobní studium

Přemýšlej o textu J 4,27–30.39–42. Jak Ježíšův rozhovor se Samařankou ukazuje, že se najdou lidé připravení pro evangelium – dokonce i na těch nejméně očekávaných místech?

Nikdo z učedníků by ani ve snu nepředpokládal, že by se v Samařsku mohl najít někdo, kdo by přijal Ježíšovo poselství. Samařané a Židé byli v neustálém konfliktu, který se týkal věrouky i způsobu uctívání. Toto nepřátelství trvalo mnoho desetiletí. Samařané se chtěli podílet na stavbě chrámu v Jeruzalémě. Tato možnost jim však byla odepřena, protože se nedrželi pravého učení, a navíc uzavírali sňatky s lidmi z okolních pohanských kultur. To vedlo k tomu, že si Samařané postavili svůj vlastní chrám na hoře Gerizím. Učedníci by Samařsko nejraději obešli jako místo, kde se evangelium zcela určitě nemůže dařit.

Ježíš však viděl to, co učedníci nedokázali vnímat: otevřená srdce. Janův záznam příběhu setkání se ženou u studny začíná slovy: „[Ježíš] opustil Judsko a odešel opět

do Galileje. Musel však projít Samařskem.“ (J 4,3.4) Ježíš „musel“ projít Samařskem, protože mu Duch svatý ukázal, že na tomto pro Židy pochybném místě budou lidé ochotní slyšet evangelium. Když jsou naše oči pod vlivem Ducha svatého, uvidíme možnosti i tam, kde ostatní pozorují jen potíže. Zpozorujeme lidi připravené pro Boží království i tehdy, kdy všichni ostatní uvidí jen neúrodnou, kamenitou půdu.

Uvažuj o textech Sk 8,4.5.14. Jak během prvních měsíců po Ježíšově smrti zareagovalo Samařsko na hlásání evangelia učedníky? Jakou roli v tom mohla sehrát Ježíšova předchozí návštěva a zkušenost, kterou tehdy prožili učedníci i Samařané?

Učedníci by kdysi Samaří obešli a tamním obyvatelům by ani nedali možnost slyšet Boží slovo. Ježíš ale viděl, co jiným unikalo. Rozpoznal, že Duch svatý otevřel srdce jedné ženy. Její dramatické obrácení ovlivnilo mnoho lidí z jejího okolí. Ne vždy se nám podaří vidět takovou okamžitou odpověď na naše evangelizační úsilí, ale pokud zasejeme semínka do připravené půdy srdcí, jednoho dne přinesou úrodu k Boží slávě.

Aplikace

Nikdy nemůžeme dopředu s jistotou vědět, jaký vliv budou mít naše slova a činy na druhé – ať už pozitivní, nebo negativní. Proč si v této souvislosti musíme dávat pozor na to, co říkáme a děláme v přítomnosti jiných lidí?

VOLIT SPRÁVNÝ PŘÍSTUP

²²A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ ²³Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ ²⁴On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“ ²⁵Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“ ²⁶On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ ²⁷A ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ ²⁸Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva. (Mt 15,22–28)

⁴Některí se hněvali: „Nač ta ztráta oleje?“ ⁵Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a ty se mohly dát chudým.“ A osopili se na ni. ⁶Ježíš však řekl: „Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonal na mně dobrý skutek.“ ⁷Vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále. ⁸Ona učinila, co měla; už napřed pomazala mě tělo k pohřbu.“ (Mk 14,4–8)

Osobní studium

To, co si o druhých lidech myslíme, velmi často působí i na naši schopnost je ovlivnit. Nevlídný, kritický a nepřátelský postoj bude od nás lidi odhánět, a i kdybychom jim měli možnost svědčit, naše slova by zřejmě nepřijali, ani kdyby byla sebevíc pravdivá.

Naproti tomu pozitivní postoje spojené s důvěrou v člověka k nám mohou druhé lidi přímo přitáhnout. Vytváří se tak pouto přátelství. Ježíš tento princip vyjádřil nádhernými slovy, když řekl: „Už vás nenazýváme služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (J 15,15) Přátelé se navzájem přijímají navzdory svým slabostem a chybám a jsou ochotni se spolu dělit o radost i zármutek.

Uvažuj o textech Mt 15,21–28 a Mk 14,6–9. Tyto texty popisují dvě setkání Ježíše se ženami. Každé z těchto setkání probíhalo zcela odlišně. Zdá se, jako by na jednu ženu

byl Ježíš hrubý a nevlídný a na druhou milý a laskavý. Co naznačuje, že se Ježíš při obou setkáních snažil obě ženy zasáhnout svou milostí a vybudovat si s nimi vztah plný důvěry?

Ježíš zprvu záměrně odmítal žádost kananejské ženy z Mt 15. kapitoly, ale díky vytrvalosti, kterou žena projevovala, její víra postupně rostla. Nakonec její prosbě vyhověl a pak o ní řekl něco, co neřekl o žádném náboženském vůdci Judska té doby: „Ženo, tvá víra je veliká!“ (Mt 15,28) Vyslovil jí jednu z největších pochval, jakou mohl říci náboženský učitel. Umíš si představit, jakou měla radost a jak to změnilo její život?

Žena, která pomazala Ježíše vzácným olejem, byla Židovka. Neměla dobrou pověst, mnohdy spadla velmi hluboko. Ježíš jí však odpustil a pomohl jí změnit se. Když jí ostatní kritizovali, Ježíš se jí zastal a vyzdvihl její jednání: „Amen, pravím vám, všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila.“ (Mk 14,9)

Aplikace

Uvažuj opět o obou příbězích. V čem podle tebe spočívá základ pozitivního postoje, který pomáhá získávat lidi? V čem potřebuješ ty sám změnit své postoje nejen v souvislosti s vydáváním svědectví, ale i v ostatních oblastech tvého života?

ŘÍKAT PRAVDU S LÁSKOU

Místo toho máme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v Krista, který je hlavou.

(Ef 4,15; B21)

¹Pavel, Silvanus a Timoteus tesalonické církvi v Bohu, našem Otci, a v Pánu Ježíši Kristu. ²Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. ³Musíme za vás, bratři, stále Bohu děkovat, jak se sluší, protože vaše víra mocně roste a vzájemná láska všech vás je stále větší. ⁴Proto jsme na vás hrdí v církvích Božích, neboť vaše víra je vytrvalá v každém pronásledování a útisku, které snášíte. (2Te 1,1–4)

Osobní studium

Přátelství samo o sobě nemá sílu získat lidi pro Krista. Můžeme mít mnoho přátel, se kterými jsme rádi a kteří jsou rádi s námi, ale pokud jim nikdy neřekneme, co pro nás znamená Kristus a jak změnil náš život, naše přátelství nebude mít příliš velký dopad na věčnost. Samozřejmě, je hezké prožívat společně příjemné chvíle, ale Bůh nás povolává k tomu, abychom dělali víc. Přátelství samotné lidi ke Kristu nepřivede. Je však také pravdou, že nepřátelské postoje lidí velmi pravděpodobně od Krista odvedou.

Apoštol Pavel nám připomíná, abychom byli „pravdiví v lásce“ (Ef 4,15). Pevné přátelství se buduje tak, že se shodneme na různých věcech, vzájemně se přijímáme a dokážeme jeden druhého i ocenit. Je důležité se soustředit na to dobré v lidech a nezamě-

řovat se neustále na to špatné, kterého je v každém z nás dost a dost.

Za co podle úvodních veršů chválí Pavel věřící v Tesalonice? Jak by ses cítil na jejich místě?

Zdá se, že někteří lidé mají zálibu ve vyhledávání chyb druhých. Často to dělají jen proto, že se pak sami cítí lépe.

Apoštol Pavel byl zcela jiný. Vždy se snažil zdůraznit na sborech, kterým sloužil, to pozitivní. Samozřejmě, vytýkal nedostatky a nezavíral oči před hříchem, ale jeho hlavním záměrem bylo povzbuzovat a upevňovat sbory, které založil. Mezi způsoby, jakými to dělal, patřilo vyzdvihování toho, co bylo správné.

Ellen G. Whiteová o důležitosti pozitivního přístupu říká: „Kdybychom byli před Bohem pokorní a chovali se laskavě, zdvořile, soucitně a milosrdně, bylo by sto obrácených k pravdě tam, kde je dnes jen jeden.“ (9T 189)

Aplikace

Uvažuj o výše uvedeném citátu. Jak by se tvé sborové společenství změnilo, kdyby bylo srdce každého z vás naplněné laskavostí, zdvořilostí, soucitem a milosrdenstvím? Jak by vypadala taková církev? Zkoumej své vlastní srdce a polož si otázku, jak a v čem bys potřeboval prožít v této oblasti změnu?

ODPOUŠTĚT A PŘIJÍMAT

Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. (Ř 15,7)

Bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,32)

Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. (Ř 14,1)

⁴Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. ⁵A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. (Mt 18,4.5)

Osobní studium

Jaké myšlenky o vzájemném přijímání nám připomínají úvodní texty? Jak by se měl projevovat člověk, který přijímá ostatní?

V prvních dvou textech apoštol Pavel představuje principy, které tvoří základ vzájemného přijímání. Kristus nám odpustil a přijímá každého z nás. Máme proto jinou možnost, než si navzájem odpouštět a přijímat se? Hlavním důvodem pro to, abychom přijali druhého člověka – navzdory všem problémům – je skutečnost, že Ježíš přijal nás.

Co to vlastně znamená? Představ si všechno, co jsi v minulosti udělal a s čím možná zápasíš ještě dnes, věci, o kterých víš jen ty, a byl bys zděšen, kdyby se o nich dozvěděli ostatní.

A co teď? Kristus, který o tobě ví úplně všechno – dokonce i to, o čem ostatní nemají ani tušení, tě přijímá. Není to proto, že bys byl dobrý ty, ale díky tomu, že on je dobrý. Přijal tě, protože jsi mu uvěřil.

Jak bychom se tedy měli chovat k druhým? Jaký postoj bychom vůči nim měli zaujmout?

Pro některé lidi je obtížné to pochopit. Opravdové přijetí znamená, že druhé přijímáme takové, jací jsou, se všemi jejich hříšnými zvyky, protože jsou lidskými bytostmi stvořenými k Božímu obrazu. Kristus „za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ a jeho smrtí jsme „my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni...“, proto můžeme i my odpouštět a přijímat druhé. Jeho láska k nám se stala základem skutečnosti, že my druhé přijímáme a odpouštíme jim (Ř 5,6–10).

Jestliže jsme uzavřeli přátelství plné pochopení a přijetí, je důležité v ten správný čas našemu příteli s láskou představit pravdy Písma. Pokud to neuděláme, selháváme v opravdové lásce. Pokud je mezi námi skutečné přátelství, mělo by nám záležet na tom, abychom se podělili o život měnící evangelium.

Ježíš nám nepředstavil postoj: „dělej si, co chceš, nic mi nevádí, stále tě přijímám“. Jeho přístup k lidem by se dal vyjádřit následovně: „Ať jsi udělal cokoli, jsem připraven ti odpustit a dát ti sílu ke změně.“ Jestliže biblickou pravdu pokorně a laskavě představíme v Kristově duchu, získává lidská srdce a mění životy.

Aplikace

Jak je možné přijmout člověka, aniž bychom souhlasili s jeho hříšným jednáním? Jak projevít přijetí, ale zároveň neschvalovat ani netolerovat hřích?

JASNĚ, ALE LASKAVĚ

A Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte. (1Pt 3,15)

Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. (2Tm 4,2)

⁴Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: ⁵On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. (Tt 3,4.5)

Osobní studium

Kristus nepřestal mluvit o pravdě jen proto, že by se to někomu nemuselo zdát laskavé. Právě kdyby zamlčoval pravdu, nebylo by to z lásky. Láska vždy usiluje o dobro druhého. Mezi pravdou a láskou neexistuje konflikt. Pravda, kterou představíme pokorně a vlídně, je vyjádřením lásky. Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) Ježíš je jedinou cestou ke spasení (Sk 4,12). Kristova milost nás zachraňuje, abychom mohli poznávat jeho pravdu a žít životem podle jeho vůle. Pravda bez lásky vede k zákonictví a ničí duchovní život. Takzvaná „láska“ bez pravdy vede k bezbřehé toleranci, zanechávající člověka ztraceného v moři nejistoty. Pravda, kterou představujeme v lásce, vede k autentické křesťanské zkušenosti a dává člověku jasný směr, cíl a potřebnou jistotu.

Uvažuj o textech z úvodu. Která vyjádření v těchto verších představují vyváženost mezi představením biblické pravdy a pokorným, přijímajícím duchem?

1Pt 3,15

2Tm 4,2

Tt 3,4.5

Novozákonní pisatelé nikdy nevyzdvihovali lásku na úkor pravdy. Naopak, nádherně spojovali lásku s pravdou, milost se zákonem a soucit s poctivostí. Petr vyzývá spoluvěřící, aby byli připraveni dát odpověď každému, kdo je žádá o zdůvodnění naděje, kterou mají. Jinými slovy, potřebujeme vědět, čemu věříme a proč tomu věříme – a měli bychom to umět i vysvětlit. Neznamená to, že bychom měli mít odpověď na každou otázku nebo že bychom měli být schopni každého přesvědčit silou argumentů. Znamená to jen, že „s pokorou a bázní“, vědomi si toho, že jde o věčný život, bychom měli umět vysvětlit a bránit svou víru.

Pavel radí mladému Timoteovi: „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.“ (2Tm 4,2) A Titovi připomíná, že je to slitování našeho Boha, co zachraňuje ty, kteří prožili znovuzrození (Tt 3,5).

I my jsme povoláni, abychom v pokoře a s láskou představovali pravdu. Náš Pán nás zve, abychom se k němu přidali a s laskavým a přijímajícím postojem oznamovali jeho poselství posledních dnů tomu světu, který bez Krista umírá.

Aplikace

Jak bys odpověděl na otázku: „Proč jsi křesťanem?“ Jaké důvody bys uvedl jako vysvětlení nebo obhájení své víry?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Kristus je zdrojem pastýřské starostlivosti, rodičovské lásky a jedinečné milosti soucitného Spasitele. Uděluje svá požehnání v co nejpříjemnější podobě. Nespokojuje se s tím, že je jen oznámí, ale představuje je tak, aby po nich lidé toužili. Podobně mají bohatství slávy nepopsatelného Daru zvěstovat i jeho služebníci. Kristova podivuhodná láska si podmaní srdce i tam, kde by pouhé opakování věroučných výkladů k ničemu nevedlo. »Potěšte, potěšte můj lid,« praví váš Bůh. 'Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: »Hle, váš Bůh!« ' Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí. ' (Iz 40,1.9.11)“ (DA 826; TV 527)

Otázky k rozhovoru

1. Je to smutné, ale někteří lidé se opravdu cítí lépe, když mohou poukazovat na chyby ostatních. Jak si můžeme být jisti, že neprojevujeme podobný postoj?
2. Představ si následující událost: Tvůj přítel se právě vrátí z pohřbu a řekne: „Jsem rád, že moje teta je již v nebi a dívá se na mě. Díky tomu nejsem tak smutný a cítím se lépe.“ Co bys mu na to řekl, když víš, že tvá slova by měla být pravdivá, laskavá, pokorná a vlídná? Stav mrtvých po smrti je sice důležitou otázkou, proč ale v tu chvíli není zřejmě ten nejlepší čas, abychom přáteli dali biblickou hodinu na toto téma?
3. Uvažujte o následujícím citátu v souvislosti s vydáváním svědectví druhým: „Vyhledávání zlých stránek na druhých se v těch, kdo je vyhledávají, vyvine ve zlo. Zaměstnáváme-li se nedostatky druhých, měníme se sami v obraz těchto nedostatků. Díváme-li se však na Ježíše, mluvíme-li o jeho lásce a o dokonalosti jeho povahy, měníme se v jeho obraz. Rozjímáním o vznešeném ideálu, který před nás postavil Ježíš, se povznese do čistého, svatého ovzduší, do Boží přítomnosti. Přebýváme-li v něm, vyzraňuje z nás světlo, které ozáří každého, kdo s námi přijde do styku.“ (MH 492; ŽNP 266)

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Společně ve službě

Texty na tento týden

Gn 1,1.2.26; Ex 18,21–25; 1K 12,12–25; Sk 16,11–15.40; Sk 4,31; Sk 12,12

Základní verš

„Tehdy řekl svým učedníkům: *„Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“* (Mt 9,37.38)

Kdosi jednou řekl, že „v množství spočívá síla“. V určitém smyslu to tak opravdu je. Všimli sis někdy, že máš mnohem silnější motivaci, když cvičíš se skupinou lidí, než když cvičíš každý den sám? Mnozí lidé chodí do posilovny nebo do tělocvičny, protože jsou přesvědčeni, že budou cvičit více a s větším nadšením, když budou s dalšími lidmi. Bůh nás stvořil pro společenství. Jsme společenské bytosti a podobně jako s cvičením je to i v jiných oblastech života: obvykle se nám více daří tehdy, když máme nějakou podpůrnou skupinu. V duchovní oblasti to platí úplně stejně.

V celé Bibli najdeme malé skupinky lidí představené jako Boží způsob posilování naší víry, prohloubení poznání jeho slova, zintenzivnění našeho modlitebního života a přípravy pro sdílení naší víry. Otec, Syn a Duch svatý jsou součástí skupiny, která zachraňuje člověka. Mojžíš byl vůdcem skupiny lidí. Ježíš povolal malou skupinu svých učedníků a apoštol Pavel cestoval po Římské říši s několika svými společníky.

Tento týden se soustředíme na biblické principy fungování malých skupinek a společně objevíme povzbuzující způsob, jak se stát jejich součástí.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

MALÉ SKUPINKY – BOŽÍ PLÁN

¹⁷Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. ¹⁸Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce. (J 10,17,18)

Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá. (Ř 8,11)

¹⁴A jestliže Kristus nebyl vzkříslen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, ¹⁵a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. (1K 15,14,15)

Osobní studium

Přečti si texty Gn 1,1.2.26, Žd 1,1.2 a Ef 3,8.9. Jak tyto verše zjevují jednotu trojjediného Boha?

Otec, Syn a Duch svatý se společně podíleli na stvoření. Každý z nich měl odlišnou roli, ale postupovali a pracovali společně v neviditelném svazku. Otec jako hlavní designér a architekt svůj plán uskutečňoval prostřednictvím Ježíše a ve spolupráci s Duchem svatým. Jejich mocné a nadpřirozené dílo přesahuje všechno naše chápání. Můžeme však vírou přijmout realitu stvořeného světa i vesmíru a také skutečnost, že za stvořením všeho stojí samotný Bůh (Ř 1,18–20).

Malé skupinky byly vlastně již od začátku Božím záměrem. Snažíme-li se připodobnit Boží tajemství k něčemu, co jsme schopni pochopit, musíme být skutečně opatrní. V určitém slova smyslu však můžeme říct, že Otec, Syn a Duch svatý vytvořili první „malou skupinku“ v dějinách spasení. Spolupracovali na stvoření člověka a později, po pádu, na jeho vykoupení.

Porovnej texty z úvodu dnešní lekce. Jakým způsobem představuje Ježíšovo vzkříšení jednotu Otce, Syna a Ducha svatého v uskutečňování plánu spasení?

J 10,17,18

Ř 8,11

1K 15, 15

Otec, Syn a Duch svatý jsou spojeni v „malou skupinku“, jejímž cílem nebylo jen stvořit člověka na počátku, ale také zachránit celé lidstvo. „Věčný Bůh měl plán spasení připraven již od věčnosti.“ (FE 186) Pro Boha není nic důležitějšího, než zachránit co nejvíce lidí (1Tm 2,4; 2Pt 3,9). Malé skupinky mohou mít mnoho cílů, které budeme studovat tento týden, ale jejich prvořadým smyslem je zaměřit se na získávání ztracených lidí pro Krista. Práci v malých skupinkách tedy můžeme pomoci nejen sobě, ale i lidem kolem nás. Nejvyšším cílem našich malých skupinek má být záchrana lidí pro věčnost.

Aplikace

Uvažuj o tajemství jednoty Otce, Syna a Ducha svatého. Přestože pro nás mnoho okolností Boží trojjedinosti zůstává tajemstvím, můžeme Bohu důvěřovat. Proč je v křesťanství důvěra v Boha tak důležitá?

MALÉ SKUPINKY V PÍSMU

¹²V těch dnech vyšel na horu k modlitbě; a celou noc se tam modlil k Bohu. ¹³Když nastal den, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které také nazval apoštoly. (L 6,12,13)

Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. (Mt 10,1)

¹³Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. ¹⁴Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat ¹⁵a aby měli moc vymítat zlé duchy. (Mk 3,13–15)

Osobní studium

V Bibli nacházíme různé příklady malých skupin lidí, kteří se spolu modlí, prožívají společenství, povzbuzují se navzájem a pracují společně pro Krista. Tyto skupinky přinášejí Božímu lidu možnost nést spolu odpovědnost a plně využívat různost darů, které jsme dostali jako jednotlivci. Malé skupinky tedy umožňují, aby každého z nás Bůh použil více, než kdybychom pracovali pouze jako osamocení jednotlivci.

Přečti si text Ex 18,21–25. Jakou radu dal Mojžíšovi jeho tchán Jitro? Proč bylo takové rozdělení lidí i práce důležité? Jaký vliv to mělo na samotného Mojžíše?

Každý jednotlivec v izraelském táboře byl součástí skupiny deseti lidí, kterou někdo vedl. V těchto skupinkách se měly řešit problémy, ale jejich význam byl mnohem větší. Byly to malé komunity, ve kterých se vzniku problémů dalo předcházet a které si měly pomáhat duchovně růst. Byla to místa, kde se lidé dělili o své poznání Božích plánů pro Izrael. V takových společenstvích

si lidé mohli budovat pevné vztahy a starat se o sebe, pomáhat si navzájem řešit problémy, ve kterých se ocitli. Tehdy, stejně jako dnes, lidé zápasili s obtížemi, se kterými jim ostatní mohli pomoci. Malé skupinky jsou příležitostí mít laskavé, pečující společenství, prožívat duchovní růst a nacházet pomoc při řešení problémů.

Je fascinující, že odborníci na malé skupinky říkají, že ideální velikost pro fungující skupinku je šest až dvanáct členů. Přesně takový počet si vybrali Mojžíš i Ježíš na zformování svých skupin.

Jaké cíle sledoval podle úvodních veršů Ježíš povoláním dvanácti učedníků a vytvořením malé skupinky pro svou službu?

Jedním z důvodů, pro který Ježíš povolal učedníky, bylo připravit je na duchovní a praktickou službu světu. Ve společenství s ním mohli růst v milosti, mohli se učit účinně sloužit. Každý den sledovali Ježíše při jeho službě potřebným, a tím se i oni učili používat své dary. Cílem jejich společenství bylo pomáhat si duchovně růst a sloužit.

Aplikace

Uvažuj o době, kdy jsi byl členem nějaké skupinky nebo malého společenství (ať už to bylo v jakékoli oblasti), kde jste si navzájem pomáhali a měli jste společný cíl. Naučil ses něco, co ti pomáhá pochopit skutečnou hodnotu malých skupinek v souvislosti s posilováním víry a se službou druhým?

PŘIPRAVENI KE SLUŽBĚ

¹²Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. ¹³Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni tímž Duchem. ¹⁴Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. (1K 12,12–14)

Osobní studium

Uvažuj o textu 1K 12,12–25. V jakém smyslu je lidské tělo téměř dokonalou ilustrací spolupráce lidí, kteří tvoří malé společenství?

Pavel ve svých slovech nejen vyzdvihuje důležitost duchovních darů v životě církve, ale také představuje způsob, jakým by mohly být zorganizovány. O duchovních darech mluví v kontextu Kristova těla a jeho fungování.

Studium anatomie a fyziologie ukazuje, že jednotlivé tělesné orgány jsou uspořádány do různých vzájemně propojených soustav. Hovoříme pak například o trávicí, kardiovaskulární, pohybové (svalové a kosterní), respirační nebo nervové soustavě. Duchovní dary jsou jako různé části těla. Nejlépe fungují tehdy, když jsou rozumně zorganizovány. Ve většině případů totiž duchovní dary nemohou pracovat samostatně. Ani naše tělo není jen shlukem oddělených orgánů, které si dělají, co se jim zachce. Každá tělesná funkce je přesně uspořádána v souladu s ostatními, díky čemuž může naše tělo správně pracovat.

I takové poznání nám může pomoci pochopit, jak nejlépe využívat duchovní

dary. Jestliže pracujeme samostatně, dříve či později se můžeme unavit nebo ztratit motivaci. Ale když jsme součástí skupiny lidí s podobnými zájmy a cíli, brzy si uvědomíme, že se nám daří lépe se soustředit a pracovat.

Malé skupinky vytvářejí to nejlepší prostředí pro uplatňování našich duchovních darů a mohou se stát základem evangelizační služby místního společenství.

Ellen G. Whiteová podtrhuje hodnotu malých skupinek těmito slovy: „Vytváření malých skupinek jako základu křesťanského úsilí mi představil ten, který se nemůže mýlit. Pokud má sbor velký počet členů, měli by tito členové vytvořit malé skupinky, které by pracovaly nejen pro členy církve, ale i pro nevěřící. Pokud jsou někde jen dva nebo tři věřící, měli by společně vytvořit pracovní skupinu. Jejich společné pouto by nemělo povolít, měli by se v lásce semknout, povzbuzovat jeden druhého a ze vzájemné podpory čerpat odvahu a sílu.“ (7T 21.22)

Službu malých skupinek ustanovil Bůh, aby pomohl každému členu církve duchovně růst, prožívat společenství a co nejlépe využívat Bohem dané dary ke službě.

Aplikace

Uvažuj o výše uvedeném citátu Ellen G. Whiteové. Jak by se její rady daly uplatnit ve vašem společenství? Co z jejích slov je pro vás aktuální?

MALÉ SKUPINKY V RANÉ CÍRKVI

¹¹ Vypluli jsme tedy z Troady a plavili se přímo na ostrov Samothráké a druhého dne do makedonské Neapole. ¹² Odtud jsme šli do Filip, které jsou nejvýznamnějším městem té části Makedonie a římskou kolonií. V tomto městě jsme strávili několik dní. ¹³ V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna; posadili jsme se a mluvili k ženám, které se tam sešly. ¹⁴ Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěštoval. ¹⁵ Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejďte do mého domu a buďte mými hosty;“ a my jsme její naléhavé pozvání přijali.

⁴⁰ Pavel a Silas vyšli z vězení a šli k Lydii. Tam se shledali s bratřími, povzbudili je a odešli z Filip. (Sk 16,11–15.40)

¹¹ Teprve nyní se Petr vzpamatoval a řekl: „Ted' už vím, že Pán opravdu poslal svého anděla, vysvobodil mne z ruky Herodovy a uchránil od toho, co si přál židovský lid.“ ¹² S tím vědomím šel do domu Marie, matky Jana, zvaného Marek. Tam se shromáždilo mnoho lidí a modlili se. (Sk 12,11.12)

Osobní studium

Novozákonní církev na svém začátku závratně rostla. V průběhu několika let se rozrostla z malé skupinky věřících na desítky tisíc křesťanů. Tento ohromný růst měl několik příčin. Ježíš během své služby zasel semínka evangelia a připravil zástupy lidí na přijetí kázání učedníků. Po Kristově nanebevstoupení sestoupil o Letnicích Duch svatý na modlíci se věřící. Dalším z faktorů, který pomohl rané církvi na počátku tak závratně růst, bylo i to, že se věřící setkávali v malých skupinách. To velmi silně ovlivňovalo fungování celé církve.

Uvažuj o textech Sk 18,1–5 a Sk 20,1–4. O kom mluví Lukáš v těchto verších a co o těchto lidech říká? Proč je to podle tebe důležité?

Je pozoruhodné, že Lukáš píše o konkrétních lidech z Pavlova okolí. Zdá se, jako

by byl pro něj každý z nich důležitý. Zná jejich jména a ví, jak se ve službě vzájemně podporovali. A přestože nejde o mnoho lidí, pomáhá nám to utvrdit se v tom, jak je důležité navzájem spolupracovat.

Každý ze zmíněných spolupracovníků měl dary, které se lišily od darů ostatních. Tito lidé pocházeli z různých kultur a měli různé životní zkušenosti. Ne vždy se dívali na věc stejně, ale každý z nich mohl výrazně přispět k hlásání evangelia. Různorodost jejich darů, osobních zkušeností i prožívání vztahu s Ježíšem přispívala k růstu církve.

Porovnej texty z úvodu dnešního oddílu. V čem jsou si popisované zkušenosti Petra a Pavla podobné? Co se dá z daných veršů usoudit?

Podle toho, co známe z knih Nového zákona, se věřící často setkávali ve svých domech. Křesťanské domovy se staly vlivnými centry a srdcem služby malých skupinek.

Aplikace

Uvažoval jsi už o tom, že bys zorganizoval malou skupinku u tebe doma, nebo o tom, že se k nějaké aktivní skupince přidáš? Pokud už jsi členem takové skupinky, přemýšlej o jejích přednostech. Poděl se ve třídě sobotní školy o svou zkušenost.

SÍLA MALÝCH SKUPINEK

²⁷Neboť jsem vám [já Pavel] oznámil celou Boží vůli a nic jsem nezamlčel. ²⁸Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. ²⁹Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. ³⁰I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. ³¹Buďte proto bdělí a pamatujte, že jsem se slzami v očích po tři roky ve dne v noci každému z vás neustále ukazoval cestu. ³²Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni. (Sk 20,27–32)

Osobní studium

Malé skupinky jsou Božím prostředkem k růstu církve. Jsou to „bezpečné přístavy“, v nichž lidé mohou mluvit o svých problémech a obavách. Skupinky vytvářejí příležitost k duchovnímu růstu na pozadí laskavých vztahů. Mnozí nevěřící by se zprvu cítili bezpečněji a příjemněji na setkání malé skupinky v domácnosti, než kdyby měli přijít poprvé hned na tradiční bohoslužbu do velkého společenství.

Přemýšlejte o textech Sk 4,31; Sk 12,12; Sk 20,17–19.27–32 a o tom, do jaké činnosti se podle těchto veršů zapojovali věřící.

První křesťané se spolu setkávali, aby Bohu na modlitbě předkládali své starosti a problémy druhých lidí, prožívali povzbuzující společenství, studovali Boží slovo, aby se připravovali ke službě, chránili se před vlivem falešných učitelů a aby se společně snažili šířit evangelium.

Malé skupinky mají velký vliv. Lidé, kteří spojí své dary ve službě a soustředí se na vedení Duchem svatým, jsou v Božích rukou mocnou zbraní.

Když byli učedníci s Ježíšem, neviděli příliš mnoho možností, jak by šíření evangelia mohlo postupovat rychleji. Ježíš však viděl daleko do budoucnosti. Nejdříve se s nimi podělil o dobrou zprávu, že „žeň je velká“, pak je však upozornil na to, že je „dělníků málo“ (Mt 9,37). Kristovým řešením byla modlitba: „Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,38) Právě malé skupinky se staly jednou z odpovědí na Kristovu modlitbu a pomáhaly zajistit doslova exponenciální růst pracovníků na Kristově sklizni.

Všechny fungující malé skupinky by se měly zaměřit na službu a sdílení evangelia. Služba malých skupinek může velmi rychle upadnout, pokud se zaměří jen na sebe a své vnitřní problémy. Pokud se soustředí pouze na vlastní starosti a stanou se z nich diskusní kluby, jestliže ztratí ze zřetele skutečný důvod své existence, tedy službu druhým, pak ztratí i svůj smysl. Malé skupinky jsou tu proto, aby vedly lidi k Ježíši, pomáhaly rozvíjet víru ve Spasitele a své členy připravovaly pro dílo služby.

Aplikace

Je možné, že tě Bůh volá, abys založil malou skupinku ve svém domově? Proč se nezačít modlit, aby ti Bůh ukázal, co má pro tebe v tomto směru připraveno? Možná je to začátek jedné z nejsilnějších duchovních zkušeností tvého života.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Před několika lety se malý sbor v jednom z největších evropských měst rozhodl, že chce pro Pána udělat něco důležitého. Sbor stagnoval a mnoho let v něm nebyl nikdo pokřtěn. Kdyby tento trend pokračoval, sbor by neměl žádnou budoucnost. Kazatel a členové sborového výboru se upřímně modlili a zvažovali, co by mohli udělat.

Během studia Nového zákona se rozhodli začít pracovat v malých skupinkách. Devět lidí v tomto společenství mělo určitou vizi. Modlili se a studovali, jak by mohli ve skupince efektivně pracovat. Brzy se rozhodli, že ze svých domovů udělají evangelizační centra. Skupinky se naučily různým způsobem používat své dary. Jejich členové se zapojili do služby v místní komunitě, zahájili službu modliteb a pohostinnosti. Svými skutky lásky postupně oslovovali rodiny, přátele, a dokonce i bývalé adventisty. Vedoucí malých skupinek začali v devíti domovech biblické studium spolu se čtyřiceti hosty. Sami byli překvapeni, jak mezi nimi pracoval Duch svatý. Nakonec se z těch čtyřiceti rozhodlo sedmáct lidí pro křest. Svědectví tohoto malého, stagnujícího sboru ukazuje, jakou změnu mohou způsobit fungující malé skupinky. Ty jsou Božím nástrojem pro zapojení členů sboru do služby církve.

Otázky k rozhovoru

1. Uvažujte společně o dalších aspektech malých skupinek, jak jsme o nich mluvili v části na čtvrté. Do jakých dalších aktivit se mohou zapojit malé skupinky? Jak by mohly pomoci lidem, kteří mají mimořádné dary Ducha svatého, aby je lépe využili?
2. Proč je důležité, aby se malé skupinky soustředily na službu svému okolí? Proč se i přes důležitost vzájemného povzbuzování a podpory v růstu musí malé skupinky zaměřit svou službou na šíření evangelia? Proč musí být malé skupinky vždy v kontaktu s mateřským sborem? Proč je to důležité?
3. Byli jste někdy součástí skupinky (nebo slyšeli jste o takové), která dobře nefungovala a nakonec se rozpadla? Co bylo podle vás příčinou takového konce?
4. Uvažujte o příběhu uvedeném výše. Proč to podle vás fungovalo? V čem může být „bezpečné“ místo doma lepší než zvát lidi do sboru?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Ježíšův příběh mění životy

Texty na tento týden

Ef 2,1–10; 1J 4,7–11; Mk 5,1–20; Žd 10,19–22; Ga 2,20; 1K 1,30

Základní verš

„Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“ (1J 5,13)

V předchozích lekcích jsme si už ukázali, že nic nevypovídá o moci evangelia tak silně jako změněný život. Můžeme vést teologické spory, můžeme se dohadovat o jednotlivých věroučných bodech a zpochybňovat přístup k Bibli, ale je velmi těžké zpochybnit osobní svědectví o tom, co Ježíš v našem životě vykonal.

Svědčit znamená podělit se o to, co víme o Ježíši. Znamená to, že druhým lidem řekneme, co Ježíš pro nás znamená a co pro nás udělal. Pokud však naše svědectví spočívá pouze ve snaze dokázat, že to, čemu věříme my, je správné, zatímco vše, čemu věří ostatní, správné není, pak se setkáme s velkým odporem. Pokud však naše svědectví o Ježíši vyvěrá ze srdce, které bylo proměněno jeho milostí, nadšeno jeho láskou a ohromeno jeho pravdou, pak zapůsobí na ostatní to, jak silně setkání s Ježíšem ovlivnilo náš život. Pravda, která mění životy, má obrovský vliv.

Jestliže je Kristus centrem každého našeho věroučného bodu a pokud vždy, když druhým svědčíme o své víře, odrážíme jeho charakter, lidé, se kterým mluvíme o Bibli, mnohem snadněji přijmou Boží slovo.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

JEŽÍŠ – ZÁKLAD NAŠEHO SVĚDECTVÍ

¹I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, ²v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. ³I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. ⁴Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, ⁵probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! ⁶Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, ⁷aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. ⁸Milostí tedy jste spaseni skrze víru. ⁹Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. ¹⁰Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,1–10)

Osobní studium

Jako křesťané máme každý z nás svou osobní zkušenost, o kterou se můžeme podělit – jak Kristus změnil náš život a co pro nás udělal.

Jak apoštol Pavel charakterizuje v úvodních verších stav člověka předtím, než poznal Krista, a když jej potom přijal za svého Spasitele?

Před poznáním Krista (Ef 2,1–3).

Po přijetí Krista (Ef 2,4–10).

Jaká obdivuhodná změna! Před poznáním Krista jsme byli „mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jsme žili podle běhu tohoto světa ... žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy“. Jednoduše, před tím, než jsme poznali Krista, jsme byli ztraceni a bloudili jsme životem bez cíle.

Možná jsme čas od času zažívali pocit štěstí, ale přesto se v nás šířila úzkost, prázdnota a postrádali jsme smysl našeho života. Setkání s Kristem a prožití dotyku jeho lásky všechno změnilo. Nyní opravdu žijeme. Díky jeho dobrotě a milosti, kterou nám každodenně projevuje, jsme přijali dar spasení. Bůh nás „vzkřísil a spolu s ním [s Kristem] uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši“. V Kristu náš život našel nový cíl a smysl. Jak napsal Jan: „V něm byl život a život byl světlo lidí.“ (J 1,4)

Uvažuj znovu o textu Ef 2,10. Co tento verš říká o původu a významu dobrých skutků v životě křesťana? Jak rozumíš této myšlence v kontextu spasení z milosti a ospravedlnění vírou „bez skutků zákona“ (Ř 3,28)?

Aplikace

Jak se tvůj život změnil díky Kristu? Možná si toho nejsi vědom, ale tvá zkušenost může někomu pomoci poznat a přijmout Krista. Jak bys změnu, kterou jsi prožil, vyjádřil v krátkém svědectví?

PROMĚŇUJÍCÍ MOC OSOBNÍ ZKUŠENOSTI

⁷Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. ⁹V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. ¹⁰V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy. ¹¹Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. ¹²Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1J 4,7–12)

Osobní studium

Zebedeovy syny, Jakuba a Jana, znali lidé jako „syny hromu“ (Mk 3,17). Tuto přezdívku jim dal samotný Ježíš. Příkladem Janovy výbušné povahy je událost, která se odehrála, když Ježíš a učedníci putovali přes Samařsko. Při hledání noclehu se v samařské vesnici setkali s odmítnutím, které pramenilo z předsudků Samařanů vůči Židům (L 9,52-53).

Jakub a Jan byli přesvědčeni, že naši správné řešení vzniklé situace. „Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: ‚Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?‘“ (L 9,54) Ježíš však bratry napomenul a spolu s ostatními učedníky v klidu opustil vesnici. Ježíš přišel jednat s lidmi laskavě, ne používat ničící zbraně.

Pod vlivem Ježíšovy lásky se vznětlivý a hněvivý Jan postupně změnil v laskavého, dobromyslného a soucitného muže. V 1. Janově listu se slovo láska nachází téměř čtyřicetkrát (a v odvozených formách až padesátkrát).

Uvažuj o následujících verších. Co tyto texty vypovídají o Janově zkušenosti a o změ-

ně, která se udála v jeho životě díky vztahu s Ježíšem?

1J 1,1–4

1J 3,1

1J 4,7–11

1J 5,1–5

Ve vesmíru platí věčný princip, který je pěkně vyjádřen následujícími slovy: „Násilí je v rozporu se zásadami Boží vlády. Pán Bůh chce pouze službu lásky a lásku nelze vynutit, získat silou či mocí. Lásku probouzí jen láska. Znat Boha znamená milovat ho.“ (DA 22; TV 10)

Když se odevzdáme Kristu, jeho láska bude naším prostřednictvím působit i na druhé lidi. Největším svědectvím křesťanství je změna života. Neznamená to, že nebudeme dělat chyby. Možná občas také přestaneme být zprostředkovateli lásky a milosti. Změněný život však znamená, že z nás stále víc bude vyzařovat Kristova láska a že budeme požehnáním pro lidi kolem nás.

Aplikace

Odráží se ve tvém životě Kristova láska? Jak tuto lásku pociťují lidé kolem tebe?

JEŽÍŠ MĚNÍ ŽIVOTY

¹⁸Když vstupoval na loď, prosil ho ten člověk dříve posedlý, aby směl být s ním. ¹⁹Ale Ježíš mu to nedovolil a řekl: „Jdi domů ke své rodině a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval.“ ²⁰Ten člověk odešel a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili. (Mk 5,18–20)

Osobní studium

Kdo byli první misionáři, které Ježíš vyslal? Nebyl to nikdo z jeho dvanácti. Nebyl to ani nikdo ze skupiny jeho dlouhodobých následovníků. Prvními Ježíšovými misionáři byli posedlí, kteří ještě před pár hodinami byli hrozbou pro své okolí a zasévali strach do srdcí místních vesničanů.

Jeden z těchto posedlých dokázal přetrhnout řetězy, kterými byl spoután, nelidsky křičel a ubližoval si ostrými kameny. Stav, který bylo vidět navenek, byl jen obrazem strašlivé agónie, která se odehrávala uvnitř (Mt 8,28.29; Mk 5,1–5).

Potom se však setkali s Ježíšem a jejich životy se zcela změnily. Už nikdy nebyli jako předtím. Ježíš z nich vyhnal demony, kterým dovolil vejít do vepřů, a ti se následně vrhli ze srázu do moře (Mt 8,32–34; Mk 5,13.14).

Ježíš svou proměňující mocí vysvobodil a uzdravil posedlé muže a ti začali znovu naplno žít. Lidé z města je našli sedět u Je-

žíšových nohou a poslouchat každé slovo vycházející z Učitelových úst. Za zmínku stojí, že zatímco Matoušovo evangelium hovoří o dvou mužích, Marek se zaměřuje pouze na jednoho z nich. Hlavní myšlenka však zůstává stejná: Ježíš je zachránil a změnil – tělesně, duševně i duchovně.

Přemýšlej o úvodním textu. Je zřejmé, že tento nově obrácený člověk chtěl zůstat s Ježíšem. Co mu však Kristus řekl?

„Dva uzdravení posedlí byli prvními misionáři, které Ježíš vyslal zvěstovat evangelium do Desetiměstí. Jen chvíli měli možnost seznámit se s Kristovým učením. Nikdy neslyšeli žádné jeho kázání. Nemohli učit lidi tak jako učedníci, kteří byli s Kristem každý den. Sami však byli živým důkazem toho, že Ježíš je Mesiáš. Mohli svědčit o tom, co poznali, co sami viděli a slyšeli, o tom, jak sami na sobě pocítili jeho moc. To může činit každý, koho se dotkla Boží milost.“ (DA 340; TV 216) Jejich svědectví připravilo celou tuto oblast na přijetí Ježíšova učení. I taková může být moc osobního svědectví.

Aplikace

Jaká je tvá zkušenost s osobním svědectvím jiného člověka? Jak na tebe působí, když vidíš někoho, jehož život se díky evangeliu dramaticky změnil?

SVĚDECTVÍ A JISTOTA

¹¹A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. ¹²Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. ¹³Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. (1J 5,11–13)

Osobní studium

Jaké ujištění o věčném životě nám dává Písmo? Jakou jistotu ti to dává pro vydávání svědectví o spasení v Kristu? Uvažuj o tom i v kontextu následujících veršů.

1J 5,11–13

Žd 10,19–22

1K 15,1,2

Pokud sami neprožíváme jistotu spasení v Kristu, je prakticky nemožné vydávat svědectví o tom, co pro nás Kristus udělal. Nemůžeme se přece dělit o něco, co nemáme. Samozřejmě, existují ustaraní křesťané, kteří žijí ve stavu neustálé nejistoty a neustálých pochybností, zda někdy budou dost dobří, aby mohli být spaseni. Martin Luther řekl: „Když se na sebe dívám, nechápu, jak mohu být zachráněn. Ale když se dívám na Krista, nevím, jak bych mohl být ztracen.“ Hospodino slova již mnoho staletí ujišťují: „Obratě se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není.“ (Iz 45,22)

Náš dobrý Pán chce, abychom se všichni mohli radovat ze spasení, které nám

nabízí. Touží, abychom na vlastní kůži a ve vlastním nitru pocítili, co to znamená, když je člověk ospravedlněn jeho milostí a osvobozen od odsouzení, které přináší vina způsobena hříchem. Apoštol Pavel píše: „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř 5,1) Zároveň dodává, že můžeme mít jistotu, že již „není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1). A apoštol Jan potvrzuje, že „kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život“ (1J 5,12).

Pokud jsme vírou přijali Ježíše a on prostřednictvím Ducha svatého přebývá v našem srdci, můžeme každý den prožívat jistotu věčného života. Neznamená to, že když jsme jednou přijali Boží milost a Kristovo spasení, nemůžeme už o něj nikdy přijít (viz 2Pt 2,18–22; Žd 3,6; Zj 3,5). V každé chvíli našeho života máme svobodnou vůli od Krista odejít. Ale když jsme jednou okusili jeho lásku a pochopili hloubku jeho oběti, nikdy bychom se neměli rozhodnout odejít od toho, který nás tak nesmírně miluje. Naopak, každý den budeme hledat možnosti, jak se podělit i s ostatními o milost, kterou jsme v Kristu přijali.

Aplikace

Jak bys právě teď odpověděl na otázku, která často zaznívá z kazatelen: „Máš jistotu spasení v Kristu?“ Pokud ano, na čem je tato tvá jistota založena? Odkud pramení? Pokud tuto jistotu nemáš, co je důvodem tvé nejistoty? Jak bys mohl tuto jistotu získat?

NADĚJE, O KTEROU STOJÍ ZA TO SE DĚLIT

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,20)

Osobní studium

Přijetí Krista vyžaduje z naší strany určité oběti. Ježíš nás vyzývá, abychom se vzdali některých věcí. On sám řekl, co to znamená následovat ho: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (L 9,23) Smrt na kříži je bolestivou smrtí. Když svůj život podřídíme Kristově výzvě a „starý člověk“ ovládaný hříchem je ukřížován (viz Ř 6,6), je to bolestivé. Může nás bolet, když se vzdáváme svých nesprávných vnitřních tužeb a dlouholetých návyků, ale odměna tuto bolest výrazně převažuje.

Mocné svědectví, které má sílu změnit životy lidí, se zaměřuje na to, co pro nás Kristus vykonal, ne čeho jsme se my museli vzdát. Soustředí se na jeho oběť, ne na naše „obětování se“. Kristus nás totiž nikdy nevyzývá, abychom se vzdali něčeho, co by nebylo v našem nejlepším zájmu opustit.

V dějinách křesťanství se však setkáváme s velkým množstvím příběhů těch, kteří museli pro Krista přinést nesmírné oběti. Neznamená to, že si tím zasloužili spase- ní nebo že jim taková oběť (jakkoli neso-

becká) získala před Bohem nějaké zásluhy. Ve většině případů to bylo tak, že když si lidé uvědomili, co pro ně Kristus vykonal, byli ochotni obětovat cokoli, aby mohli poslechnout Boží povolání v jejich životě.

Naše svědectví je vždy založeno na tom, co pro nás Kristus vykonal. Na základě následujících textů uveď některé příklady darů jeho milosti.

J 1,12

J 10,10

J 14,27

1K 1,30

Ve světle uvedených textů uvažuj o tom, co pro tebe osobně Kristus udělal. Možná jsi oddaným křesťanem už velmi dlouho, nebo jsi naopak prožil dramatické obrácení nedávno. Zamysli se nad tím, jak dobrý byl vůči tobě Kristus. Jak tě naplnil klidem a radostí. Jaké nasměrování dal tvému životu. Přemýšlej i o době, kdy ti dal sílu překonat těžké životní situace.

Aplikace

Vyzval tě Bůh k tomu, abys přinesl nějakou oběť pro Krista? Co ses naučil ze své zkušenosti? V čem může být tvá zkušenost povzbuzením pro druhé?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Překvapený zástup se tísnil kolem Ježíše, ale jeho životodárnou moc si vůbec neuvědomoval. Trpící žena, která se ho s vírou v uzdravení dotkla, však tuto moc pocítila. Podobně je tomu i v duchovních věcech. Nezúčastněné hovory o náboženství, modlitby bez vnitřní touhy po naplnění a bez živé víry nemají žádný význam. Formální víra v Krista, která ho uznává pouze jako Spasitele světa, nikdy nemůže člověka uzdravit. Víra, která vede ke spasení, není pouhým souhlasem rozumu s pravdou. ... Nestačí věřit zprávám o Kristu, musíme věřit v Krista. Pomoci nám může jedině víra v Krista jako osobního Spasitele, víra, kterou si přivlastníme jeho zásluhy.

Povolává nás, abychom vyznávali jeho věrnost, a tím zjevovali světu Krista. Máme svědčit o jeho milosti, kterou zvěstovali Boží poslové v dávných dobách. Nejúčinnějším svědectvím je pak naše osobní zkušenost. Božími svědky se stáváme tehdy, když se na nás projevuje působení Boží moci. Každý člověk žije jiný život a prožívá jiné zkušenosti než ostatní. Bůh si přeje, aby chvála, kterou mu vzdáváme, vyvěrala z našich srdcí. Osobní projev vděčnosti za jeho milost spolu s křesťanským životem má obrovský význam pro záchranu dalších lidí.“ (DA 347; TV 220)

Otázky k rozhovoru

1. Čím se vyznačuje přesvědčivé svědectví? Přečtěte si Pavlovu řeč před Agrippou (Sk 26,1–23). Co tvořilo základ tohoto svědectví?
2. Proč má podle vás takovou moc naše vyznání toho, co pro nás osobně Kristus vykonal? Jak byste odpověděli na následující otázku: Dobře, to jsi prožil ty, ale co když já takovou zkušenost nemám? Proč by mě právě tvoje zkušenost měla dovést k následování Ježíše?
3. Čemu byste se chtěli vyhnout, vyprávíte-li nevěřícímu člověku o své víře?
4. Uvažujte o otázce týkající se jistoty spasení. Proč je tak důležitou součástí křesťanské zkušenosti? Jak můžeme s důvěrou prožívat jistotu spasení, a zároveň nebýt pyšní nebo dokonce troufalí?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Dobrá zpráva pro všechny

Texty na tento týden

2Pt 1,12.16–21; Zj 19,11–18; Zj 14,14–20; Kaz 12,13.14; Zj 14,6–12

Základní verš

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdějte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,6.7)

Kristova smiřující oběť byla univerzální. Znamená to, že zemřel za všechny lidi, bez ohledu na to, kdy a kde žili. Evangelium promlouvá k lidem všech jazykových skupin, národností a kultur. Sbližuje příslušníky rozdělených etnických skupin. Dobrou zprávou je, že Ježíš svým životem, smrtí a vzkříšením zvítězil nad smrtí a mocnostmi zla. Tím nejdůležitějším je pro nás to, kým Ježíš je a co vykonal – že za nás zemřel a nyní pro nás žije. Před dvěma tisíci lety přišel, aby celé lidstvo vykoupil z moci hříchu, a znovu přichází, aby nás vysvobodil z našich současných hříchů. Zemřel smrtí, kterou jsme si zasloužili my, abychom mohli žít životem, který si zasloužil on. V Kristu jsme ospravedlněni, posvěceni a jednoho dne budeme i oslaveni.

Bible se soustřeďuje na dva příchody Ježíše Krista. Kristus zde už jednou byl, aby nás vykoupil, a vrátí se znovu, aby vzal k sobě ty, za které zaplatil nekonečnou cenu. Zjevení jako poslední kniha Bible byla napsána mimo jiné i proto, aby připravila svět na druhý Ježíšův příchod. Jde o naléhavou zprávu pro naši generaci. Tento týden se budeme věnovat významu knihy Zjevení pro svět ve 21. století. Nově se soustředíme na Ježíšovu výzvu, aby církev šířila jeho evangelium určené pro období konce dějin.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PŘÍTOMNÁ PRAVDA V DĚJINÁCH SPASENÍ

Proto vám hodlám tyto věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v přítomné pravdě. (2Pt 1,12; ČSP)

¹⁶Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám moc a slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očítí svědkové jeho velebnosti. ¹⁷On přijal od Boha Otce čest i slávu, když k němu ze srchované slávy zazněl hlas: Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení.

¹⁸A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svatě hoře. ¹⁹Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozžehne den a jitřenka vám nevzejde v srdci. ²⁰Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. ²¹Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha. (2Pt 1,16–21)

Osobní studium

Během dějin spasení Bůh posílal prostřednictvím proroků zvláštní poselství, aby připravil lidi na budoucí události. Bůh netápe, on vždy ví, co se děje (Iz 46,9.10). Připravuje svůj lid na budoucnost tím, že posílá proroky, aby oznámili jeho vůli dříve, než přijde soud (Am 3,7). V době před potopou Bůh poslal prostřednictvím Noema zprávu o blížící se potopě. V Egyptě Bůh povolal Josefa, aby během sedmi úrodných let připravil zemi na sedm let hladu. Proroci upozorňovali vůdce Izraele na nadcházející zničení Jeruzaléma babylónskou armádou. Výzvy Jana Křtitele k pokání připravily národ na první příchod Mesiáše.

Proč Petr použil v 2Pt 1,12 (ČSP) pro popis Božího poselství jeho generaci výraz „přítomná pravda“? Co tím chtěl říct?

Co je podle veršů 2Pt 1,16–21 onou „přítomnou pravdou“, kterou zvěstoval Petr a ostatní učedníci?

Poselství, které mělo pro první století obrovský dosah, se týkalo Ježíšova přicho-

du. Otcova láska se zjevila prostřednictvím Kristovy oběti na kříži. A přestože „odplatou za hřích je smrt“, prostřednictvím Krista jsme všichni dostali nabídku věčného života. Je jen na každém z nás, zda se vírou rozhodneme tento dar přijmout (Ř 3,23; Ř 6,23 a Ef 2,8). Toto poselství o spasení v Ježíši nepřestane nikdy platit. Je to přítomná pravda pro každou generaci.

Zjevení Janovo jako poslední kniha Bible představuje Ježíše a spasení v období konce dějin. Zaznívá v něm výzva k přípravě na Kristův návrat. Zjevení odhaluje i nebezpečí a faleš lidské tradice a na sebe zaměřeného náboženství. Od začátku do konce celé Zjevení představuje Ježíše a jeho dílo ve prospěch lidstva.

Ježíš nám pravdivě odhaluje charakter svého Otce. On je „vládce králů země“, on „nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce“ (Zj 1,5–6). Celé Zjevení představuje Ježíše a jeho poselství pro čas konce s cílem připravit lidi na jeho brzký návrat.

Aplikace

Co se ti vybaví jako první, když přemýšlíš o knize Zjevení? Soustředíš se spíše na šelmy a prorocké symboly, nebo na Ježíše? Jak nám proroctví ve Zjevení ukazují Ježíšovy laskavé plány s lidmi?

KRISTUS PŘIJDE BRZO

Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen. (Zj 1,7)

Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků.“ (Zj 11,15)

Osobní studium

Evangelia se zaměřují především na Kristův první příchod. Přinášejí příběh Ježíšova narození, života a služby a také jeho smrti a vzkříšení. A přestože evangelia mluví o Ježíšově druhém příchodu, není toto téma v popředí. Naproti tomu je v knize Zjevení hlavní důraz položen na vyvrcholení tisíciletí trvajících velkého sporu. Každé z hlavních proroctví Zjevení končí slavným návratem našeho Pána Ježíše Krista.

Uvažuj více o úvodních textech a také o Zj 14,14–20 a Zj 19,11–18. V čem jsou si závěry jednotlivých pasáží podobné?

Od první až do poslední kapitoly knihy Zjevení je vyvrcholením každého proroctví Ježíšův příchod. „Beránek, ten obětovaný“ (Zj 5,12) se opět vrací už jako Král králů a Pán pánů (Zj 19,16). On porazí všechny nepřátele, kteří utlačují a pronásledují jeho lid (Zj 17,14). Svě věrné vysvobodí z noční mýry hříchu a přivede je do domova slávy. Velký

spor mezi dobrem a zlem skončí. Zem bude obnovena a vykoupení budou žít navěky se svým Pánem (Zj 21,1–4).

Ve Zjevení 22,7 (22,12.17.20) Ježíš říká: „Hle, přijdu brzo. Blaze tomu, kdo se drží proroctví této knihy.“ Ježíšova závěrečná slova celému lidstvu obsahují výzvu, aby co nejvíce lidí odpovědělo na jeho lásku, přijalo jeho milost a následovalo pravdu. Tak se připraví na jeho návrat. Zjevení končí pozváním: „A Duch i nevěsta praví: ‚Přijď!‘ A kdokoli to slyší, ať řekne: ‚Přijď!‘“ (Zj 22,17)

Ježíš k sobě zve všechny, kteří touží po věčném životě. Nás, kteří jsme již přijali nabídku spasení a dychtivě očekáváme jeho příchod, zve, abychom se připojili a spolu s ním vyzývali i ostatní k přijetí jeho lásky. Ježíš chce, abychom mluvili o potřebě přípravy na jeho brzký příchod. Není nic uspokojivějšího, než mít účast na Ježíšově díle pro tento svět. Nic člověka nenaplní víc než spolupráce s Kristem na jeho díle spasení.

Aplikace

Kristus přijde brzo. Jan napsal tato slova před dvěma tisíci lety. V souvislosti s naším chápáním stavu mrtvých vlastně nastane Kristův druhý příchod pro mne hned poté, co zemřu. Jak ti tato skutečnost pomáhá pochopit, co to znamená, že Kristus přijde brzo?

POSELSTVÍ ZJEVENÍ PRO ČAS KONCE

¹⁴A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. ¹⁵Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným hlasem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žet, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.“ ¹⁶A ten, který seděl na oblaku, hodil svůj srp na zem, a země byla požata.

¹⁷A další anděl vyšel z nebeského chrámu a také on měl ostrý srp. ¹⁸A jiný anděl vyšel od oltáře a ten měl moc nad ohněm. Zavolal mocným hlasem na toho, který měl ostrý srp: „Pošli svůj ostrý srp a sklid' hrozny na vinicích země, neboť víno dozrálo.“ ¹⁹Tu hodil ten anděl svůj srp na zem a sklídl víno země a uvrhl je do velikého lisu Božího hněvu. ²⁰A v lisu za městem byly hrozny stlačeny a vytékající krev dosahovala až po uzdy koní na vzdálenost sto šedesát mil. (Zj 14,14–20)

Osobní studium

Pro lidi žijící v posledních dnech dějin má 14. kapitola Zjevení mimořádný význam. Oznamuje totiž Boží poselství pro dobu před příchodem Ježíše Krista a je důležitá nejen pro Boží lid, ale pro celé lidstvo.

Jaké symboly jsou v úvodních verších použity k zobrazení návratu našeho Pána? Co zdůrazňují?

Symbol žně se pro popis Kristova návratu používá i na jiných místech Bible (Mt 13,37–43; Mk 4,29). Ve Zj 14 žet dozrálé úrody představuje vykoupení spravedlivých a sklizeň zralých hroznů zobrazuje zničení nespravedlivých. Zj 14,6–12 obsahuje naléhavé poselství posledních dnů, které

má pomoci připravit muže a ženy na závěrečnou sklizeň země.

Přečti si text Zj 14,6.7. Co tvoří podstatu poselství těchto dvou veršů? Jak nám text pomáhá pochopit naše poslání jako adventistů sedmého dne?

Poselství prvního anděla ze Zjevení 14. kapitoly je určeno lidem ve 21. století, kteří touží najít skutečný smysl života. Evangelium je zde představeno Boží milostí, která nabízí odpuštění všem. Odpuštění, které nás očistuje od hříchu a dává nám moc žít vítězný život. Tato zpráva je základem pro vlastní sebeúctu vyplývající z vědomí, že Kristus nás stvořil a vykoupil. Poukazuje na to, že jednoho dne Boží soud ukončí všechnu nespravedlnost. Jde o skvělou zprávu.

Aplikace

„V určitém smyslu se dá říct, že adventisté sedmého dne byli na světě ustanoveni strážci a nositeli světla. Bylo jim svěřeno poslední varování pro umírající svět. Osvěcuje je nádherné světlo Božího slova. Dostali nesmírně důležitý úkol – zvěstování poselství prvního, druhého a třetího anděla. Žádná jiná práce není tak důležitá. Neměli by dovolit, aby jejich pozornost zaujalo něco jiného.“ (Ev 119.120) Jak tato slova oslovují církev? A co je ještě důležitější – co znamenají pro tebe?

HLUBŠÍ POCHOPENÍ BOŽÍHO POSELSTVÍ

¹³Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho příkázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. ¹⁴Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé. (Kaz 12,13.14)

¹⁹Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a ježž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! ²⁰Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha. (1K 6,19.20)

Osobní studium

Poselství pro čas konce ze Zjevení představuje Ježíše v plnosti jeho zachraňující milosti, kterou prokazuje celému lidstvu (Zj 14,6). Výzva „bát se“ nebo brát Boha vážně se týká všeho, co děláme. Ve světle Božího soudu máme zachovávat jeho příkazy a poslouchat jeho zákon (Zj 14,7). „Bát se Boha“ souvisí se způsobem našeho uvažování. Je to výzva žít životem, který se Bohu líbí, a dát Bohu první místo ve všem, o čem přemýšlíme a co děláme. Je to postoj poslušnosti, který vede ke zbožnému životu (Př 3,7; Sk 9,31; 1Pt 2,17). Toto poselství nás vyzývá, abychom Bohu „vzdali čest“ (ČEP; B21) nebo také „slávu“ (ČSP). Opět to souvisí s tím, jak se chováme v každé oblasti našeho života.

Uvažuj o úvodních textech. Jak nám tyto verše pomáhají lépe pochopit, co to znamená bát se Boha a vzdát mu čest a slávu?

V době obecné morální nezodpovědnosti, kdy jsou miliony lidí přesvědčeny, že za své chování neodpovídají nikomu jinému, nám

poselství o přicházejícím soudu připomíná, že za své jednání neseme odpovědnost. Existuje totiž souvislost mezi postojem poslušnosti a úcty k Bohu a soudem. Poslušnost je ovocem zachraňujícího vztahu s Ježíšem. Jen jeho spravedlnost je dost dobrá, abychom nebyli odsouzeni. V jeho spravedlnosti máme jistotu. Prostřednictvím Kristovy spravedlnosti žijeme životem, který oslaví jeho jméno ve všem, co děláme.

Přečti si texty Zj 14,7; Zj 4,11; Gn 2,1–3 a Ex 20,8–11. Co je základem pravého uctívání Boha? Jakým způsobem sobota odráží toto pochopení?

Satan útočí na sobotu, protože ví, že tvoří základ uctívání Boha. Sobota vyvyšuje Krista jako Stvořitele a zaznívá v ní výzva všem lidem na celé zemi: „...poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7) V době, která vyzdvihuje evoluci, má poselství soboty mimořádný význam. Vyzývá nás, abychom uctívali Ježíše, který nás stvořil a který nám dává naši skutečnou hodnotu, protože pro něj tolik znamenáme.

Aplikace

Uvažuj o důležitosti soboty jako připomínky toho, že Bůh je náš Stvořitel, a tudíž jako jediný je hoden našeho uctívání. Vždyť nakonec co jiného je tak důležitého, že Bůh přikázal, abychom si to každý týden jeden den – tedy jednu sedminu našeho života – připomínali, než to, že Bůh je náš Stvořitel?

ZÁVĚREČNÁ BOŽÍ VÝZVA

⁷Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

⁹Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, ¹⁰bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem.

¹¹A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedojde pokoje ten, kdo kleká před šelmou a jejím obrazem a nechal si vtisknout její jméno. (Zj 14,7,9–11)

Osobní studium

Uvažuj o textech Zjevení 14,8; 17,3–6 a 18,1–4. Co se z těchto veršů dozvídáme o duchovním Babylóně? Proč je toto poselství důležité?

V knize Zjevení výraz Babylón představuje falešný náboženský systém, který je založen na skutcích člověka, lidské tradici a falešném učení. Vyvyšuje člověka a jeho samospravedlnost nad Ježíše a jeho bezhříšný život. Příkazy lidských náboženských učitelů vyzdvihuje nad Boží příkázání. Babylón byl centrem modloslužby, uctívání slunce a falešného učení o nesmrtnosti duše. Tento falešný náboženský systém lstivým způsobem integroval mnohé starověké náboženské praktiky do svého způsobu uctívání. Poselství pro čas konce je poselstvím o Ježíši a jeho spravedlnosti. Zaznívá v něm nebeská výzva:

„Padl, padl veliký Babylón ... Vyjdi, lide můj, z toho města ...“ (Zj 18,2.4). Bůh si povolal Církev adventistů sedmého dne, aby vyzdvihla Kristovo poselství v jeho plnosti. Vyvyšit Ježíše znamená vyvyšit celé jeho učení. Znamená to kázat o tom, který je „cesta, pravda i život“ (J 14,6). Znamená to ukazovat na omyly Babylóna v protikladu k Ježíši – pravdě.

V úvodních verších Zjevení 14. kapitoly jsou popsány dvě možnosti, koho mohou lidé uctívat. Buď uctívají Stvořitele nebe i země nebo šelmu. To, koho si kdo vybral, se projeví na vztahu k Božímu dni bohoslužby, pravé sobotě, a jejímu protikladu, falešné sobotě. Sobota představuje odpočinek, jistotu a bezpečí, které máme v Kristu, našem Stvořiteli, Vykupiteli a přicházejícím Králi. Falešný den představuje náhradu a napodobeninu, která je postavena na lidských úvahách, rozhodnutích a nařízeních.

Aplikace

Uvažuj o textu Zj 14,12. Co tento verš říká v kontextu předcházejících veršů? Jak je ve 12. verši představen zákon a jak milost? Co bychom se z toho měli naučit o tom, že zákon i milost jsou neoddělitelnou součástí evangelia?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Bůh si přeje, aby církev byla světlem světa stejně, jako jím ve starozákonní době měl být izraelský národ. Oddělil ji od světa ostrým mečem pravdy, jímž je trojandělské poselství, a uvedl ji do těsného společenství se sebou. Svěřil jí do opatrování svůj zákon a zjevil jí veliké prorocké pravdy pro tuto dobu. Tento odkaz je stejně svatý jako výroky svěřené starobylému Izraeli a je nutné jej předat světu.

Tři andělé ze 14. kapitoly Janova Zjevení představují ty, kdo přijali světlo Božího poselství a vyšli je zvěstovat do všech končin země. Kristus svým učedníkům říká: ‚Vy jste světlo světa.‘ (Mt 5,14) Každého, kdo přijal Krista, kříž z Golgoty vyzývá: ‚Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.‘ (Mk 16,15) Tuto práci nesmí nic přerušit. Je to ten nejdůležitější úkol, protože se týká věčnosti. Láska k člověku, kterou Ježíš projevil ve své oběti, je hnacím motorem všech jeho následovníků.

Kristus s velkým nadšením přijímá každého člověka, který se mu odevzdá. Spojuje lidské s božským, aby mohl svět seznámit s tajemstvím vtělené lásky. Naplňte svět jeho pravdou, mluvte o ní, zpívejte o ní, hovořte o ní na modlitbách, pronikejte s ní na vzdálená místa.“ (CCh 58.59; RPC 55)

Otázky k rozhovoru

1. Jak určuje trojandělské poselství ze Zjevení 14 podstatu Církve adventistů sedmého dne?
2. Uvažujte o sobotě a o významu, který má. Jak jsme tento týden poznali, poselství obsažené v sobotě je natolik důležité, že Bůh přikázal oddělit jednu sedminu našeho času pro připomínání si jeho jako Stvořitele a Vykupitele. Na rozdíl od svatých hor nebo míst nemusíme za sobotou cestovat. Každý týden sobota přichází k nám. Jak vám tato pravda pomáhá pochopit důležitost tohoto dne a jeho poselství?
3. Jak můžeme co nejsrozumitelněji vysvětlit myšlenku pádu Babylóna a pojem znamení šelmy? Jak můžeme tyto pravdy představit co nejméně útočným způsobem, i když je pochopitelné, že se navzdory naší snaze mohou někteří lidé cítit dotčeni?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Krok víry

Texty na tento týden

Fp 2,5–11; Mt 4,18–20; Sk 9,3–6.10–20; J 21,15–19; 1J 3,16–18

Základní verš

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“
(Fp 2,5–8)

Opustit slávu nebes, projevy úcty andělů a společenství s Otcem bylo nepředstavitelnou obětí. Ježíš však přišel do našeho světa plného utrpení a smrti, aby zjevil Otcův laskavý charakter, aby získal zpět důvěru lidí a aby lidstvo zachránil. „Cenu svého spasení si nedokážeme představit, dokud spolu s ostatními vykoupeními a s Vykupitelem nestaneme před Božím trůnem. Teprve až spatříme slávu a nádheru věčného domova, uvědomíme si, co všechno pro nás Ježíš opustil. Nejenže odešel z nebeského sídla, ale riskoval kvůli nám pád a věčnou porážku. Potom mu položíme k nohám své koruny a zazpíváme: ‚Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.‘ (Zj 5,12)“ (DA 131; TV 79)

Oběť, kterou Ježíš přinesl pro naši záchranu, je nevyčíslitelná. Když reagujeme na jeho pozvání, když přijímáme jeho příkaz a když se s ním sjednotíme na záchraně lidí ztracených pro jeho království, vyžaduje to od nás oběť. A přestože naše oběť se nikdy nemůže ani přirovnat k jeho oběti, služba záchrany lidí je pro nás krokem víry. Ježíš nás vede z našich komfortních zón do neznámých míst. Někdy je nutné, abychom přinesli oběti, ale radost, kterou nabízí, je mnohem větší.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

JEŽÍŠOVA SEBEOBĚTAVÁ LÁSKA

⁵Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. ⁹Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, ¹⁰aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – ¹¹a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (Fp 2,5–11)

Osobní studium

Apoštol Pavel své čtenáře povzbuzuje, aby uvažovali jako Kristus. Taková výzva vede k fascinujícím otázkám. Jak vlastně Kristus přemýšlel? Co ovládalo jeho způsob uvažování? Z čeho vycházelo jeho myšlení?

Přemýšlejte o textu z úvodu (Fp 2,5–11). Jak tyto texty popisují základ Kristova uvažování a to, čím se v životě řídil?

Ježíš byl po celou věčnost rovný Bohu. Pavel tuto věčnou pravdu vyjadřuje slovy, že Kristus „sdílel Boží podstatu“ (Fp 2,6; B21). Slovo přeložené (B21) jako „podstata“ zní v řečtině *morfé*. Tímto slovem se označuje jak vnější podoba, tak i vnitřní podstata věcí. Spojuje věci (osoby, události), které jsou stejně významné, mají stejnou hodnotu a důležitost. „Toto staví Krista na stejnou úroveň s Otcem a vyvyšuje ho nade všechny. Pavel to zdůrazňuje, aby co nejjasněji vyjádřil hloubku Kristova dobrovolného ponížení.“ (7BC 154) Když Ellen G. Whiteová mluví o jeho věčné přirozenosti, dodává: „V Kristu je život původní, nevypůjčený, neodvozený.“ (DA 530; TV 338)

Ježíš, který byl po celou věčnost rovný Bohu, „sám sebe zmařil“ (Fp 2,7). I toto je

v řečtině nesmírně silné vyjádření, které se dá doslova přeložit jako „vyprázdnil“. Ježíš se dobrovolně doslova „stal prázdným“ – vzdal se všech výsad a práv, které jako rovný Bohu měl. Stal se člověkem a byl služebníkem celého lidstva. Jako služebník zjevoval celému vesmíru nebeský zákon lásky a na kříži vykonal ten největší akt lásky. Dal svůj život, aby nás zachránil pro věčnost.

Základem Ježíšova „smýšlení“ byla ne-sobecká, sebeobětavá láska. Následovat Ježíše znamená, že milujeme, jako miloval on, sloužíme, jako sloužil on, a pomáháme, jako pomáhal on. Samozřejmě, jestliže Ježíši umožníme, aby nás prostřednictvím svého Ducha zbavil sobeckých tužeb, něco nás to stojí. Když se však Ježíš vzdal svých výsad a nakonec i vlastního života, stálo ho to všechno. Ale Písmo v dalších verších o Ježíši říká, že „ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno“ (Fp 2,9).

To, co je pro nás připraveno v nebesích, stojí za každou obět, kterou zde na zemi podstoupíme. Ano, budeme se dnes muset mnoha věcí vzdát, ale zase budeme prožívat radost ze služby. A ve světle věčné radosti ze života s Kristem po celou věčnost se budou naše oběti zde na zemi zdát nevýznamné.

Aplikace

Kdy jsi naposledy musel opravdu „zemřít sobě“ pro Krista? Co tvá odpověď vypovídá o tvém životě a chození s Kristem?

VÝZVA K NÁSLEDOVÁNÍ

¹⁸Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. ¹⁹Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ ²⁰Oni hned zanechali sítě a šli za ním. (Mt 4,18–20)

Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. (Mt 9,9)

Osobní studium

Představ si, že jsi Petr nebo Jan. Slunce právě vyšlo zpoza obzoru, noc se přehoupla do krásného galilejského rána a chladný noční vzduch se pomalu začíná ohřívat. Všechny tvé myšlenky se soustředí na jedinou věc – na rybolov. Potřebuješ ulovit hodně ryb. V poslední době se ti docela dařilo a i dnes očekáváš dobrý úlovek. Ale brzy ráno vidíš, jak přichází Ježíš z Nazareta. Vůbec netušíš, že se ti za chvíli změní celý život. Už nikdy nebudeš stejný.

Uvažuj o úvodním textu (Mt 4,18–20). Proč podle tebe byli Petr a Jan ochotni udělat tak radikální změnu a následovat Krista? Co z daného kontextu naznačuje, že je Ježíš chtěl povolat k něčemu mnohem důležitějšímu než k chytání ryb?

Z Janova evangelia se dozvídáme, že tito muži už o Ježíši leccos věděli. Znali se s ním více než rok, ale dosud neučinili žádné důležité rozhodnutí. Přesto viděli, že je na Ježíši něco zvláštního. Něco v jeho vzhledu, slovech, vystupování a jednání těmto galilejským rybářům naznačovalo, že Ježíš je povolává k mimořádným věcem. Rybáři

opustili své loďky, své zaměstnání a příbuzné, aby následovali Ježíše, protože v jeho povolání slyšeli něco závažného. Pochopili, že jejich povolání je mimořádné, neobvyklé. Bůh možná tebe dnes nevolá, abys opustil své zaměstnání, ale i tebe povolává k něčemu mimořádnému – dělit se o jeho lásku a svědčit o jeho pravdě k slávě jeho jména.

Porovnej předchozí příběh s povoláním Matouše, výběrčího daní (Mt 9,9). Co je v této stati pozoruhodného?

Výběrčí daní byli v době Římské říše převážně vyděrači, kteří zneužívali svou úřední moc k utlačování běžných občanů. Patřili k nejvíce nenáviděným a opovrhovaným osobám v celém Izraeli. Kristovo pozvání „pojď za mnou“ předpokládá, že Matouš již o Ježíši slyšel a v jeho srdci byla touha následovat tohoto neobvyklého Učitele. Když pak přišlo pozvání, byl připraven. Matouš žasl nad tím, že ho Kristus přijal a pozval, aby se stal jedním z jeho učedníků.

Hluboko v srdci každého z nás je touha dát našemu životu větší smysl. I my chceme žít pro nějaký velký, ušlechtilý, nás samotné přesahující cíl. A Kristus nás – podobně jako Matouše – volá, abychom ho následovali.

Aplikace

Čeho všeho se lidé někdy musí vzdát, aby následovali Ježíše? Proč to v konečném důsledku vždy stojí za to?

PAVEL – BOHEM POVOLANÝ

²⁸„Vězte,“ dodal Pavel, „že tato Boží spása byla poslána pohanům. A oni ji přijmou.“²⁹Když to Pavel řekl, Židé odešli a velmi se mezi sebou přeli.³⁰Pavel zůstal celé dva roky v najatém bytě a přijímal všechny, kdo za ním přišli,³¹zvěstoval Boží království a učil všemu o Pánu Ježíši Kristu bez bázně a bez překážek. (Sk 28,28–31)

⁵Avšak ty buď ve všem strážlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě.⁶Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu.⁷Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.⁸Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod. (2Tm 4,5–8)

Osobní studium

Když Pavel přijal Krista, jeho život se radikálně změnil. Kristus mu dal zcela novou budoucnost. Vyvedl ho z jeho bezpečné zóny, aby prožíval to, co si předtím nedokázal ani představit. Pod vedením Ducha svatého apoštol Pavel kázal Boží slovo tisícům lidí ve Středomoří a jeho svědectví změnilo dějiny křesťanství i světa.

Uvažuj o textu Skutky 9,3–6.10–20. Jak tyto verše zjevují Ježíšův plán pro Pavlův život? Jak Ježíš Pavla vedl?

Ježíš si často vybíral za své svědky ty nejméně pravděpodobné kandidáty. Vzpomeňme na muže posedlé demony, ženu Samařanku, prostitutku, výběrčího daní, galilejské rybáře – a nyní nelitostného pronásledovatele křesťanů. Všechny je změnila Boží milost. Pak je Ježíš vyslal a oni s radostí mluvili o tom, co Kristus v jejich životě změnil. Nikdy je neomrzelo vyprávět ten příběh znovu a znovu. To, co pro ně Kristus vykonal, bylo tak úžasné, že se o to prostě museli podělit. Nemohli mlčet.

Jak úvodní verše naznačují, že Pavel nikdy nezakolísal ve svém závazku zasvětit celý svůj život Kristu a službě záchrany lidí?

Když byl Pavel na konci svého života v domácím vězení v Římě, potvrdil, že „Boží spása byla poslána pohanům. A oni ji přijmou.“ (Sk 28,28) Ve Sk 28,30.31 je popsáno, že přijímal všechny, kteří ho navštěvovali, kázal jim o Božím království a učil je o Kristu. Na konci života vyzývá Timotea, aby i on hlásal slovo Boží. Pavel mohl o sobě říct: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“ (2Tm 4,7)

Naše povolání zřejmě nebude tak dramatické jako Pavlovo, ale Bůh každého z nás povolává, abychom měli podíl na jeho díle. Je zřejmé, že navzdory různým potížím a protivenstvím, kterými musel během let projít (2K 11,25–30), zůstal Pavel věrný svému povolání. Příběh o tom, jak se z pronásledovatele Ježíšových následovníků stal nejvlivnější obhájce křesťanství, zůstává mocným svědectvím toho, co může Kristus učinit prostřednictvím člověka, který mu zcela zasvětil svůj život.

Aplikace

K čemu Bůh povolal tebe? Jak toto povolání naplňuješ?

CO ŽÁDÁ LÁSKA

¹⁵Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ ¹⁶Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ ¹⁷Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! ¹⁸Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ ¹⁹To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ (J 21,15–19)

Osobní studium

Láska se vždy projevuje skutky. Naše láska ke Kristu nás vede k tomu, abychom něco dělali pro ztracené lidstvo. Pavel to vyjádřil jasně, když do sboru v Korintu napsal: „Vždyť nás má v moci láska Kristova...“ (2K 5,14) Křesťanství nespočívá v tom, že se vzdáme špatných věcí, abychom mohli být zachráněni. Ježíš se v nebesích „nevzdal“ ničeho špatného. Vzdal se dobrých věcí, aby mohl zachránit druhé. Základem Ježíšovy výzvy není to, abychom se pro něj vzdali svého času, talentu nebo majetku. Ježíš nás vyzývá, abychom mu odevzdali sebe.

Při ranním setkání s učedníky na břehu Galilejského jezera Ježíš výstižně popsal požadavky Boží lásky.

Na co se Ježíš podle úvodních veršů opakovaně ptal Petra? Proč mu podle tebe kladl právě tuto otázku?

Petr svého Pána třikrát zapřel a Ježíš chtěl, aby Petr svými vlastními ústy třikrát vyznal, že jej má rád. V přítomnosti ostatních učedníků Ježíš posílil Petrovu důvěru, že mu Boží láska odpustila a že Je-

žíš má pro něj stále poslání v díle záchrany lidí.

Znovu se zamysli nad verši z úvodu a tentokrát se soustřeď na Ježíšovu reakci na Petrovo vyznání, že jej má rád. Jak Ježíš reagoval a k čemu Petra vyzval?

Boží láska je aktivní, ne pasivní. Opravdová láska je mnohem víc než jen příjemný pocit nebo hezké myšlenky. Zahrnuje oddanost a nutí nás jednat. Vede nás k tomu, abychom se podíleli na záchraně ztraceného světa plného Božích dětí v zoufalém stavu. Když Ježíš řekl Petrovi „Pas mé beránky!“, šlo nejen o příkaz, ale i o povzbuzující ujištění. Mistr povolával Petra k lásce a zároveň ho povzbuzoval, že s ním stále počítá ve svém plánu. A to i přes opravdu ostudné chování, kterého se Petr dopustil po Ježíšově zatčení. Nejenže Ježíše zapřel, ale dokonce přísahal, že ho nezná – přesně jak to Ježíš předpověděl.

Co z toho plyne? Možná jsi svého Pána zklamal. Možná jsi ho svým jednáním opakovaně zapřel. Dobrou zprávou je, že Bůh ti neustále nabízí svou milost a že se tě nevzdává. Stále má pro tebe připravené místo, kde chce využít tvé dary. Stačí mu tvá ochota.

Aplikace

Stalo se ti někdy, že jsi podobně jako Petr zapřel Ježíše? Pokud ano, co pro tebe znamená nejen příběh o Petrově zapření, ale i způsob, jakým na toto selhání reagoval Kristus?

ZÁVAZEK LÁSKY

¹⁸ „Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ ¹⁹ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrti oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ (J 21,18,19)

¹⁶ Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. ¹⁷ Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska? ¹⁸ Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. (1J 3,16–18)

Osobní studium

Na konci Ježíšova rozhovoru s Petrem můžeme vidět dva muže kráčející po břehu. Vlny šplouchají na břeh a Ježíš Petrovi objasňuje, co ho bude stát cesta učednictví. Chce, aby Petr jasně pochopil, čemu všemu bude muset čelit, když přijme jeho pozvání „pást beránky“.

Co Ježíš v úvodním textu (J 21,18,19) řekl Petrovi o ceně za učednictví? Proč podle tebe právě v té chvíli Ježíš řekl Petrovi něco tak překvapujícího a neočekávaného?

Kristus předpověděl Petrovi, že se z něj jednoho dne stane mučedník. Jeho ruce budou přibity na kříž. Kristus nabídl Petrovi volbu: mohl si vybrat tu největší životní radost – vidět lidi zachráněné pro Boží království. Po Letnicích Petr uvidí, jak ke Kristu přicházejí tisíce lidí. V Ježíšově jménu bude dělat zázraky a oslaví ho před mnoha lidmi. Během své služby bude Petr prožívat obrovskou radost ze společenství s Kristem.

Tato přednost ho však bude něco stát. Bude vyžadovat obět – tu nejvyšší. Ježíš

Petra vyzval, aby se mu zcela oddal. Petr pochopil, že žádná obět není příliš velká ve srovnání s Kristovou a že opravdu touží s Ježíšem spolupracovat na záchraně hynoucího světa.

Uvažuj znovu nad verši 1J 3,16–18. Pro Jana je láska víc než jen poetická představa. Jak Jan popisuje největší obět lásky?

Ve věčnosti se nic z toho, co jsme kdy udělali, nebude zdát jako obět. Obětované životy, náš čas a naše úsilí – to vše bude odměněno. Jakou radost prožíváme už dnes, když můžeme lásku přeměnit ve skutky a dobré úmysly v oddanost. Když odpovídáme na Boží lásku bez váhání a naplno, když se staneme Kristovými vyslanci a budeme přinášet světu svědeckví o Boží lásce, pak naplníme smysl svého života a budeme prožívat tu největší radost. Jak Ježíš výstižně řekl: „Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.“ (J 13,17) Největší radost a trvalé štěstí přicházejí, jestliže naplňujeme smysl naší existence životem, který je oslavou Boha, a dělíme se s druhými o Boží lásku a pravdu.

Aplikace

Je těžké představit si realitu věčnosti, když je náš život tak bolestně omezen časem. Přece jen si ale zkus představit věčný život, krásný věčný život – lepší než cokoliv, co jsi tu prožil. Nic z toho, co prožíváme nebo vlastníme zde na zemi, nestojí za to, abychom přišli o zaslíbení věčného života v Ježíši Kristu, našem Pánu.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Ti, kterým bylo svěřeno vedení církve, by měli hledat způsoby a prostředky, jakými by se mohl každý člen církve zapojit do Božího díla. V minulosti se to příliš často zanedbávalo. Chyběly jasné plány, které by byly také plněny a s jejichž pomocí by mohly být do aktivní služby zapojeny hřivny každého člena. Jen málo lidí si uvědomuje, jak mnoho jsme proto ztratili.

Vůdcové v Božím díle mají jako moudří generálové vypracovat plán na cestu vpřed. Ve svém plánování se mají soustředit především na to, co by mohli pro své přátele a sousedy udělat laičtí členové. Boží dílo nebude na této zemi nikdy dokončeno, dokud se muži a ženy, naši členové, nezapojí do díla a nespojí své úsilí se snahou kazatelů a sborových činovníků.

Spasení hříšníků vyžaduje skutečné osobní úsilí. Máme jim nést Boží slovo a nečekat na to, až přijdou oni k nám. Kéž bych mohla promluvit k mužům a ženám, aby povstali k rozhodnému úsilí. Nezbyvá nám už mnoho času. Stojíme na samotném okraji věčného života. Nesmíme ztrácet čas. Každá chvíle je drahá a příliš vzácná, než abychom ji věnovali službě jen a jen sobě. Kdo bude opravdu hledat Boha a čerpat od něj sílu a milost, aby byl jeho věrným pracovníkem na misijním poli?

V každém sborovém shromáždění existuje nějaká hřivna, která díky správnému použití může být rozvíjena a stát se tak velkou pomocí v Božím díle. Pro posilování a budování našich sborů nyní potřebujeme moudré pracovníky, kteří rozpoznají a budou rozvíjet talenty ve sboru – talenty, které mohou být vzdělávány, aby přinesly užitek Mistrovi.“ (9T 116.117)

Otázky k rozhovoru

1. Jaká je hlavní myšlenka výše uvedeného citátu z pera Ellen G. Whiteové? Jak může v citátu popsaný postup ovlivnit vaše osobní svědectví a vliv vašeho sboru?
2. Jak se projevuje opravdová láska? Co jsou v tomto kontextu napodobeniny lásky, které nemají se skutečnou láskou nic společného?
3. Uvažujte ve třídě sobotní školy o obětech, které lidé přinesli pro Krista, včetně ztráty života. Co se můžete z těchto příběhů naučit?
4. Uvažujte o vašich odpovědích na otázku z neděle. Co byste obětovali pro Krista? Co jste již museli udělat? Stálo to za to? Jak byste nevěřícímu člověku vysvětlili, co jste udělali a jaká byla vaše motivace?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

POUŽITÉ ZKRATKY

Biblické překlady

Standardně je v lekcích Průvodce studiem Bible používán Český ekumenický překlad (ČEP). Pokud je použit jiný překlad, je u odkazu verše uvedena následující zkratka:

B21 Bible, překlad 21. století

BK Bible kralická

ČSP Český studijní překlad

SNC Slovo na cestu

Díla Ellen G. Whiteové

U českých překladů knih Ellen G. Whiteové je uváděno nejnovější vydání z nakladatelství Advent-Orion.

Zkratka	Anglický název	Zkratka	Český překlad
AA	The Acts of the Apostles	PNL	Poslové naděje a lásky
CCh	Counsels for the Church	RPC	Rady pro církev
COL	Christ's Object Lessons	PM	Perly moudrosti
DA	The Desire of Ages	TV	Touha věků
Ed	Education	Vých	Výchova
GC	The Great Controversy	VDV	Velké drama věků
MH	The Ministry of Healing	ŽNP	Život naplněný pokojem
SC	Steps to Christ	CVP	Cesta k vnitřnímu pokoji

Zkratka	Anglický název
AH	The Adventist Home
Ev	Evangelism
FE	Fundamentals of Christian Education
Lt	Letter
MR	Manuscript Releases
SM	Selected Messages
T	Testimonies for the Church

Další materiály

Zkratka	Anglický název
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary
RH	Advent Review and Sabbath Herald
ST	Signs of the Times

Vážení a milí přátelé,

slovo misie nás někdy „trochu“ vyrušuje. Máme hluboko uloženou kombinaci slov misie a musíme. Jako by to byl nějaký test naší osobní svatosti. Škoda, možná měl náš Mistr a Pán na mysli něco trochu jiného.

Jednou jsme na dětském táboře udělali malou hru. Vzali jsme v parném létě děti na celodenní výlet. Ještě před odchodem jsme zařídili, že každý měl v batohu jen trochu vody. Po hodině cesty dostaly děti žízeň – a jaké bylo jejich překvapení nad zásobou vody jen na pár doušků! Když jsme dorazili na místo, pustily se do hledání slíbeného pokladu. Za chvíli ho děti našly – zakopali jsme tam čokoládové oplatky. Jindy by byly radostí bez sebe, ale polední horko a žízeň zásadně změnily preference malých hledačů pokladů.

Až za chvíli dostali výletníci malou nápovědu, že někdy bývají ukryty i poklady dva. Po dalším kopání objevili celý barel vody. Jindy nedoceňovaná tekutina se proměnila v zázrak. Děti si opatrně nalávaly a dělily se o vzácnou vodu.

V našem misijním sdílení záleží na několika věcech. Nakolik je pro nás objevený poklad Ježíšovy milosti vzácný, nakolik si vážíme lidí kolem nás a nakolik vnímáme jejich žízeň...

Marek Škrta, hospodář Česko-Slovenské unie

(Poznámka pro milovníky a ochránce dětí v roce 2020 – žádné z dětí nebylo poškozeno na duchu či na těle a všechny se ve zdraví dožily současnosti...)

Církev adventistů sedmého dne financuje většinu svých projektů z vlastních zdrojů prostřednictvím různých sbírek. Každou sobotu proběhnou v našich shromážděních sbírky dvě. Jedna je určena na provoz místního sboru a druhá na podporu různých celosvětových misijních projektů.

Přehled tematických sobot a sbírek v roce 2020 lze využít při plánování bohoslužeb v tomto roce.

Všem dárcům bych chtěl poděkovat za jejich ochotu podporovat práci církve v naší zemi i v prostoru světa kolem nás.

Informace pro pokladníky sborů – misijní sbírky jsou odesílány na účet příslušného sdružení. První část variabilního symbolu je ve sloupci VS, druhá část variabilního symbolu je přidělené číslo sboru.

Plán tematických sobot, týdnů a sbírek v roce 2020			
	Téma soboty	Sbírka	VS
Červenec			
4. 7.	Den modlitby a pústu. Sbíрка pro misijní projekty (domácí a celosvětové)	Sbíрка pro ČSU 2/3, GK 1/3	28
11. 7.	Den misie		
18. 7.	Den evangelizace prostřednictvím médií		
25. 7.	Sobota dětí		
Srpen			
1. 8.	Den evangelizace prostřednictvím projektů Globální misie		
8. 8.	Den zakládání sborů		
15. 8.	Den vzdělávání		
22. 8.	Den prevence zneužívání a domácího násilí		
Září			
5. 9.	Sbíрка na stavební projekty sdružení	Sbíрка stavební	36
12. 9.	Týden rodinné soudržnosti (6.–12. 9.). Sbíрка pro celosvětovou misii	Sbíрка pro GK	14
19. 9.	Den Klubu Pathfinder		
26. 9.	Sbíрка 13. soboty pro Středozápadně-africkou divizi	Sbíрка 13. soboty	13